

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΜΕ
ΤΑ ΠΟΡΦΥΡΑ
ΜΑΤΙΑ

ΜΑΡΙΟΣ ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΜΕ ΤΑ
ΠΟΡΦΥΡΑ ΜΑΤΙΑ

Μάριος Μητσόπουλος

Έτος συγγραφής: 2017

Πρωτότυπη εικόνα εξωφύλλου: the3cats

(pixabay.com-Άδεια δωρεάν χρήσης)

Επιμέλεια εξωφύλλου: Μάριος Μητσόπουλος

Το έργο αυτό αδειοδοτείται από την Creative Commons Αναφορά Δημιουργού-Μη Εμπορική Χρήση 4.0 Διεθνές Άδεια. Για να δείτε ένα αντίγραφο της άδειας αυτής, επισκεφτείτε: <http://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/>.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ

I.....	5
II.....	6
III.....	13
IV.....	22
V.....	34
VI.....	49
VII.....	62
VIII.....	67
IX.....	80
X.....	94
XI.....	128
XII.....	146
XIII.....	180
XIV.....	189

I

Φωτιά, όπου και να κοιτάζαν τα μάτια του το μόνο που έβλεπε ήταν φωτιά. Μία λυσσασμένη πύρινη θάλασσα κατέτρωγε τα ξύλινα κτίρια και άφηνε πίσω της στάχτες. Δεν υπήρχε κόσμος για να τρέξει πανικόβλητος, δεν υπήρχαν πολεμιστές για να αμυνθούν ούτε γυναίκες για να θρηνησουν, υπήρχε μονάχα εκείνος πεσμένος στο έδαφος γεμάτος πληγές. Ήταν ο μόνος επιζών, εκείνος που την μέρα της ευτυχίας του οι θεοί τον είχαν ευνοήσει. Έπρεπε να ζήσει, να σταθεί ξανά στα πόδια του και να φέρει τη νέα εποχή.

II

Είχε αρχίσει να ξημερώνει. Ο ουρανός ήταν μουντός και συννεφιασμένος, κάτι διόλου ασυνήθιστο στο Βορρά, εκεί που ακόμη και το καλοκαίρι μπορεί να χιόνιζε. Ένα απαλό αεράκι φυσούσε ήρεμα πάνω από την πεδιάδα και παρέσυρε μακριά τους θρήνους των νεκρών, όλων εκείνων που έσβησαν μέσα σε μία στιγμή. Μαζί με αυτούς οι στάχτες, τελευταίο απομεινάρι της καταστροφής, σκόρπισαν στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα. Όλα είχαν αλλάξει μέσα σε μία νύχτα, όλα εκτός από τον αιμόφυρτο άντρα που δεν είχε ανακτήσει ακόμη τις χαμένες αισθήσεις του.

Για καλή του τύχη, κάποια στιγμή, ύστερα από αρκετές ώρες δύο άντρες φάνηκαν στο βάθος του ορίζοντα να πλησιάζουν έφιπποι. Ύστερα από λίγες στιγμές ήταν αρκετά κοντά στο άλλοτε ζωντανό χωριό ούτως ώστε να καταλάβουν ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Χτύπησαν τα άλογά τους στα καπούλια και επιτάχυναν για να δουν τι ακριβώς είχε συμβεί.

-Θεέ μου, φώναξε ο ένας από τους δύο που δεν άντεξε σαν είδε πως δεν είχε απομείνει τίποτε. Τι συνέβη εδώ; Μέχρι προχθές ξέραμε ότι προσκυνητές πέρασαν από το σημείο και τους έδωσαν ψωμί και κρασί.

-Ηρέμησε Νόα, δεν ξέρω τι ακριβώς συνέβη εδώ, αλλά καλό θα ήταν να φεύγαμε. Δε θέλω μπελάδες. Το μοναστήρι είναι άλλη μία μέρα δρόμος, θα αντέξουμε με τις λιγοστές προμήθειες που έχουν απομείνει.

Ο πρώτος άντρας που μίλησε, ένευσε και έκανε να πάρει το μονοπάτι που ακολουθούσαν όταν είδε τον χτυπημένο άντρα. Κατέβηκε γρήγορα από το άλογό του και έτρεξε κοντά του.

-Αναπνέει, φώναξε στον άλλον που δεν φάνηκε να χαιρείται με αυτήν την απροσδόκητη τροπή των πραγμάτων.

-Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε για αυτόν. Είναι αργά, πολύ αργά. Ας κάνουμε την προσευχή μας και ας προχωρήσουμε.

-Μα δεν με ακούς; Είναι ζωντανός, φώναξε με όλη του την δύναμη ο Νόα. Δεν μπορούμε να τον αφήσουμε έτσι. Έχουμε πάρει όρκο απέναντι στους θεούς να βοηθήσουμε όποιον βρίσκεται σε ανάγκη.

-Πολύ καλά λοιπόν. Φόρτωσέ τον στο άλογό σου και ας φύγουμε πια από αυτό το καταραμένο μέρος. Σε λίγο θα νυχτώσει. Ένα μόνο να ξέρεις. Είμαι πολύ μεγαλύτερος από σένα και έχω ζήσει απίστευτες καταστάσεις. Έχω το προαισθημα πως αυτή σου η περιέργεια δεν θα μας βγει σε καλό. Υπάρχει μία παράξενη αύρα γύρω από αυτόν τον άγνωστο.

Ο Νόα δεν έδωσε συνέχεια στη συζήτηση. Το μόνο που τον ενδιέφερε ήταν πως είχε καταφέρει να πάρει μαζί τους τον πληγωμένο άντρα. Σε κανέναν δεν άξιζε να πεθάνει μόνος και αβοήθητος.

Η υπόλοιπη διαδρομή μέχρι το μοναστήρι δεν έκρυβε άλλες εκπλήξεις για τους δυο ταξιδευτές. Από τη μία ο Τζόνathan, ο γηραιός μοναχός, καβαλούσε το άλογό του βυθισμένος στην ησυχία και από την άλλη ο Νόα φρόντιζε τον άντρα που είχε περιμαζέψει.

Ύστερα από μία μέρα το μοναστήρι άρχισε να φαίνεται στο βάθος του ορίζοντα. Ήταν χτισμένο στο πιο ψηλό σημείο των βουνών και πίσω του απλωνόταν ένας ακανής

γκρεμός που οδηγούσε στο απόλυτο έρεβος. Οι μύθοι έλεγαν ότι στον πάτο του γκρεμού θα έβρισκε κανείς την κόλαση και ότι το μοναστήρι, που έστεκε αγέρωχο στη βορειότερη επικράτεια των εδαφών που κατοικούσαν από ανθρώπους, ήταν το προπύργιο που εμπόδιζε τους δαίμονες να ξεχυθούν στον πάνω κόσμο.

Στην όψη του ο Τζόνathan ηρέμησε γιατί γνώριζε πως σύντομα θα πατούσε σε καθαγιασμένο χώμα και θα βρισκόταν ανάμεσα σε αδελφούς που ήξερε από όταν ήταν νέος.

Όσο οι δύο άντρες πλησίαζαν, το μοναστήρι έπαιρνε τεράστιες διαστάσεις κόβοντας την ανάσα. Όσοι δεν γνώριζαν τον προορισμό τους θα υπέθεταν με περισσή ευκολία πως βρισκόνταν έξω από ένα οχυρό. Το κεντρικό κτίσμα το οποίο δεν ήταν τίποτε άλλο πέρα από έναν πύργο που υψωνόταν προς τους ουρανούς, ήταν προστατευμένο με ισχυρά τείχη που είχαν πολεμίστρες. Όμως δεν χρειάζονταν σε τίποτε γιατί ο μόνος πόλεμος που συνέβαινε εκεί ήταν αυτός του πνεύματος.

Μόλις οι δύο ταξιδευτές έφτασαν μπρος στις ξύλινες πύλες που φυλούσαν την είσοδο, ο Τζόνathan κατέβηκε από το άλογο του.

-Ανοίξτε μας, φώναξε με όλη του τη δύναμη για να ακουστεί πέρα από το φράγμα που χώριζε αυτόν και το Νόα από τον προαύλιο χώρο.

-Ποιος είναι; ακούστηκε μία φωνή από την άλλη μεριά.

-Είμαστε δυο ταξιδευτές που ζητάνε λίγη ζέση και καλό μοναστηριακό φαγητό.

Οι πύλες άρχισαν να ανοίγουν προς τα μέσα, αφήνοντας να πλανηθεί στον αέρα ένα τριξίμο που πολύ αγενώς πρόδιδε την ηλικία τους. Ο πρώτος άνθρωπος που αντίκρισε ο Τζόνathan, που στεκόταν πιο μπροστά, ήταν

ένας ηλικιωμένος μοναχός με άσπρα μαλλιά και μούσια. Η κοιλιά του δεν μπορούσε να κρυφτεί ούτε κάτω από τα ευρύχωρα ρούχα που φορούσε.

-Αδελφέ Μάλθους, αναφώνησε.

-Τζόνathan εσύ είσαι; Πάνε τόσα χρόνια από τότε που έφυγες. Και όμως δεν άλλαξες σχεδόν καθόλου.

-Για σένα πάλι Μάλθους δεν μπορώ να πω το ίδιο, αποκρίθηκε ο Τζόνathan και έδειξε την κοιλιά του, ξεσπώντας σε γέλια.

-Μα ξέρεις τι αδυναμία έχω στο καλό φαγητό. Και όπως πάντα...

-Το μοναστηριακό είναι το καλύτερο, συμπλήρωσε ο Τζόνathan. Δεν πρόκειται να αλλάξεις ποτέ σου.

-Μα μη κάθεστε έξω, ελάτε γρήγορα μέσα, είπε εγκάρδια ο φιλικός μοναχός και έκανε νόημα στον παλιό του φίλο και τον συνοδοιπόρο του να περάσουν τις πύλες. Στην συνέχεια άρχισε να κοιτάει ερευνητικά το Νόα.

-Το όνομά μου είναι Νόα, αποκρίθηκε εκείνος καταλαβαίνοντας αμέσως τις προθέσεις του Μάλθους. Έγινα μοναχός πριν δύο χρόνια.

-Τον γνώρισα σε ένα μοναστήρι που βρίσκεται πάνω στο δρόμο που ενώνει το βασίλειο της Νόρντια με αυτό της Σουρουάν, είπε ο Τζόνathan βοηθώντας το νεαρό μοναχό να ολοκληρώσει τη γνωριμία του με τον Μάλθους.

-Άκουσα καλά Τζόνathan; Έφτασες μέχρι την Σουρουάν; Εκεί δεν είναι οι ανατολικές εσχατιές του κόσμου;

-Ναι Μάλθους έφτασα μέχρι εκεί. Όταν έφυγα από εδώ, είκοσι χρόνια πριν, σας είχα πει ότι σκόπευα να ταξιδέψω σε όλο τον κόσμο και τελικά τα κατάφερα.

-Τότε θα έχεις πολλές ιστορίες να μας πεις. Έλα, ας μπούμε στον πύργο. Πλησιάζει η ώρα που θα

δειπνήσουμε. Οι αδελφοί σου θα χαρούν πολύ με την επιστροφή σου.

Οι δύο γηραιοί μοναχοί άρχισαν να βαδίζουν ανέμελοι, όταν τους διέκοψε ο Νόα.

-Μισό λεπτό, πρώτα πρέπει να φροντίσουμε αυτόν τον άντρα, είπε και έδειξε προς την μεριά του αλόγου του.

Ο Μάλθους έμεινε για λίγο σιωπηλός και κοίταξε τον άντρα που δεν είχε ανακτήσει ακόμη τις αισθήσεις του. Το βλέμμα του σκοτεινίασε και διάφορες σκέψεις σχηματίστηκαν μέσα στο μυαλό, αλλά διατήρησε την αυτοκυριαρχία του και δεν είπε τίποτε. Έβαλε μονάχα μία φωνή και όταν εμφανίστηκαν δύο νέοι στην ηλικία μοναχοί, τους έδωσε εντολή να τον μεταφέρουν σε κάποιο από τα αδειανά δωμάτια του πύργου και να περιποιηθούν τις πληγές τους.

-Τώρα μπορούμε να πάμε απρόσκοπτα προς την τραπεζαρία, αποκρίθηκε εγκάρδια ελαφραίνοντας το κλίμα.

Η υπόλοιπη μέρα κύλησε πλημμυρισμένη με γέλια και φωνές. Ήταν από τις λίγες εκείνες φορές που οι μοναχοί έκαναν σα μικρά παιδιά. Και πως μπορούσε να τους κατηγορήσει κανείς; Ένας φίλος από τα παλιά είχε γυρίσει ανάμεσά τους για να περάσει τα τελευταία χρόνια της ζωής του στον τόπο όπου μεγάλωσε. Παράλληλα, το ενδιαφέρον τράβηξε και ο μικρός Νόα, που δεχόταν έναν καταϊγισμό ερωτήσεων για το αν θα έμενε στο μοναστήρι για πολύ καιρό ή για το ποια ήταν τα μελλοντικά του σχέδια.

Στα ανώτερα πατώματα του πύργου, εκεί που είχαν βάσει τον πληγωμένο άντρα να ξαπλώσει, επικρατούσε απόλυτη ησυχία. Ήταν αξιοθαύμαστο το πώς είχε καταφέρει να ζήσει αυτός ο άνθρωπος. Πρέπει να είχε χάσει σχεδόν όλο του το αίμα και όμως, με κάποιον τρόπο

στον οποίο δεν χωρούσε ανθρώπινη ερμηνεία είχε καταφέρει να μείνει κρατημένος στη ζωή.

Οι δύο μοναχοί που είχαν επιφορτιστεί να τονιάσουν, δεν έφευγαν από το πλευρό του. Η κατάσταση του ήταν ακόμη κρίσιμη και ίσως χρειαζόταν να φωνάξουν βοήθεια ή να βοηθήσουν όπως αλλιώς μπορούσαν. Παρ'όλα αυτά δεν τολμούσαν να πλησιάσουν ιδιαίτερα κοντά στο κρεβάτι του και κάθονταν στην απέναντι μεριά του δωματίου. Το πρόσωπο του αγνώστου τους τρόμαζε και ανάδευε διάφορα άσχημα συναισθήματα που είχαν καλά κρυμμένα μέσα τους. Ένας φυσιολογικός άντρας δεν θα μπορούσε ποτέ του να τους προξενήσει κάτι τέτοιο.

Το σκοτάδι άρχισε να πυκνώνει έντονα γύρω από το μοναστήρι, καθιστώντας το το μοναδικό φάρο που μπορούσε να λάμψει μέσα στην αγκαλιά των βουνών, στις εσχατιές των ανθρώπινων βασιλείων, εκεί που τα αλλόκοσμα τέρατα του μύθου караδοκούσαν.

Σχεδόν όλοι οι μοναχοί είχαν αποτραβηχτεί στα δωμάτια τους. Θα προσεύχονταν σιωπηλά για μισή ώρα και ύστερα θα έπεφταν για ύπνο σύμφωνα με τις παραδόσεις της ασκητικής ζωής. Ο Τζόναθαν, όμως, δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Είχε ζητήσει από τον Μάλθους και τον ηγούμενο να τον ακολουθήσουν στον προαύλιο χώρο. Έπρεπε να τους ειδοποιήσει. Δεν μπορούσε απλώς να αποκοιμηθεί γνωρίζοντας ότι διακινδύνευε τις ζωές των αγαπημένων του προσώπων.

-Σας κλέβω λίγο χρόνο από το ημερήσιο σας πρόγραμμα γιατί πρέπει να μιλήσουμε, αποκρίθηκε και ύψωσε το κεφάλι στον ουρανό. Τα μάτια του χάθηκαν στη θάλασσα από αστέρια που έντυναν τον σκοτεινό θόλο όσο εκείνος προσπαθούσε να βρει τα κατάλληλα λόγια.

-Πρόκειται για τον ξένο που φέρατε, έτσι δεν είναι; ρώτησε ο Μάλθους, διευκολύνοντας κατά πολύ το έργο του.

-Ακριβώς. Κάτι περίεργο υπάρχει πάνω του. Νιώθω μία σκοτεινή αύρα να κατατρώνει την ψυχή του.

-Είναι γεμάτος μίσος και οργή, αποκρίθηκε ο ηγούμενος. Φαινόταν να έχει πατήσει τα ενενήντα χρόνια ζωής, αλλά το βλέμμα του ήταν πεντακάθαρο, γεμάτο σοφία και εξυπνάδα. Διαισθάνθηκα την παρουσία του σκοταδιού ανάμεσά μας, την στιγμή ακριβώς που εσύ και ο Νόα φτάσατε στο μοναστήρι.

-Είστε σίγουρος ηγούμενε Νάθαν; ρώτησε μέσα σε απόγνωση ο Τζόναθαν.

-Δυστυχώς ναι.

-Το ήξερα ότι δεν έπρεπε να τον βοηθήσουμε, συνέχισε ο Τζόναθαν.

-Όχι αυτό δεν θα ήταν σωστό. Ο Νόα έπραξε αυτό που έπρεπε, αποκρίθηκε ο Μάλθους. Ακόμη και στους πιο δύσκολους καιρούς δεν πρέπει να αφήνουμε το φόβο να μας απογυμνώνει από τις αρετές μας.

-Ο Μάλθους έχει δίκιο. Ό,τι έγινε δεν μπορεί να αλλάξει. Το μόνο που μας μένει είναι να φροντίσουμε τον ξένο και ύστερα ας αποφασίσουν οι θεοί την τροπή που θα πάρουν τα πράγματα, αποκρίθηκε ο ηγούμενος δίνοντας τέλος στην συζήτηση.

Τώρα πια, όλοι οι μοναχοί βρίσκονταν στα δώματά τους και το μοναστήρι είχε παραδοθεί σε μια νεκρική ησυχία, απόκοσμη και τρομακτική.

III

Οι μέρες περνούσαν και επιτέλους ο Τζόνathan είχε τη ζωή που είχε αφήσει πίσω του τόσα χρόνια πριν. Είχε γυρίσει σχεδόν όλο τον κόσμο, είχε συναντήσει πολλούς διαφορετικούς ανθρώπους, αλλά αυτή η ηρεμία και η προγραμματισμένη καθημερινότητα ήταν ό,τι έλειπε από το κορμί του που είχε αρχίσει να γεράζει.

Σε αντίθεση ο Νόα έπληττε. Όπως ακριβώς έπληττε και στο προηγούμενο μοναστήρι που είχε ζήσει. Γι'αυτό εξάλλου είχε αποφασίσει να ακολουθήσει και τον Τζόνathan, ονειρευόμενος μία ζωή γεμάτη δράση και συγκινήσεις. Και να τώρα που είχε κάνει τον κύκλο του και βρισκόταν πάλι στην αρχή. Σα να μην έφτανε αυτό, μία περιέργεια είχε αρχίσει να φουντώνει μέσα του για τον άγνωστο άντρα που είχε βοηθήσει. Μπορεί να ήταν μικρός και άμαθος, αλλά δεν ήταν και τόσο αφελής. Είχε καταλάβει ότι ο αδελφός Τζόνathan τον φοβόταν και ότι ο Μάλλθους είχε δευτερες σκέψεις για την περίθαλψή του όταν τον πρωτοαντίκρισε. Παρ'όλα αυτά δεν μπορούσε να κάνει και τίποτε. Έπρεπε να περιμένει σε εκείνον τον τόπο που οι ώρες περνούσαν αργά και βαρετά.

Πρέπει να είχε περάσει μία εβδομάδα από την άφιξη των δύο μοναχών στο μοναστήρι. Ήταν άλλη μία συνηθισμένη μέρα. Ο καιρός ήταν άστατος και πότε-πότε έπεφταν από τον ουρανό μερικές αναποφάσιστες σταγόνες νερού που δεν ήξεραν εάν προτιμούσαν την αφράτη αγκαλιά των σύννεφων ή την παγερή συντροφιά του εδάφους. Οι

περισσότεροι μοναχοί ήταν μαζεμένοι στο παρεκκλήσι και προσεύχονταν. Ένας δυο βρίσκονταν στον προαύλιο χώρο όπου φρόντιζαν τον κήπο με τα λαχανικά, ενώ ο Νόα είχε προθυμοποιηθεί να καθαρίσει τα ανώτερα πατώματα. Καλύτερα με μία σκούπα στο χέρι, παρά εγκλωβισμένος στο στασίδι ακούγοντας τα ίδια και τα ίδια.

Ξαφνικά η πόρτα ενός δωματος άνοιξε και από μέσα εμφανίστηκε μία τρομακτική φιγούρα. Μαύρα μαλλιά έπεφταν μπλεγμένα μέχρι τους ώμους και ένα πυκνό μούσι έκρυβε το πηγούνι και τα μάγουλα ενός τρομακτικού προσώπου. Δύο γαλανά μάτια κάρφωναν το Νόα με τέτοια ένταση που ένιωθε πως παρακολουθούν την ψυχή του. Ο άγνωστος άντρας είχε επιτέλους ξυπνήσει. Αν και τα τραύματά του δεν είχαν επουλωθεί τελείως και είχε μέρες να περπατήσει, μπορούσε να χειριστεί τον τεράστιο όγκο του γραμμωμένου σώματός του με ευκολία.

-Που βρίσκομαι; ρώτησε με βαριά και βραχνή φωνή. Τι είναι αυτό το μέρος; συλλογίστηκε προσπαθώντας να βρει τον προσανατολισμό του.

-Είσαι σε ένα μοναστήρι, αποκρίθηκε τρομαγμένος ο Νόα. Ποτέ του δεν είχε δει άνθρωπο που να φέρει τέτοια ομοιότητα με αγρίμι.

-Τι μου συνέβη; αναρωτήθηκε εκείνος βλέποντας το σώμα του τυλιγμένο με γάζες και γεμάτο αμυχές και μώλωπες.

Δεν έλαβε καμία απάντηση. Η αλήθεια ίσως να ήταν πολύ σκληρή, ακόμη και για εκείνον.

-Γιατί δεν μου απαντάς; Τι μου συνέβη; φώναξε ξανά. Μίλα που να πάρει τους θεούς, μίλα!

-Δεν θυμάσαι τίποτα; ρώτησε τρεμάμενος ο Νόα προσπαθώντας να βρει την αυτοκυριαρχία του.

-Όχι.

-Πολύ καλά λοιπόν. Σε βρήκαμε μαζί με άλλον ένα μοναχό σε ένα κατεστραμμένο χωριό λίγες μέρες δρόμο από εδώ.

-Κατεστραμμένο χωριό; Κάτι έλαμψε μέσα στο μυαλό του άντρα. Ένα συνονθύλευμα από ασαφείς εικόνες άρχισε να τον τυραννά. Σώσατε και άλλους μαζί με μένα;

-Δεν υπάρχουν άλλοι, απάντησε θλιμμένα ο μοναχός. Μόνο εσύ επέζησες.

Ο άντρας έστεκε ακίνητος και τον κοιτούσε. Δεν μπορούσε να αντιδράσει. Οι ασαφείς εικόνες στο μυαλό του άρχισαν να κοκκινίζουν και σύντομα πήραν το σχήμα μίας πύρινης θάλασσας που κατέτρωγε τα πάντα. Τα θυμήθηκε όλα. Έβλεπε μπροστά του κόσμο να ουρλιάζει, παιδιά να τρέχουν και πολεμιστές να βογκούν αιμόφυρτοι στο έδαφος. Τέλος, είδε και ένα ματωμένο άσπρο φόρεμα. Ήταν τόσο όμορφο πριν γεμίσει με αίμα, το αίμα της γυναίκας του. Εκείνης που δεν πρόλαβε να χαρεί, εκείνης που είχε παντρευτεί μία ώρα πριν την επιδρομή.

Κοίταξε το Νόα κουρασμένος. Είχε στερέψει από συναισθήματα. Δεν ήθελε να βλέπει κανέναν, δεν ήθελε να μιλάει σε κανέναν. Ήταν πια μόνος σε εκείνον τον κόσμο και οι μοναχοί δεν μπορούσαν να του προσφέρουν τίποτε.

-Από πού βγαίνουμε έξω; ρώτησε.

-Είσαι πολύ αδύναμος για να περπατήσεις μέχρι την αυλή, δεν θα αντέξεις, διαμαρτυρήθηκε ο Νόα.

-Από πού; ξαναρώτησε ο άγνωστος άντρας δείχνοντας με το βλέμμα του πως δεν θα ανεχόταν άλλη αντίρρηση.

-Πάρε τις σκάλες στο τέλος του διαδρόμου. Σε δυο πατώματα βγες έξω από την κεντρική είσοδο, αποκρίθηκε ο Νόα και έδειξε με το αριστερό του χέρι το δρόμο στον ξένο.

Εκείνος, δίχως να ευχαριστήσει το νέο, πήρε το δρόμο για την αυλή. Με κάθε βήμα που έκανε, ένιωθε έναν οξύ πόνο να τον τρυπάει σαν καρφιά στο στομάχι και να του εμποδίζει την αναπνοή. Παρ'όλα αυτά δεν έδινε σημασία. Είχε άλλα πιο σημαντικά πράγματα να κάνει από το να φροντίσει το σώμα του.

Πολύ σύντομα βρισκόταν στην αυλή του μοναστηριού. Διάφοροι μοναχοί έστεκαν σιωπηλοί και τον κοιτούσαν. Το θέαμα που αντίκριζαν τα μάτια τους ήταν εξωπραγματικό. Είχαν δει ένα σωρό άντρες στη ζωή τους, αλλά οι περισσότεροι εξ αυτών ήταν μοναχοί. Ειούτος εδώ ο άγνωστος δεν φορούσε ούτε το συνηθισμένο χιτώνιό τους ούτε είχε κορμοστασιά ασκητή. Φαινόταν να έχει ζήσει τη ζωή του και να είχε χαρεί τις απολαύσεις που του είχε αυτή δωρίσει. Έμοιαζε με άγαλμα καμωμένο από ατσάλι που είχε χυθεί, όταν ήταν καυτό και ρευστό ακόμη, στο ομορφότερο των καλουπιών.

Μέσα από το πλήθος, που όλο και μεγάλωνε, ένας μοναχός βρέθηκε στο προσκήνιο και έκανε να τον πλησιάσει.

-Είσαι καλά τέκνο μου; ρώτησε με ζεστή φωνή και μάτια όλο στοργή. Ήταν ο ηγούμενος του μοναστηριού.

-Ποιος είναι ο δρόμος για το χωριό μου; ρώτησε αδιάφορα ο άγνωστος άντρας.

-Δεν μπορείς να φύγεις ακόμη. Είσαι αδύναμος. Δεν θα αντέξεις σε ένα ταξίδι και το πιο πιθανό είναι να πεθάνεις. Πρέπει να ξεκουραστείς και να...

-Πρέπει να πάρω εκδίκηση. Μονάχα αυτό έχει σημασία, αποκρίθηκε σιωπηλά λες και μιλούσε περισσότερο στον εαυτό του παρά στους μοναχούς που τον κοιτούσαν σαν αξιοθέατο.

Όλοι σώπασαν. Σε εκείνο το αποστειρωμένο περιβάλλον που είχαν μάθει να ζουν, λέξεις όπως η εκδίκηση ηχούσαν βαριές. Πολύ βαριές ίσως για να το αντέξει το καλοκάγαθο μυαλό τους.

-Έχω γνωρίσει πολλούς σαν και εσένα, αποκρίθηκε ο ηγούμενος Νάθαν. Έτοιμους να θυσιάσουν τη ζωή τους για να πάρουν εκδίκηση. Ποια είναι η ιστορία σου ξένη; Πες μου, ποια δικά σου πρόσωπα σκότωσαν;

-Αυτή είναι δική μου υπόθεση μοναχέ. Ένα μόνο θέλω να ξέρω. Μήπως έτυχε να μάθετε ποιοι ήταν αυτοί που έφεραν το κακό στον τόπο μου;

-Όχι ξένη δεν ξέρουμε, τουλάχιστον εμείς που ζούμε στο μοναστήρι και έχουμε να βγούμε χρόνια από αυτό.

-Ούτε εγώ ξέρω, αποκρίθηκε ο Τζόναθαν, που είχε δει το πλήθος να μαζεύεται πριν από λίγο και είχε πλησιάσει και αυτός.

Ο μεγαλόσωμος άντρας κοίταξε με περιέργεια τον Τζόναθαν. Δεν κατάλαβε εξαρχής τι εννοούσε.

-Σε βρήκα πεσμένο στο κατεστραμμένο χωριό μαζί με ένα νεότερο μοναχό, αποκρίθηκε λύνοντας την όποια απορία μπορεί να είχε γεννηθεί στο μυαλό του ξένου.

-Είδες κάποιον, κάτι, οτιδήποτε περιεργο τέλος πάντων;

-Όχι, απάντησε κουνώντας πέρα δώθε το κεφάλι του ο μοναχός.

-Όχι και τίποτε, φώναξε ο Νόα που ερχόταν από μακριά. Στο χέρι του κάτι κρατούσε, αλλά η σφιγμένη του γροθιά εμπόδιζε τα περιεργα μάτια των αδελφών του να δουν τι ακριβώς.

Έκανε νόημα στο πλήθος να ανοίξει και πλησίασε το μεγαλόσωμο άντρα. Τον κοίταξε ίσια στα μάτια. Είχε πάψει να τον φοβάται. Κάτι είχε αλλάξει μέσα του. Κάτι που του έλεγε πως αυτός ο άντρας ίσως να συνδεόταν μαζί

του με κάποιον αδιόρατο τρόπο. Άνοιξε αργά το χέρι του και του έδωσε ένα μαντήλι. Ήταν λευκό σαν το χιόνι και στο κέντρο του ήταν ραμμένο ένα έμβλημα, ένα μαύρο ξίφος καρφωμένο πάνω σε μία νεκροκεφαλή.

-Το βρήκα ριγμένο δίπλα σου όταν σε ανασήκωσα για να σε βάλουμε πάνω στο άλογο. Το μάζεψα γρήγορα για να στο δώσω όταν θα ξυπνούσες.

Ο άντρας το κράτησε γερά και το κοίταζε για αρκετή ώρα σιωπηλός. Μέσα σε λίγες στιγμές το πρόσωπό του αγγίεψε. Τα μάγουλά του τραβήχτηκαν πίσω και αποκάλυψαν τα ούλα του και δόντια που είχαν σφίξει μανιασμένα. Το βλέμμα του ήταν και πάλι τρομακτικό, αλλά δεν ήταν όπως πρότερα. Είχε σκοτεινιάσει, είχε θολώσει με έναν μαύρο καπνό που βουτούσε μέσα στις πιο κρυφές γωνιές του μυαλού του.

-Αναγνωρίζεις το έμβλημα; ρώτησε απορημένος ο ηγούμενος.

-Ναι.

-Τι ή ποιους αντιπροσωπεύει;

-Καλύτερα να μην ξέρεις.

-Τι σκοπεύεις να κάνεις τώρα; Θες ακόμη να πάρεις εκδίκηση;

-Όχι. Όταν έχεις να κάνεις με αυτό το σύμβολο δεν παίρνεις εκδίκηση. Το μόνο που κάνεις είναι να σπείρεις την καταστροφή.

-Μη αγόρι μου, μη βαραίνεις την ψυχή σου με τέτοιες κουβέντες. Τα έχασες όλα. Μείνε κοντά μας και ακολούθησε το δρόμο των θεών.

-Και που θα με βγάλει αυτός ο δρόμος μοναχέ; Και μην μου πεις ότι θα βρω την εσωτερική γαλήνη που μου λείπει και ότι θα απαλύνω τον πόνο της καρδιάς μου. Ξέρεις ότι

και πενήντα χρόνια να μείνω εδώ, δεν πρόκειται ποτέ να ησυχάσω.

-Δυστυχώς έχεις δίκιο. Το βλέμμα σου δεν είναι συνηθισμένο. Το σώμα σου δεν είναι αυτό που φαίνεται. Δεν είσαι ένας οποιοσδήποτε άντρας που θα μπορούσε να γίνει μοναχός. Αλλά πίστεψέ με, η μοίρα σε έφερε σε αυτό το μοναστήρι. Και η μοίρα έχει άλλα σχέδια για σένα. Το νιώθω.

-Φέρει μίσος και οργή στην καρδιά του, φώναξε ο Μάλθους. Εσύ ο ίδιος δεν το είπες αδελφέ Νάθαν; Γιατί προσπαθείς έστω και μάταια να τον κρατήσεις εδώ αυτό τον άντρα;

Ο Τζόναθαν έκανε μερικά βήματα ούτως ώστε να βρεθεί δίπλα στον ηγούμενο. Άπλωσε το χέρι του και τον ακούμπησε ήρεμα στον ώμο. Πάντοτε θαύμαζε το Νάθαν, αλλά δεν πίστευε ότι σε αυτή την ηλικία το μυαλό του θα είναι πιο κοφτερό και από ξυράφι.

-Από το σκοτάδι θα γεννηθεί το φως που θα γεμίσει ζεστασιά τις γωνιές του κόσμου και θα κλείσει τις πύλες της κολάσεως.

-Οι μοναχοί κοιτάχτηκαν απορημένοι μεταξύ τους. Ταυτόχρονα ο ηγούμενος άφησε ένα διακριτικό χαμόγελο να σχηματιστεί στο πρόσωπό του. Πάντοτε πίστευε πως ο Τζόναθαν ήταν από τους λίγους εκείνους ανθρώπους που μπορούσαν να καταλάβουν τα κίνητρα πίσω από τα λόγια του και τις πράξεις του.

-Γιατί κάνετε έτσι αδελφοί μου; Μήπως δεν έχετε ξανακούσει τα λόγια του μεγάλου προφήτη Έμρор; ρώτησε περιπαιχτικά ο Νάθαν. Ύστερα σταμάτησε για λίγο και έκλεισε τα μάτια του για να αφουγκραστεί την ατμόσφαιρα γύρω του. Αυτός ο άντρας που στέκεται μπροστά μας καίγεται στη φωτιά ανίερων συναισθημάτων. Παρ'όλα αυτά

δεν φαίνεται να έχει διαφθαρεί ούτε να έχει μεταλλαχθεί σε κάποιο τερατούργημα. Είναι λες και μπορεί και την καταπιέζει, λες και ελέγχει το σκοτάδι του κακού, μην αφήνοντας να τον καταβροχθίσει. Ίσως είναι εκείνος που θα πολεμήσει ενάντια στις δυνάμεις της αβύσσου που κάθε μέρα αναδύεται μανιασμένα κάτω από τα ίδια μας τα πόδια. Μέσα σε αυτόν τον άνθρωπο υπάρχει βαθιά ριζωμένη η ευλογία των θεών.

Ο άντρας κοιτούσε ήσυχος τον μοναχό που μιλούσε καθώς δεν καταλάβαινε και πολλά πράγματα. Αυτό που μονάχα τον ενοχλούσε ήταν πως όλοι πίστευαν ότι ήταν φορέας κάποιου σχεδίου των θεών. Δεν ήταν τίποτα από όλα αυτά που οι μοναχοί συζητούσαν. Μόνο ένας χαρακτηρισμός του έπρεπε και αυτός ήταν του πολεμιστή, του ανθρώπου που καθορίζει μόνος του τη μοίρα του με όπλο το θάρρος και τη δύναμη.

Δίχως να βάλει τις φωνές, ύστερα από τόση ώρα είχε καταλάβει πως οι μοναχοί ήταν το ίδιο ξεροκέφαλοι με εκείνον, άρχισε να περπατά προς την πύλη. Διάφορες φωνές ακούστηκαν από το πλήθος, αλλά εκείνοι που έπρεπε να αλλάξουν τη γνώμη που είχε για τον εαυτό του ο ξένος, ο Τζόναθαν και ο Νάθαν, κοιτούσαν άπραγοι.

-Δεν μπορεί να ξεφύγει από τις ταγές της μοίρας. Αργά ή γρήγορα θα βρει τον σκοπό του στη ζωή και θα παίξει το παιχνίδι των θεών, αποκρίθηκε ήρεμα ύστερα από λίγη ώρα ο Νάθαν.

Ταυτόχρονα έκανε νόημα στο Νόα να τον πλησιάσει. Κοίταξε στα μάτια το νεαρό και ύστερα ακούμπησε το χέρι του στο κεφάλι του ψέλνοντας μία προσευχή.

-Ακολούθησε τον φίλο μας Νόα, αποκρίθηκε και έδειξε προς το μέρος του λαβωμένου άντρα που είχε μόλις διαβεί τις πύλες που είχαν ανοίξει οι μοναχοί για χάρη του.

Πήγαινε μαζί του και προσπάθησε να τον κρατήσεις ασφαλή. Είμαι σίγουρος πως θα σε χρειαστεί στο μέλλον. Του έσωσες ήδη μία φορά τη ζωή, ελπίζω να την σώσεις και δεύτερη.

Ο νεαρός μοναχός δεν ήξερε τι να πει. Ο άγνωστος άντρας τον φόβιζε, αλλά ένιωθε απέραντη ευγνωμοσύνη προς τον ηγούμενο. Ο γέροντας φαινόταν να έχει καταλάβει πως η ζωή στο μοναστήρι δεν ταίριαζε στο Νόα, όχι τουλάχιστον όσο ήταν νέος και το αίμα του έβραζε. Κοίταξε μονάχα για μια στιγμή τον Τζόνathan σα να περίμενε και την δική του άδεια για να φύγει. Εκείνος χαμογέλασε.

-Πήγαινε αγόρι μου και να προσέχεις. Αφού σε αφήνει ο ηγούμενος, εγώ δεν μπορώ να φέρω καμία αντίρρηση.

Ο Νόα χαιρέτησε εγκάρδια το μοναχό που του είχε δείξει τι θα πει κόσμος και ύστερα πήρε τον άγνωστο άντρα στο κατόπι. Εκείνος φώναξε και βλαστήμησε μα δεν μπόρεσε να απομακρύνει το νεαρό από κοντά του. Έπρεπε να υπομείνει και συνηθίσει την παρουσία του. Εξάλλου του χρωστούσε τη ζωή του και η καρδιά του του απαγόρευε να φερθεί ιδιαίτερα σκληρά και άσχημα.

IV

-Και που πάμε τώρα; ρώτησε απορημένος ο Νόα.

-Πως είπαμε ότι σε λένε μικρέ;

-Νόα. Είμαι γιος...

-Καλά καλά, ένα όνομα μου φτάνει. Νομίζεις ότι θα ιδρώσει το αυτί μου αν μου πεις περισσότερα πράγματα; Που λες Νόα λέω να ξεκινήσουμε από την Τάρμον.

-Αυτή δεν είναι η πόλη που βρίσκεται στους πρόποδες του βουνού;

-Ακριβώς. Ξέρω αρκετούς ανθρώπους εκεί που ίσως καταφέρουν να με βοηθήσουν.

-Ο αδελφός Τζόναθαν έλεγε πως η Τάρμον είναι η πόλη των αμαρτωλών. Στο δρόμο για το μοναστήρι είχε φροντίσει ούτως ώστε να την αποφύγουμε.

-Εγώ όμως δεν είμαι ο αδελφός Τζόναθαν. Εξάλλου δεν έχεις να φοβάσαι για τίποτε όσο μείνεις κοντά μου μέσα στην πόλη.

-Αλήθεια πως σε λένε;

Ο μεγαλόσωμος άντρας γέλασε ήρεμα. Η ερώτηση του φάνηκε αστεία. Πλέον τον φώναζαν Τόρος, αλλά αυτό δεν ήταν το όνομα με το οποίο είχε γίνει ξακουστός. Σκέφτηκε πως οι εποχές άλλαζαν και πλέον δεν υπήρχε χώρος για δεινοσαύρους.

-Τόρος με λένε μικρέ, αποκρίθηκε τελικά.

Είχε αρχίσει να βραδιάζει και κάθε λεπτό που περνούσε το μοναστήρι έμοιαζε όλο και πιο μικρό στο βάθος του ορίζοντα. Ο Τόρος περπατούσε με βήμα ταχύ λες και δεν

ένιωθε τον πόνο που του προξενούσαν τα τραύματα στο κορμί του. Κάτι μέσα του τον συμβούλευε να σταματήσει, αλλά αυτό τέτοιο δεν επρόκειτο να συμβεί. Έπρεπε να δει με τα ίδια του τα μάτια, έστω για μία τελευταία φορά.

-Γιατί πάμε από εδώ; ρώτησε ο Νόα. Εάν σιρίβαμε στο μονοπάτι εκατό μέτρα πίσω θα φτάναμε πολύ πιο γρήγορα στην Τάρμον. Από εδώ θα χάσουμε πέντε ώρες και το μόνο που θα δούμε είναι το χωριό σου και άλλα κάνα δυο. Ο Νόα έκλεισε αμέσως το στόμα του. Μόλις είχε καταλάβει γιατί είχαν επιλέξει εκείνο το δρόμο και δεν ήθελε να ζύνει πληγές, ειδικά όταν ήταν τόσο νωπές.

Ο Τόρος δεν χρειάστηκε να απαντήσει. Συνέχισε σιωπηλός να περπατάει. Μία μαύρη φιγούρα ακόμη πιο σκοτεινή και από το σκοτάδι που είχε αρχίσει να περικυκλώνει τους δύο ταξιδευτές. Σύντομα μπροστά τους θα διαφαινόταν το περίγραμμα ενός μικρού πέτρινου λόφου και ύστερα από την στροφή που έκανε το χωμάτινο μονοπάτι θα βρίσκονταν στο χωριό του ή ό,τι είχε απομείνει από αυτό.

Δυστυχώς για τον βουνίσιο δεν είχε απομείνει σχεδόν τίποτε. Το τοπίο ήταν αγνώριστο, αν δεν ήξερε θα έλεγε παρθένο. Δεν υπήρχαν πουθενά ενδείξεις ότι κάποτε εκεί υπήρχαν σπίτια και παιδιά που έτρεχαν ανέμελα ανάμεσα από τα φουστάνια των μητέρων τους και τα εργαλεία των πατεράδων τους.

Ο Τόρος ήθελε να κλάψει, αλλά δεν λύγισε. Ήξερε πως έπρεπε να πάρει έναν διαφορετικό δρόμο, αυτόν του πολεμιστή. Και οι πολεμιστές από τα βουνά δεν έκλαιγαν ποτέ, δεν λύγιζαν ποτέ, δεν παραδίνονταν ποτέ.

Ο Νόα έκανε να τον πλησιάσει. Ήθελε να τον χτυπήσει φιλικά στην πλάτη και να του πει μια καλή κουβέντα, αλλά τίποτε από αυτά δεν θα είχε αποτέλεσμα. Ο Τόρος

θρηνούσε μέσα του και μόνο ο χρόνος μπορούσε να τον γιατρέψει ολότελα. Έτσι έμεινε μερικά μέτρα πίσω του να τον κοιτάει δίχως να κάνει τίποτα.

Ο άντρας περπάτησε προς ένα σημείο που τέλειωνε το ομαλό έδαφος και άρχιζε το κατακόρυφο τοίχωμα ενός βράχου. Κοίταξε τριγύρω. Κάποτε εκεί βρισκόταν το σπίτι του. Σκόπευε να ζήσει μέχρι να πεθάνει σε εκείνο το σημείο με τη γυναίκα του. Προσπάθησε να προσανατολιστεί και να δει που ήταν η αυλή του σπιτιού. Δεν δυσκολεύτηκε να τη βρει. Έσκυψε πάνω από ένα συγκεκριμένο σημείο και άρχισε να σκάβει με τα χέρια. Τα τραύματα τον πονούσαν σε κάθε κίνηση των χεριών, αλλά δεν έβγαζε άκνα. Σύντομα ο Νόα έτρεξε κοντά του για να βοηθήσει. Με τη βοήθεια του νεαρού μοναχού, ο Τόρος έφερε στην επιφάνεια ένα μικρό ξύλινο σεντούκι. Το άνοιξε και έβγαλε από μέσα μερικά παλιά ρούχα και ένα σπαθί.

Το ξίφος δεν ήταν περίτεχνα σχεδιασμένο, αλλά ήταν γερό. Η λεπίδα του γυάλιζε λες και δεν είχε ανταμώσει ποτέ του μέταλλο ή σάρκα εχθρού. Στη λαβή ήταν σκαλισμένες κάποιες λέξεις που ο Νόα δεν μπορούσε να καταλάβει. Δεν μπήκε στον κόπο να ρωτήσει ποιο ήταν το νόημά τους καθώς ήξερε πως ο Τόρος δεν επρόκειτο να του απαντήσει.

Όσον αφορά τα ρούχα δεν ήταν τίποτε περισσότερο από ένα δερμάτινο παντελόνι και ένα λινό πουκάμισο που συνοδευόταν από ένα μαύρο, βελούδινο γιλέκο. Ο Τόρος κοίταξε τα ρούχα για αρκετή ώρα. Δεν ήθελε να τα φορέσει, αλλά ήξερε ότι εκεί που θα πήγαιναν σίγουρα θα έσωζαν και αυτόν και το Νόα. Δίχως να χάσει άλλο χρόνο τα φόρεσε, αγκαλιάζοντας ταυτόχρονα το παρελθόν του. Πλέον δεν υπήρχε γυρισμός και η λησμονιά δεν ήταν λύση. Είχε γίνει ξανά μισθοφόρος. Και μόνο μία ομάδα

μισθοφόρων επιτρεπόταν να φορά το μαύρο γιλέκο. Είχε γίνει ξανά μέλος της αγέλης της Μαύρης Νεκροκεφαλής.

-Πάμε μικρέ, αποκρίθηκε. Δεν με κρατάει τίποτε άλλο εδώ. Ήρθε η ώρα να φύγουμε.

-Η Τάρμον δεν είναι μακριά, απάντησε ευδιάθετα ο Νόα.

-Όχι δεν είναι. Ας ελπίσουμε να είναι καλά προετοιμασμένοι.

Σύντομα ο ορίζοντας δέχτηκε στην αγκαλιά του και το κατεστραμμένο χωριό. Το ορεινό τοπίο άρχισε να μαλακώνει. Μικροί θάμνοι ξεπετάγονταν στις άκρες του δρόμου, ενώ ένα ασθενικό κιτρινωπό γρασιδί έστρωνε σα καλί ανά σημεία το χώμα που ήταν αισθητά πιο μαλακό σε σχέση με πριν. Το κλίμα άλλαζε, γινόταν πιο ζεστό και στο βάθος άρχισαν να ξεπροβάλλουν οι πολεμίστρες της Τάρμον. Κανείς δεν έμαθε ποτέ γιατί η πόλη ήταν οχυρωμένη. Ούτε οι πιο καλά οργανωμένοι στρατοί δεν τολμούσαν να επιτεθούν στην Τάρμον. Το μόνο που θα έβρισκαν ήταν θάνατος από το σπαθί χιλιάδων παρανόμων που είχαν ζήσει τη ζωή τους στα άκρα και δεν φοβούνταν ούτε τους θεούς του σκοταδιού.

Οι πύλες της Τάρμον ήταν πάντα ορθάνοικτες για να υποδεχτούν όποιον είχε κάποια δουλειά στο εσωτερικό της. Συνήθως αυτή η δουλειά ήταν το πιστό σε ένα από τα πολλά φτηνά πανδοχεία ή κάποια δολοφονία. Σε μία πόλη όπως αυτή ο μόνος νόμος που επικρατούσε ήταν το ένστικτο που υποδείκνυε υποσυνείδητα ποια πράξη είναι καλό να γίνει και πια όχι. Και αν και το υποσυνείδητο του Τόρος τον συμβούλευε να μην πατήσει το πόδι του εκεί μέσα, ήξερε πολύ καλά πως δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς.

Κρατούσε σφιχτά από το μπράτσο το νεαρό του φίλο και φορούσε ένα αγριεμένο προσωπίο.

-Δεν μπορούμε να πάμε λίγο πιο αργά; Παραπονέθηκε γεμάτος κούραση ο Νόα. Επιπλέον δεν χρειάζεται να με κρατάς από το χέρι, δεν είμαι μικρό παιδί.

-Για αυτή την πόλη είσαι Νόα. Κοίτα παντού γύρω μας, τι βλέπεις;

-Γυναίκες, διάφορους άντρες που πηγαίνουν στις δουλειές τους και μερικούς μέθυσους, αποκρίθηκε εκείνος. Για μια στιγμή σκέφτηκε πως ο Τζόνathan ήταν υπερβολικός. Η Τάρμον δεν φαινόταν τόσο επικίνδυνη. Μία πόλη σαν όλες τις άλλες ήταν.

-Δεν μία συνηθισμένη πόλη, αποκρίθηκε ο Τόρος που είχε διαβάσει το βλέμμα του Νόα καλύτερα και από το μυαλό του. Εγώ το μόνο που βλέπω είναι μαχαιροβγάλτες και πόρνες. Α! και μερικούς μέθυσους, εκεί δεν έκανες λάθος. Η πόλη είναι πλανεύτρα, αλλά σε καμία περίπτωση δεν είναι ασφαλής. Ο θάνατος βρίσκεται παντού εδώ πέρα. Στις πέτρες, στο χώμα, στους ανθρώπους, παντού.

-Που πηγαίνουμε τώρα;

-Σε ένα πανδοχείο, σε λίγα λεπτά θα είμαστε εκεί.

Ο Τόρος δεν είχε κάνει λάθος. Ύστερα από λίγη ώρα οι δυο τους έφτασαν σε μία γειτονιά κοντά σε κάποιες αποθήκες σιταριού. Τα σπίτια ήταν παλιά και βρώμικα και διάφορες μυρωδιές από αποχετεύσεις και παράξενα φαγητά αναμιγνύονταν για να κάνουν την ατμόσφαιρα αποπνικτική. Σε διάφορες απόμερες γωνίες το βλέμμα ενός παρατηρητικού ταξιδευτή θα έπιανε τις φιγούρες αστέγων και μέθυσων που κοιμόντουσαν μέσα στα σκουπίδια. Στο βάθος του δρόμου υπήρχε ένα παλιό κτίριο και μία σαπισμένη ξύλινη ταμπέλα ήταν καρφωμένη πάνω από το κατώφλι της πόρτας. Ο Τόρος

άρχιζε να κατευθύνεται προς τα εκεί. Ένωθε όπως την πρώτη φορά που ετοιμαζόταν να περάσει το κατώφλι, φοβισμένος.

Με το που άνοιξε η πόρτα ένας σωρός από μυρωδιές, χρώματα και εικόνες ξεχύθηκε μπρος στα μάτια των δύο ταξιδευτών. Γύρω από μερικά ξύλινα, σχεδόν κατεστραμμένα τραπέζια, κάθονταν πολυπληθείς ομάδες αντρών. Στα χέρια τους κρατούσαν μπουκάλια με ρούμι, μπούτια κρέατος, ακόμη και γυναίκες. Στο βάθος ένας μάγειρας με λερωμένη ποδιά φώναζε στις σερβιτόρες να κάνουν πιο γρήγορα, ενώ εκείνες προσπαθούσαν επιδέξια να αποφύγουν τα χέρια διαφόρων που πετάγονταν από εδώ και από εκεί για να τις κουφτώσουν. Ο Νόα τρόμαξε.

Η εικόνα είχε πάρει στα μάτια του τεράστιες διαστάσεις και έμοιαζε να ξεπετάχτηκε από κάποιο καμίνι της κόλασης. Δεν ήταν σε κατάσταση να διακρίνει εάν τα όντα που αντίκριζε ήταν άνθρωποι ή τέρατα, γεννημένα σε μία άλλη εποχή, πριν την αυγή της λογικής.

Ο Τόρος μέσα του είχε αρχίσει να γελάει. Ο φόβος γρήγορα μετατράπηκε σε μία έντονη αίσθηση ευφορίας και ύστερα σε μία λυπημένη νότα μελαγχολίας. Κάποτε καθόταν και εκείνος σε ένα από αυτά τα τραπέζια και κοιτούσε κάτω από τα φουστάνια των καημένων κοριτσιών που προσπαθούσαν να κερδίσουν λίγα νομίσματα για να επιζήσουν. Τότε δεν είχε τίποτε άλλο στο μυαλό του πέρα από την καλοπέραση και τους εκάστοτε στόχους που του έθεταν άπληστοι πλούσιοι άνθρωποι που δεν είχαν το κουράγιο για να τους φέρουν εις πέρας μόνοι τους.

Όσο όλα αυτά τα συναισθήματα πλημμύριζαν τον Τόρος, δεν αντιλήφθηκε πως η φασαρία μέσα στην αίθουσα είχε ξαφνικά κοπάσει. Όλοι τον κοιτούσαν λες και έβλεπαν

φάντασμα. Πολλοί έπιαναν φυλαχτά που κρέμονταν από τους λαιμούς τους και σιγοπιθύριζαν προσευχές.

-Τι συμβαίνει; ρώτησε μπερδεμένος ο Νόα. Σκεφτόταν πως εάν βρισκόταν στην κόλαση τότε ο Τόρος ήταν σίγουρα ο κυρίαρχός της.

-Τόρος εσύ είσαι; αναφώνησε ένας από τους άντρες που πριν από λίγο το μόνο που συλλογιζόταν ήταν η γλυκιά γεύση του πιστού.

-Που είναι ο αρχηγός σας;

-Τόρος πρέπει να ξέρεις ότι...

-Κάτι σε ρώτησα Κίραμ.

-Δεν είναι εδώ. Έχει βγει για να συναντήσει κάποιους εμπόρους. Πρόκειται να κλείσει μία πολύ καλή συμφωνία. Εάν βάλει και καμιά φωνή τότε το κέρδος θα είναι τεράστιο για όλους μας.

-Πολύ καλά τότε, αποκρίθηκε ο Τόρος και προχωρώντας γρήγορα προς τα τραπέζια, πήρε μία καρέκλα και κάθισε. Έλα Νόα κάθισε και εσύ, είπε στο νεαρό και ύστερα έκανε νόημα σε μία σερβιτόρα να φέρει δύο ποτήρια μπίρα.

Γρήγορα το πανδοχείο στερήθηκε τη χαράς που πριν από λίγες στιγμές το πλημμύριζε. Κανείς δεν μπορούσε να γιορτάσει με τον Τόρος να είναι παρών. Είχαν χρόνια να καθίσουν μαζί του και ύστερα από τα τελευταία γεγονότα τον είχαν για νεκρό. Πως γινόταν να επέζησε;

Η ώρα είχε περάσει και ο αρχηγός των μισθοφόρων δεν είχε φτάσει ακόμη. Ο Τόρος μιλούσε με το Νόα και του εξηγούσε διάφορα πράγματα για την πόλη και για το πώς είχε φτάσει στο σημείο να είναι ένα άντρο ληστών. Οι μύθοι έλεγαν πως πριν από χίλια χρόνια ήταν μία πανέμορφη πόλη ενός τίμιου βαρβαρικού λαού που είχε εξαλειφθεί ύστερα από μία μάχη με τις δυνάμεις του κάτω

κόσμου. Έκτοτε οι βάρβαροι ζούσαν μονάχα στα βουνά, εκεί που ο αέρας ήταν καθαρός και η απομόνωση η καλύτερη προστασία έναντι των ανθρώπων άλλων φυλών που είχαν γίνει μαλθακοί και το μόνο για το οποίο νοιάζονταν ήταν τα υλικά αγαθά και υστεροφημία. Ο μοναχός είχε εκοσμοσαστεί από τις γνώσεις και τις αφηγητικές ικανότητες του συνοδοιπόρου του. Φαινόταν άξιος πολεμιστής και πανούργος, αλλά δεν πίστευε πως θα μπορούσε να είναι ένας τόσο καλός παραμυθάς αγγίζοντας την ευφράδεια ενός φτασμένου ποιητή.

Ταυτόχρονα οι μισθοφόροι έστεκαν γύρω από τους δύο συνομιλητές μουνδιασμένοι μην ξέροντας πώς να συμπεριφερθούν. Κάποιοι σκέφτονταν να φύγουν, αλλά δεν ήξεραν πως θα αντιδρούσε ο Τόρος. Και εάν ήξεραν κάτι καλά για εκείνον, αυτό ήταν πως δεν έπρεπε να τον τσατίζουν.

Δεν πέρασε πάρα πολλή ώρα και ξαφνικά η πόρτα άνοιξε και στο εσωτερικό του χώρου βρέθηκε ένα τεράστιος σε ανάστημα άντρας. Ήταν λιπόσαρκος και είχε το κεφάλι ξυρισμένο. Τα βλέφαρά του και τα χείλη του ήταν βαμμένα μαύρα δίνοντας στο πρόσωπό του όψη νεκροκεφαλής. Το βλέμμα του ήταν ψυχρό, απόλυτα σκοτεινό, στερημένο ανθρωπιάς και ηθικής. Σάρωσε την αίθουσα με τους μισθοφόρους και ξαφνικά, προς απόλυτη έκπληξή του, αντίκρισε τον Τόρος. Δεν πανικοβλήθηκε. Είχε χρόνια να νιώσει ένα τέτοιο συναίσθημα. Μονάχα άφησε ένα αρρωστημένο γέλιο να του ξεφύγει.

-Τόρος, ποτέ δεν πίστευα πως θα σε ξαναέβλεπα εδώ. Πιθανότερο να έβλεπα αγγέλους στην κόλαση, παρά εσένα σε ένα άντρο ξεπεσμένων και άχρηστων ληστών. Η ειρωνεία στα λεγόμενά του ήταν εμφανής και αιχμηρή σαν ξίφος.

-Ναι Σόρακ Νουλ, αυτά τα λόγια είχα χρησιμοποιήσει την τελευταία φορά που βρέθηκα ανάμεσά σας. Ένα μονάχα να ξέρεις, δεν βρίσκομαι εδώ για να απολαύσω τη συντροφιά σας.

-Με πληγώνεις Τόρος, γιατί μου φέρεσαι έτσι; Κάποτε ήμασταν φίλοι και παίζαμε μαζί, αλλά τώρα βλέπω πως έκανες νέες παρέες, είπε και κοίταξε το Νόα στα μάτια.

Ο Νόα μπερδεύτηκε από την συμπεριφορά του αρχηγού των μισθοφόρων. Έμοιαζε τρομακτικός, ένα φάντασμα που έσπερνε τον πανικό στους θνητούς και όμως συμπεριφερόταν σα μικρό παιδί ή σαν διαταραγμένη προσωπικότητα. Πώς μπορούσε κάποιος τέτοιος άνθρωπος να κάνει κρίσιμες συναντήσεις και να παίρνει αποφάσεις για τόσους πολλούς ανθρώπους;

-Ακόμη φέρεσαι σα γελωτοποιός. Ποτέ σου δεν θα γίνεις πραγματικός ηγέτης, αποκρίθηκε ο Τόρος με σκοπό να εξαγριώσει τον Σόρακ Νουλ.

-Μα ποτέ μου δεν το είχα βάλει σκοπό να γίνω ηγέτης. Αυτοί είναι μικροπρεπείς βλέψεις, ανθρωπάκια δίχως συνειδήσεις και ψυχή. Εγώ σε αντίθεση είμαι όλοι εκείνοι οι εφιάλτες που στοιχειώνουν τον ύπνο τους, είμαι ο νόμος σε αυτήν την πόλη. Δίνω τέλος στη ζωή τους όποτε το θελήσω. Για αυτό είμαι κάτι παραπάνω από ηγέτης, είμαι ένας θνητός θεός.

Ο Σόρακ Νουλ πάντοτε ήταν αλαζόνας. Όλες οι πράξεις του έδιναν πνοή στο όραμά του να γίνει κάποια μέρα ανώτερος από όλους εκείνους που γελούσαν με την εμφάνιση και την συμπεριφορά του. Και το είχε καταφέρει. Οι απίθανες αποστολές που έφερε εις πέρας μαζί με τους συντρόφους του τον είχαν κάνει ένα θρύλο στην Τάρμον, μία ιδέα που κανείς δεν μπορούσε να προσβάλει. Και τώρα ύστερα από πάρα πολλά χρόνια,

ένας παλιός σύμμαχος βρισκόταν μπροστά του και τον κορόιδευε.

Δίχως δεύτερη σκέψη τράβηξε ένα σιλέτο από την μπότα του και όρμησε προς τον Τόρος. Ο πολεμιστής τα είχε καταφέρει. Είχε νευριάσει τον Σόρακ Νουλ και γνώριζε πολύ καλά πως είχε τραυματίσει την ακρίβεια των κινήσεών του θολώνοντας το μυαλό του. Μέσα σε μια στιγμή ο Τόρος σηκώθηκε από τη θέση του, έτρεξε προς τον αντίπαλό του και την στιγμή που το σιλέτο επρόκειτο να τον βρει στα πλευρά βούτηξε, βρέθηκε στην πλάτη του Σόρακ Νουλ και του κατέφερε ένα δυνατό χτύπημα στον αυχένα, ρίχνοντάς τον στο πάτωμα.

Οι μισθοφόροι πάγωσαν από το φόβο τους. Θυμόνταν καλά τις ικανότητες του Τόρος, αλλά ποτέ δεν πίστευαν πως θα μπορούσε να νικήσει με τέτοια ευκολία τον αρχηγό τους. Ειδικά ύστερα από τόσα πολλά χρόνια που είχε να πολεμήσει.

Ο Σόρακ Νουλ έκανε να σηκωθεί και το πρώτο πράγμα που αντίκρισε ήταν τα πυρωμένα μάτια του Τόρος.

-Θέλω να σε ρωτήσω ένα πράγμα. Γιατί επιτεθήκατε στο χωριό μου;

-Δεν ξέρω γιατί μιλάς, δεν ξέρω καν ποιο είναι το χωριό σου.

Ο Τόρος έβγαλε από την τσέπη το μαντήλι που του είχε δώσει ο Νόα και το πέταξε στο πάτωμα. Ο αρχηγός των μισθοφόρων γέλασε με όλη την καρδιά του.

-Που να πάρει, δεν μπορεί κανείς να σου κρυφτεί με τίποτε. Για όλα έχεις μία λύση. Βλέπεις φίλε μου αυτή είναι η διαφορά μας. Εσύ μπορείς να γίνεις ηγέτης. Εγώ όπως προείπα με όλα αυτά τα καπρίτσια και τις ιδιοτροπίες μονάχα θεός θα μπορούσα να είμαι.

-Λοιπόν;

-Τι λοιπόν; Δε νομίζω πως υπάρχουν πολλά που μπορώ να σου πω. Τόσα χρόνια στη δουλειά εσύ θα ξέρεις καλύτερα. Τα λεφτά ήταν πολλά και δεν μπορούσαμε να αρνηθούμε. Έχουμε νέες πανοπλίες να αγοράσουμε και στόματα να θρέψουμε. Κάθε δουλειά είναι καλοδεχούμενη.

-Γιατί σκοτώσατε όλο το χωριό;

-Δεν θυμάμαι να σου πω την αλήθεια. Τώρα που το σκέφτομαι, δεν θυμάμαι να σε προσέξαμε. Αλήθεια πως επέζησες;

Ο Τόρος τον άρπαξε από το γιακά και τον κόλλησε στο πάτωμα με το δεξιό χέρι. Με το αριστερό έσφιγγε τη λαβή του σπαθιού που κρεμόταν από τη ζώνη του.

-Το ξέρεις Τόρος. Απλοί εκτελεστές εντολών είμαστε. Μας προσέγγισε πριν από αρκετό καιρό ένας άντρας με ρούχα μάγου. Ήταν μεγάλος σε ηλικία και έφερε το έμβλημα του βασιλιά της Σουρουάν.

-Της Σουρουάν; αποκρίθηκε εντυπωσιασμένος ο Νόα. Τι έκανε τόσο μακριά;

-Δεν ξέρω. Μας έδειξε ένα χωριό στο χάρτη και μας είπε να το αφανίσουμε. Είπε να αφήσουμε ζωντανή μονάχα μία γυναίκα. Έτσι και κάναμε.

-Ποια γυναίκα ήταν αυτή;

-Δεν μπορώ να ξέρω. Μόλις εκτελέσαμε την αποστολή, ο μάγος ήρθε με την συνοδεία λίγων στρατιωτών εδώ όπου την φυλούσαμε, την πήρε και εξαφανίστηκε.

Ο Τόρος άφησε τον Σόρακ Νουλ. Έκανε ένα ήρεμο βήμα προς τα πίσω και ύστερα, πιο γρήγορα και από τον άνεμο, τράβηξε το σπαθί του και τον κάρφωσε στην καρδιά. Εκείνος δεν πρόλαβε να καταλάβει τι συνέβη. Ένα ενοχλητικό χαμόγελο που είχε αρχίσει να σχηματίζεται, πάγωσε στο πρόσωπό του καθώς βυθιζόταν σε σκοτάδια

άγνωστα, πολύ χειρότερα από εκείνα της μαυρισμένης του ψυχής.

Οι μισθοφόροι αναφώνησαν, οι σερβιτόρες ούρλιαξαν, μάλιστα μία λιποθύμησε και ο μάγειρας πλησίασε τον Τόρος ως ο πλέον ήρεμος μέσα στον αλαλαγμό.

-Σε θυμάμαι παλικάρι. Κάποτε πρέπει να ήσουν ένας από αυτά τα αποβράσματα. Τόσα χρόνια μετά επέστρεψες και σκότωσες αυτό το σκουλήκι. Να είσαι καλά. Πήρε αυτό που του άξιζε.

Ο Τόρος έγενεψε στο μάγειρα και έκανε νόημα στο Νόα να τον ακολουθήσει.

-Έλα μικρέ έχουμε δρόμο μπροστά μας.

-Δρόμο που ξέρω, αποκρίθηκε εκείνος εύθυμα. Ο σκοτωμός που έλαβε χώρα μπροστά στα μάτια του δεν τον είχε συνταράξει. Ο Σόρακ Νουλ φαινόταν να είναι κάτι παραπάνω από μισητός. Πλήρωσε με τον καλύτερο τρόπο την καταστροφή ενός ολόκληρου χωριού.

Οι πόρτες άνοιξαν και οι δυο τους έφυγαν. Πίσω τους πολλοί μισθοφόροι φώναζαν στον Τόρος να τους πάρει μαζί. Δήλωναν υποταγή στο νέο αρχηγό. Εκείνος δεν έδωσε την παραμικρή προσοχή σε εκείνα τα αποβράσματα. Σύντομα όλοι στην Τάρμον θα μάθαιναν για το θάνατο του Σόρακ Νουλ. Οι μέρες τους ήταν μετρημένες. Όλοι οι αντιζηλοι θα ζητούσαν μερίδιο στην εξουσία, όχι τη νόμιμη, αλλά εκείνη που επέβαλε ο υπόκοσμος στην πόλη των παρανόμων.

Καβάλα σε δύο ανθεκτικά άλογα που αγόρασαν με τα λιγοστά νομίσματά τους, οι δύο συνοδοιπόροι άφησαν πίσω τους την Τάρμον και κατευθύνθηκαν νότια, εκεί που βλάσταιναν όμορφα λουλούδια και τα πευκοδάση γέμιζαν τον αέρα με οξυγόνο. Η Νόρντια δεν ήταν μακριά.

V

Πρέπει να είχαν περάσει πέντε μέρες. Τα βουνά του Βορρά, οι βάρβαροι και οι ληστές της Τάρμον έμοιαζαν πια με όνειρο που είχε αρχίσει να ξεθωριάζει. Ένας λαμπερός ήλιος έστεκε μεγαλόπρεπα στον ουρανό και έριχνε διακριτικά τις ακτίνες του πάνω στις φυλλωσιές του δάσους που τώρα διέσχιζαν με τα άλογά τους ο Τόρος και ο Νόα. Τα σύνορα ήταν μακριά, αλλά ήταν ένα σημείο στο οποίο αργά ή γρήγορα θα έφταναν.

Το ήρεμο κλίμα της χώρας, η ειρήνη που χαρακτήριζε τις σχέσεις των κατοίκων της είχε δημιουργήσει έναν καμβά από τον οποίο έλειπαν η βαριά θλίψη του Τόρος. Είχε πια εστιάσει στον στόχο του και αυτός ήταν να βρει τον εργοδότη των μισθοφόρων. Ήξερε ότι θα τα κατάφερνε.

Η ήρεμη θάλασσα στην οποία κολυμπούσε ο νους των δύο ταξιδιωτών γρήγορα φουρτούνιασε λες και ξέσπασε η πιο άγρια καταιγίδα. Στο βάθος του δάσους, σε ένα άνοιγμα, ακούγονταν πολλές ανακατεμένες φωνές. Έμοιαζαν με τις άναρθρες κραυγές θηρίων αλλά ίσως να επρόκειτο για κάποια άγρια γλώσσα με περίεργο άκουσμα στο αυτί εκείνου που δεν τη γνώριζε.

Ο Νόα έκανε να τραβήξει τα χαλινάρια του αλόγου του για να το κάνει να καλπάσει, αλλά ο Τόρος τον σταμάτησε. Του έκανε νόημα να ξεπεζέψει και να δέσει το ζώο σε έναν κοντινό κορμό. Το ίδιο έκανε και εκείνος.

-Μείνε εδώ για να προσέχεις τα άλογα. Αν μας τα κλέψουν χαθήκαμε, αποκρίθηκε χαμηλόφωνα και με αργά βήματα απομακρύνθηκε.

Ο Νόα αιφνιδιάστηκε από την τροπή που πήρε το ήρεμο ταξίδι, αλλά δεν μπορούσε να κάνει και πολλά. Έπρεπε να περιμένει. Ήταν σίγουρος πως ο Τόρος δεν θα τον απογοήτευε. Όλες αυτές τις μέρες τον είχε ζήσει πολύ καλά και γνώριζε πως εάν έπρεπε να τον χαρακτηρίσει κάπως, θα έλεγε πως ήταν ικανός.

Ο Τόρος βρήκε μία συστάδα από θάμνους και κρύφτηκε καλά. Ύστερα παραμέρισε μερικά κλαδιά για να μπορεί να δει καλύτερα στο ξέφωτο. Αντίκρισε μία ομάδα από καλά οπλισμένους άντρες. Φορούσαν πανοπλίες και στα χέρια κρατούσαν σπαθιά και τσεκούρια. Ήταν μαύροι σαν την πίσσα και τα χαρακτηριστικά του προσώπου τους δεν άφηναν κανένα χώρο για αμφιβολία, ήταν Νότιοι. Σίγουρα παιδιά νομάδων που μεγάλωσαν σε σκληρές συνθήκες και έγιναν μερικοί από τους πιο ξακουστούς μισθοφόρους στον κόσμο. Όποιος τους έβλεπε γνώριζε πως η ζωή του μετρούσε μονάχα μερικά λεπτά ακόμη. Δεν έπαιρναν κανέναν αιχμάλωτο, δεν χαρίζονταν σε κανέναν και υπάκουγαν μόνο εκείνον που τους είχε δώσει χρήματα για να φέρουν εις πέρας την αποστολή του.

Αυτή τη φορά όμως κάτι ήταν διαφορετικό. Τα μάτια του Τόρος εντόπισαν μία κοπέλα που ήταν δεμένη γερά πάνω στον κορμό ενός δέντρου. Να ήταν άραγε αιχμάλωτη; Να ένα πολύ περίεργο θέαμα που δεν συνόδευε εύκολα τους δαίμονες του Νότου. Έπρεπε να πάρει το πάνω χέρι από την αρχή εάν ήθελε να έχει ελπίδες εναντίον τους. Τράβηξε δύο σιλέτα από την μπότα του. Ο έμπορος που του τα είχε πουλήσει στην Τάρμον έλεγε πως ταξιδεύουν γρηγορότερα και από βέλη εάν βρίσκονταν στα κατάλληλα χέρια. Τα ζύγισε καλά και ύστερα τα εκσφενδόνισε προς δύο αντίθετες κατευθύνσεις, το ένα με το αριστερό και το άλλο με το δεξί χέρι. Ύστερα από λίγες στιγμές δύο κορμιά

βρέθηκαν πεσμένα στο χώμα ενώ οι υπόλοιποι κρύφτηκαν πίσω από δέντρα σηκώνοντας τις ασπίδες που είχαν αφημένες στο έδαφος.

Ο Τόρος βγήκε από τους θάμνους και κινήθηκε περιμετρικά του ανοίγματος, στις παρυφές του δάσους βρίσκοντας άλλον ένα και καρφώνοντάς τον με το ξίφος στα πλευρά. Αν είχε μετρήσει σωστά πρέπει να είχαν μείνει άλλοι τέσσερις ζωντανοί. Έψαξε το πτώμα που είχε πεσμένο μπροστά στα πόδια του και πήρε ένα κοντό ξίφος, όχι πολύ μεγαλύτερο από μαχαίρι. Ύστερα το πέταξε με δύναμη πάνω σε ένα βραχάκι στο ξέφωτο για να κάνει θόρυβο. Είδε ένα κεφάλι να τινάζεται πίσω από ένα κορμό για να δει τι συνέβαινε και τότε βρήκε την ακριβή θέση του επόμενου θύματος. Μέσα σε δυο λεπτά άλλος ένας άντρας είχε πέσει νεκρός από τη σιωπηλή απειλή που χτυπούσε από πίσω.

Μέχρι στιγμής ο Τόρος είχε σταθεί τυχερός. Οι εχθροί δεν ήταν τόσο ισχυροί όσο περίμενε, αλλά συνέχιζαν να έχουν το αριθμητικό πλεονέκτημα. Ξαφνικά άκουσε ένα απαλό θρόισμα κάποιων φύλλων και γυρνώντας απότομα, απέκρουσε άλλο ένα χτύπημα που στόχευε με ακρίβεια την καρδιά του. Ένας από τους δαίμονες είχε σχεδόν καταφέρει να τον αιφνιδιάσει. Με μία γυριστή κίνηση ο Τόρος απέφυγε ακόμη ένα χτύπημα, ξεκοιλιάζοντας ταυτόχρονα το καινούριο θύμα του.

-Μπορείς να σταματήσεις, ακούστηκε να φωνάζει κάποιος, με βαριά προφορά, στη γλώσσα που μιλούσαν οι κάτοικοι των περισσότερων βασιλείων.

Ο Τόρος γύρισε και κοίταξε προς το ξέφωτο. Ο ένας από τους δύο άντρες καθόταν πάνω στο βραχάκι που πριν από λίγη ώρα είχε πετάξει το μικρό ξίφος και ο άλλος πίεζε ένα σιλέτο πάνω στο λαιμό της δεμένης κοπέλας.

-Σκότωσέ την, δεν μου είναι τίποτε, φώναξε με μία προσποιητή αδιαφορία ο Τόρος.

-Πολύ καλά, αποκρίθηκε εκείνος και έκανε να χύσει το αίμα της όταν η φωνή του Νόα του απέσπασε την προσοχή.

-Μη την σκοτώσεις.

Ο Τόρος βρήκε την ευκαιρία που ζητούσε. Έτρεξε με δύναμη και εξουδετέρωσε τον άντρα που απειλούσε τη ζωή της κοπέλας, μπαίνοντας ανάμεσα σε εκείνη και τον εναπομείναντα εχθρό.

-Κινείσαι γρηγορότερα και από τον άνεμο. Μπορώ να μάθω το όνομά σου; ρώτησε ο Νότιος που δεν είχε πεθάνει ακόμη.

-Τόρος.

-Ο γνωστός Τόρος; Ο φονικός μισθοφόρος με τα χίλια θύματα;

-Αν λογαριάζεις τη ζωή σου φύγε τώρα και άφησέ με να σώσω την κοπέλα.

-Ποτέ, φώναξε ο αντίπαλος και χίμηξε.

Η απόφασή του αποδείχτηκε λανθασμένη και σύντομα ο άντρας έπεσε νεκρός στο έδαφος δίχως να το καταλάβει. Όσο οι μέρες περνούσαν ο Τόρος μεταλλασσόταν. Έμοιαζε να περνάει τις πύλες προς έναν διαφορετικό κόσμο. Γινόταν πιο γρήγορος, λιγότερο ομιλητικός και σίγουρα πιο επικίνδυνος για όσους τολμούσαν να του φέρουν αντίρρηση. Ευτυχώς που η ανθρωπιά του ήταν ακόμη εκεί και έλαμπε δυνατά μέσα στο σκότος της ψυχής του, εκείνου του ερέβους που τον έκανε να πηγαίνει μπροστά.

Ο Νόα έτρεξε προς την κοπέλα και την βοήθησε να λυθεί. Τα μάτια της ήταν καταπράσινα, δύο πολύτιμα πετράδια που έλαμπαν δυνατά μέσα στη θάλασσα των κατακόκκινων μαλλιών της. Το πρόσωπό της ήταν

ζωγραφισμένο με δεκάδες φακίδες και το θελκτικό κορμί της ντυμένο με προσοχή με έναν σεμνό μανδύα που άφηνε τα περισσότερα στη φαντασία. Το αγόρι έμεινε να την κοιτά ώρα, σπάνια αντίκριζε τέτοια ομορφιά, αλλά στο τέλος κατάφερε να στρέψει το βλέμμα του αλλού. Δεν ήταν πρόπον για έναν μοναχό να κοιτά έτσι μία κοπέλα.

-Είστε καλά δεσποσύνη; ρώτησε ύστερα προσπαθώντας να δείχνει φιλικός και ταυτόχρονα σοβαρός.

-Ναι, αν και χωρίς εσάς μάλλον θα είχα πεθάνει, απάντησε εκείνη κάπως μπερδεμένη από την επίσημη προσφώνηση.

-Πως βρέθηκες δεμένη σε εκείνο το δέντρο; ρώτησε ο Τόρος.

-Είναι μεγάλη ιστορία.

-Έχουμε χρόνο.

-Δεν χρειάζεται να...

-Ίσως και να χρειάζεται, την διέκοψε επιτακτικά ο μισθοφόρος.

-Δεν υπάρχει λόγος να την πιέσουμε, είπε ο Νόα προσπαθώντας να ελαφρύνει την κατάσταση.

-Όχι, ίσως και να πρέπει να γνωρίζετε. Ίσως να μου χρειαστείτε τώρα που το σκέφτομαι καλύτερα. Λέγομαι Ίλμιν και είμαι κόρη ενός αυλικού του παλατιού της Σουρουάν. Στο άκουσμα αυτού του ονόματος τα μάτια του Τόρος άστραψαν. Άκουγε αυτό το όνομα κάτι περισσότερο από συχνά τώρα τελευταία. Πριν από ένα μήνα ανέλαβα μία αποστολή που κανονικά έπρεπε να φέρει εις πέρας ο πατέρας μου, ο οποίος δυστυχώς αρρώστησε και δεν τα κατάφερε. Μου ζητήθηκε να βρω μία ομάδα ικανών μισθοφόρων και να τους οδηγήσω σε ένα χωριό εδώ στη Νόρντια. Έπρεπε να βρούμε ένα άτομο με κάποια πολύ ιδιαίτερα χαρακτηριστικά.

Όλο αυτό κάτι άρχισε να θυμίζει στο Νόα και τον Τόρος. Η ιστορία έστω και λίγο διαφορετική αυτή τη φορά επαναλαμβάνόταν.

-Τι εννοείς ιδιαίτερα χαρακτηριστικά; ρώτησε ο νεαρός μοναχός.

-Δεν γνώριζα το φύλλο ή την ηλικία αυτού του ατόμου, αλλά πληροφορήθηκα πως αμέσως θα καταλάβαινα πως ήταν ο στόχος. Δεν θα μπορούσα να μην εντυπωσιαστώ από τα κόκκινα μάτια που, όπως όλοι έλεγαν, είχαν χρώμα πιο έντονο και από της φωτιάς. Βρήκα λοιπόν τους μισθοφόρους, τους έδωσα τη μισή από την αμοιβή τους προκαταβολικά και ξεκινήσαμε για το χωριό. Υπήρχε μονάχα ένα πρόβλημα.

-Οι άνθρωποι δεν ήθελαν να παραδώσουν αυτό το άτομο, αποκρίθηκε ο Τόρος.

-Αυτό ήταν εν μέρει αναμενόμενο. Αυτό που δεν περίμενα ήταν πως οι μισθοφόροι δεν θα συνεργάζονταν όπως είχαν υποσχεθεί. Ο στόχος ήταν ένα μικρό παιδί, ένα αγόρι. Τα μάτια του ήταν όντως εξωπραγματικά, πανέμορφα και ταυτόχρονα τρομακτικά. Ένας φοβερός οϊωνός από μόνα τους. Οι πολεμιστές όταν τα αντίκρισαν αντί να επιτεθούν και να πάρουν το παιδί πολεμώντας τους αμυνόμενους, το προσκύνησαν. Είπαν πως αυτά δεν ήταν μάτια ανθρώπου, αλλά θεού, του δικού τους θεού.

-Του Σερπ, του φιδιού με το πορφυρό βλέμμα, συμπλήρωσε ο Νόα που όλα αυτά τα χρόνια είχε εξοικειωθεί με τους μύθους των θεών στους οποίους πίστευαν οι εκάστοτε λαοί.

-Ακριβώς. Έτσι έκαναν μία αλλαγή του σχεδίου, ζήτησαν συγγνώμη από τους άρχοντες του χωριού, παρακάλεσαν το αγόρι να μην τους καταραστεί και έδωσαν όρκο να τιμωρήσουν εμένα, εκείνη που τους ξεγέλασε

προσπαθώντας να τους κάνει να σηκώσουν το χέρι τους εναντίον του ίδιου τους του θεού. Έτσι βρεθήκαμε εδώ. Από όσα κατάλαβα, ετοιμάζονταν να κάνουν μία τελετή για να εξαγνίσουν το πνεύμα τους και ύστερα θα με σκοτώναν. -Και κάπου εδώ εμφανιστήκαμε εμείς, είπε ο Τόρος. Θέλω να ρωτήσω ένα πράγμα. Δεν είσαι η μόνη που έφυγε από την Σουρουάν προς αναζήτηση κάποιου ατόμου σε μία άλλη χώρα. Ποιος είναι ο σκοπός σας;

-Δεν ξέρω ποιος είναι ο απώτερος στόχος. Απλοί εντολοδόχοι είμαστε. Αυτά τα θέματα ρυθμίζονται από το αρχιερατείο, τους ευγενείς και το βασιλιά τον ίδιο.

-Πριν είπες ότι ίσως μας χρειαστείς, τι εννοούσες; ρώτησε ο Νόα.

Ο Τόρος γέλασε. Το αγόρι είχε δει διάφορα πράγματα κοντά του, αλλά ήταν ακόμη άμαθο και παρορμητικό. Βέβαια αυτή η παρορμητικότητα πριν από λίγο είχε αποσπάσει την προσοχή του εχθρού και είχε δημιουργήσει ένα μικρό άνοιγμα για να νικήσουν και να στέκονται τώρα αμέριμνοι και να συζητούν με την Ίλμιν.

-Φοβάται για τη ζωή της Νόα. Θέλει να τη γυρίσουμε πίσω στη Σουρουάν. Είμαι σίγουρος ότι θα μας δελεάσει με μία μικρή κληρονομιά για να τα καταφέρουμε. Μπορεί να φαίνεται σκληρή, αλλά δεν παύει να είναι μία ευαίσθητη κοπέλα.

Η Ίλμιν, ακούγοντας τον Τόρος να μιλάει με αυτά τα λόγια, τσατίστηκε. Ο μισθοφόρος είχε δίκιο. Τον χρειαζόταν για να γυρίσει πίσω, αλλά δεν ήθελε να φαίνεται αδύναμη. Βέβαια έτσι όπως είχαν έρθει τα πράγματα δεν μπορούσε να απομακρυνθεί και πολύ από την αρχική της σκέψη να ζητήσει βοήθεια από αυτούς τους ταξιδευτές. Δύσκολα θα έβρισκε κάποιον άλλο μέσα σε εκείνο το δάσος.

-Θέλω όντως τη βοήθειά σας για να γυρίσω πίσω, αλλά δεν είμαι τόσο ευαίσθητη όσο νομίζεις. Ίσα ίσα θα δεις ότι είμαι πολύ σκληρή, ίσως πιο αποφασιστική από το νεαρό μοναχό που έχεις στο πλευρό σου. Δεν φοβήθηκα ποτέ μου τους άντρες, ούτε πρόκειται να ξεκινήσω τώρα.

-Πολύ καλά μικρή. Θα σε γυρίσουμε στη Σουρουάν, εξάλλου και ο δικός μας δρόμος εκεί μας οδηγεί. Στο πλευρό μου δεν πρόκειται να πάθεις τίποτε, αλλά στο υπόσχομαι από τώρα πως θα βρω αυτό που ζητώ να μάθω.

Η κοπέλα κοίταξε διερευνητικά το μισθοφόρο και ύστερα το νεαρό αγόρι. Αυτοί θα ήταν η συντροφιά της για τις μέρες που θα έρχονταν. Έπρεπε να συνηθίσει.

Ο Νόα κοίταξε με νόημα τον Τόρος. Εκείνος κατένευσε. Ήξερε πως ο μοναχός είχε απορίες, αλλά τώρα δεν ήταν η σωστή στιγμή για να τις λύσει. Όχι όσο η Ίλμιν ήταν μπροστά. Έπρεπε να κερδίσουν την εμπιστοσύνη της. Σίγουρα η συναναστροφή μαζί της θα οδηγούσε σε κάποιο στοιχείο. Ίσως σε κάτι περισσότερο από αυτά που ήλπιζαν να βρουν πριν τη γνωρίσουν.

Το βράδυ βρήκε τους ταξιδευτές να έχουν απομακρυνθεί από το δάσος. Το έδαφος είχε γίνει λίγο πιο βραχώδες και τα γκριζα χρώματα της πέτρας αναμιγνύονταν με το σκοτάδι του ουρανού κάνοντας το τοπίο να μοιάζει σεληνιακό. Αριστερά τους, το νερό ενός ποταμιού κυλούσε στην προκαθορισμένη πορεία του με ηρεμία μιας και δεν ήταν η εποχή των πολλών βροχών στη Νόρντια. Σύντομα, τα μάτια του Τόρος εντόπισαν λίγα μέτρα πέρα από τη θέση τους ένα άνοιγμα που περιτριγυριζόταν από μικρά βραχάκια.

-Μπορούμε να κατασκηνώσουμε εκεί για απόψε, είπε και έδειξε το μέρος.

Η τοποθεσία ήταν πράγματι καλή και έτσι η επόμενη ώρα της νύχτας τους βρήκε να έχουν ξαπλώσει άβολα πάνω στην πέτρα. Σε ένα βραχάκι λίγο πιο κει τα άλογά τους δέθηκαν γερά για να μη φύγουν. Κάτι φαινόταν να τρομάζει το άλογο του Τόρος και του Νόα, αλλά εκείνο της Ίλμιν, ένα δώρο από τους νεκρούς μισθοφόρους του Νότου, έστεκε αγέρωχο μπροστά στους αόρατους κινδύνους της νύχτας.

Ο Νόα είχε κοιμηθεί για τα καλά όταν ένιωσε κάτι να τον σκουντάει. Δεν ήθελε να ξυπνήσει και έτσι γύρισε πλευρό. Το σκούνημα έγινε πιο έντονο, αλλά και πάλι προσπάθησε να μη δώσει σημασία. Ξαφνικά ένα χέρι τον άρπαξε και τον σήκωσε. Εκείνος πήγε να φωνάξει, αλλά μετά κατάλαβε πως ο Τόρος ήταν η ενόχληση που δεν τον άφηνε να κοιμηθεί.

-Είσαι τρελός; Με κατατρόμαξες.

Εκείνος του έκανε νόημα να κάνει ησυχία και του έδειξε ένα μέρος που βρισκόταν μακριά από τα άλογα και την Ίλμιν. Ο Νόα τον ακολούθησε.

-Κατάλαβα από την όψη σου στο δάσος πως κάτι δεν σου κολλάει στα όσα έγιναν μετά από την αντιμετώπιση των μισθοφόρων.

-Μου φάνηκε περίεργο που ήθελες η Ίλμιν να μας δείξει το δρόμο, αποκρίθηκε ο Νόα νυσταγμένος προσπαθώντας να ξεφύγει από τη ζαλάδα που πολιορκούσε το κεφάλι του.

-Το ξέρω ότι γνωρίζεις το δρόμο προς τη Σουρουάν, αλλά η Ίλμιν είναι ένα πολύ καλύτερο εισιτήριο για εκεί. Δεν καταλαβαίνεις ότι αποτελεί κομμάτι του γρίφου που θέλουμε να λύσουμε;

-Σίγουρα η Ίλμιν έχει διασυνδέσεις στο παλάτι και η ιστορία της μοιάζει με αυτή που μας είπε ο μισθοφόρος

στην Τάρμον, αλλά από την άλλη δεν μπορείς να παραβλέψεις και το γεγονός ότι έδρασε μέσα στο σκοτάδι μη γνωρίζοντας πολλά πράγματα.

-Η έτσι θέλει να πιστέψουμε.

-Δεν μου φάνηκε να έχει δόλια συμπεριφορά.

-Τώρα μιλάει ο μοναχός Νόα που σκέφτηκε διεξοδικά την κατάσταση ή ο ερωτοτυπημένος ταξιδευτής;

Ο Νόα κοκκίνισε. Από ντροπή ή από θυμό ούτε ο ίδιος γνώριζε. Μπορεί η κοπέλα να του είχε φανεί εντυπωσιακή, αλλά δεν είχε φτάσει στο σημείο να θολώσει την κρίση του. Τι θα σκεφτόταν άραγε ο αδελφός Τζόνathan εάν άκουγε τα λόγια του Τόρος;

-Ήθελα να ρωτήσω και κάτι άλλο, αποκρίθηκε προσπαθώντας να αποφύγει το διαπεραστικό βλέμμα του Τόρος που, παρά το περασμένο της ώρας, είχε αρχίσει να το διασκεδάζει. Η Ίλμιν ανέφερε ένα αγόρι με κόκκινα μάτια. Μήπως υπήρχε κάποια κοπέλα στο χωριό σου με αυτά τα χαρακτηριστικά;

-Δεν είμαι σίγουρος Νόα. Θυμάμαι μία κοπέλα που απέφευγαν πολλοί. Έλεγαν πως τα μάτια της δεν προμήνυαν το καλό, πως μόνο το κακό είχαν μέσα τους, αλλά δεν θυμάμαι εάν είχε κόκκινα μάτια. Λες να διαλέγουν τα θύματά τους με βάση αυτό το χαρακτηριστικό;

-Θα μπορούσαν. Είναι νωρίς για να είμαστε σίγουροι.

-Με την ευκαιρία θα ήθελα να σου πω και κάτι άλλο. Το πρωί σου είπα να περιμένεις με τα άλογα και εσύ κάποια στιγμή εμφανίστηκες στο ξέφωτο φωνάζοντας.

-Το ξέρω, δεν ήταν και η καλύτερη τακτική.

-Σίγουρα, αλλά μου εξασφάλισες αρκετό χρόνο για να δράσω. Ήταν καλή απόφαση μικρέ.

Ο Νόα χαμογέλασε. Δεν είχε συνηθίσει να βλέπει τον Τόρος να λέει καλά λόγια για εκείνον. Ήταν μία ευχάριστη και καλοδεχούμενη αλλαγή που θύμιζε στο αγόρι πως όσο σκληρός και αν ήταν ο μισθοφόρος, δεν έμοιαζε με όλους εκείνους που είχαν αντιμετωπίσει μέχρι τώρα. Είχε ψυχή.

-Καλά τα είπαμε Τόρος, αλλά νομίζω πως ήρθε η ώρα να πέσουμε πάλι για ύπνο. Κανείς δεν ξέρει τι μπορεί να αντιμετωπίσουμε αύριο.

Ο μισθοφόρος κούνησε το κεφάλι του δείχνοντας να συμμαριζείται την άποψη του νεαρού του φίλου. Κάθε μέρα αντιμετώπιζαν και κάτι διαφορετικό, γιατί να διέφερε η επόμενη; Δυστυχώς για εκείνον και το μοναχό όμως, τα πράγματα πήραν άλλη τροπή. Μία δυνατή φωνή έσκισε στα δύο το τοπίο, σαν ένας κεραυνός που ξεσπά μέσα στην ησυχία του σκοταδιού και ρίχνει φως στον ουρανό.

-Η Ίλμιν, φώναξε και άρχισε να τρέχει γρήγορα προς το μέρος της.

Η κοπέλα δεν πρέπει να απείχε ούτε πενήντα μέτρα, αλλά μέσα σε εκείνες τις λίγες στιγμές που περνούσαν, τα πόδια του Τόρος φάνηκαν να κουβαλούν το βάρος ενός χρόνου που μπορούσε να μετρηθεί μονάχα σε ώρες και λεπτά.

Το θέαμα που αντίκρισε τον ξάφνιασε. Η κοπέλα ήταν κουλουριασμένη στο έδαφος, έχοντας το κεφάλι της ανάμεσα στα χέρια της και πάνω της έστεκε ένας τεράστιος σκορπιός. Το κέλυφος του αρθροπόδου είχε μία κοκκινωπή λάμψη κάνοντάς το να μοιάζει καμωμένο από σπάνιο έβανο που έβρισκε κανείς μόνο στα πιο ψηλά βουνά του Βορά.

-Ίλμιν, ηρέμησε και μείνε ακίνητη. Μην κάνεις περιττές κινήσεις και μην πανικοβάλλεσαι. Αν αντιληφθεί μεγάλη

κινητικότητα μπορεί να σε διαπεράσει με το κεντρί του ακαριαία.

-Τόρος, πως μπορώ να βοηθήσω; ρώτησε έκπληκτος ο Νόα που μόλις είχε φτάσει στο σημείο και δεν πίστευε στα μάτια του.

-Για να είμαι ειλικρινής Νόα η κατάσταση είναι δύσκολη. Δεν ξέρω τι τράβηξε αυτό το πλάσμα στην Ίλμιν, αλλά δεν έχουμε και πολλές επιλογές. Πρέπει να το πολεμήσουμε. Έχεις όπλο πάνω σου;

-Μονάχα ένα μαχαίρι.

-Το ίδιο και εγώ. Το σπαθί είναι κοντά στην κοπέλα. Το είχα ακουμπήσει κάτω όταν ξάπλωσα για λίγο. Εγώ θα τρέξω πίσω από τον σκορπιό και θα του αρπάξω την ουρά. Εσύ όρμησε μετά από λίγο και κάρφωσε το μαχαίρι ανάμεσα στις δαγκάνες. Εκεί είναι το υποτιθέμενο κεφάλι του.

Ο Νόα κατένευσε και ετοιμάστηκε ψυχολογικά, περιμένοντας από στιγμή σε στιγμή την κίνηση του Τόρος. Εκείνος δεν άργησε να κινηθεί και με μία περίτεχνη κίνηση, άρπαξε την ουρά του τέρατος που είχε σηκωθεί και στόχευε με το κεντρί την τρομοκρατημένη κοπέλα. Την κρατούσε σφιχτά και με τα δύο χέρια θυμίζοντας τους ξυλοκόπους που μετέφεραν τους κομμένους κορμούς δέντρων. Ο Νόα έτρεξε γρήγορα προς την κατεύθυνση της πεσμένης κοπέλας και για μια στιγμή σταμάτησε. Δεν μπορούσε να επιτεθεί κατά μέτωπο. Οι δαγκάνες του θηρίου θα τον άρπαζαν και θα ρουφούσαν κάθε ζωή από μέσα του, σκίζοντας τη σάρκα του και σπάζοντας τα κόκαλά του.

-Τόρος ελπίζω να κρατάς γερά την ουρά γιατί πρόκειται να κάνω κάτι πραγματικά επικίνδυνο.

-Την κρατάω όσο καλύτερα μπορώ μικρέ. Βιάσου όμως, γιατί δεν θα αντέξω για πολύ ακόμα.

Ο πολεμιστής είχε αρχίσει να ιδρώνει και οι μουσκεμένοι μύες των χεριών του που φούσκωναν, υποδήλωναν την υπεράνθρωπη προσπάθεια που κατέβαλε για να μην του γλιστρήσει η ουρά.

Δίχως δεύτερη σκέψη ο Νόα έτρεξε προς τα μπρος και μόλις απείχε δύο βήματα από την κοπέλα και τρία από το πλάσμα, πήδησε κάπως άτσαλα και με το τεντωμένο δεξί χέρι τον κάρφωσε εκεί που ο Τόρος του είχε υποδείξει. Το κέλυφος σε εκείνο το σημείο έσπασε, βγάζοντας έναν ήχο που θύμιζε αβγό που πέφτει κάτω και διαλύεται. Σύντομα ένα πράσινο υγρό άρχισε να αναβλύζει από την πληγή κάνοντας τον σκορπιό να συσπαστεί από τον πόνο. Ύστερα, με μία απότομη κίνηση, έκανε να κουνήσει την ουρά του για να σκοτώσει αδιάκριτα όποιον μπορούσε με το δηλητηριώδες κεντρί του, αλλά την κατάλληλη στιγμή ο Τόρος τραβήχτηκε μισό βήμα πίσω και με μία κίνηση πιο γρήγορη και από αστραπή, τράβηξε το μαχαίρι του και έκοψε την ουρά στο σημείο λίγο κάτω από το κεντρί. Οι μπροστινές δαγκάνες του τέρατος προσπάθησαν να αρπάξουν την Ίλμιν ή το Νόα, αλλά δεν είχαν τη δύναμη που έπρεπε. Την στιγμή που η μία από της δύο αγκάλιασε την τρομαγμένη κοπέλα και ετοιμαζόταν να σφίξει σαν μέγγενη, το θηρίο σωριάστηκε στο έδαφος, πνιγμένο σε μία λίμνη από το ίδιο του το αίμα.

Η Ίλμιν τινάχτηκε πάνω και έσφιξε στην αγκαλιά της το Νόα που στεκόταν δίπλα της, μη θέλοντας να τον αφήσει. Είχε αποστρέψει το βλέμμα της από τον σκορπιό και δεν ήθελε να τον ξαναδει ποτέ στη ζωή της.

-Κόντεψε να με σκοτώσει, το είδατε; είπε με μάτια γεμάτα δάκρυα. Εάν δεν είχα ουρλιάξει, εάν δεν ένιωθα αυτό το

παράξενο και απόκοσμο κροτάλισμα πάνω από το κορμί μου, τώρα θα ήμουν νεκρή.

-Ηρέμησε, είσαι ασφαλής όσο ο Τόρος είναι κοντά μας, αποκρίθηκε ο Νόα που είχε αρχίσει να νιώθει όμορφα στην αγκαλιά της κοπέλας.

-Όταν σε έπιασαν εκείνοι οι μισθοφόροι δεν τρώμαξες τόσο πολύ. Μην ανησυχείς. Το θηρίο πέθανε, αποκρίθηκε ο Τόρος που καθάριζε το μαχαίρι του με λίγο χορτάρι που είχε ξηλώσει από την άκρη ενός μικρού βράχου.

-Εκείνοι οι μισθοφόροι ήταν άνθρωποι, έπαιρναν από λόγια. Με αυτό το πράγμα μπροστά μου η ζωή μου ήταν αδιαπραγμάτευτη. Δεν ήμουν τίποτε περισσότερο από το επόμενο γεύμα του.

-Ηρέμησε μικρή. Θα πρότεινα να αφήσεις τον καημένο το Νόα που δεν μπορεί να πάρει ανάσα έτσι όπως τον σφίγγεις και να ξαπλώσεις λίγο. Θα σε προσέχουμε εμείς. Ελπίζω να φτάσουμε σύντομα στη Σουρουάν και να τα αφήσουμε πίσω μας όλα αυτά. Αρκετούς κινδύνους αντιμετωπίσαμε σε μία μέρα.

Ο ουρανός ήταν ακόμη σκοτεινός, βαμμένος με σκούρο μπλε και μαύρο χρώμα, ενώ η νοητή γραμμή του ορίζοντα είχε αρχίσει να τονίζεται από μία μενεξεδιά απόχρωση. Σε λίγη ώρα θα ξημέρωνε και το ταξίδι έπρεπε να συνεχιστεί.

Δεν πρέπει να είχε περάσει ούτε μισή ώρα και η κοπέλα είχε αποκοιμηθεί. Δίπλα της στεκόταν άγρυπνος φρουρός ο Νόα. Ο Τόρος τον πλησίασε και τον ακούμπησε στον ώμο.

-Πέσε και εσύ για ύπνο Νόα, κουράστηκες πολύ.

-Δεν υπάρχει λόγος, είμαι μια χαρά.

-Μιλάει η αδρεναλίνη τώρα και όχι οι ανάγκες σου. Έστω ξάπλωσε για λίγο.

-Ίσως και να χεις δίκιο Τόρος. Δεν σκοτώνω κάθε μέρα σκορπιούς.

-Έχεις δίκιο. Πολύ ωραία κίνηση παρεμπιπτόντως, ειδικά για κάποιον που δεν ξέρει να πολεμάει. Σήμερα σκότωσες και το θηρίο και έσωσες και την κοπέλα. Τι άλλο θα μπορούσες να ζητήσεις;

-Τόρος, δεν πέρασε ούτε μία ώρα από όταν κάναμε εκείνη τη μικρή κουβέντα και πάλι με γεμίζεις φιλοφρονήσεις. Έχω αρχίσει να ανησυχώ για σένα, αποκρίθηκε αστειευόμενος ο Νόα.

Ύστερα από λίγο ξάπλωσε και αυτός και αφέθηκε στα μεθυστικά αρώματα της νύχτας που ταξιδεύουν όσους ψάχνουν να βρουν λιμάνι στην αγκαλιά της. Ο Τόρος ακούμπησε σε ένα βραχάκι και όρθωσε το βλέμμα του στον ουρανό. Είχε καιρό να δει τα αστέρια. Είχε καιρό να ζήσει μία περιπέτεια και μάλιστα με τόσο καλή παρέα. Ήταν στιγμές σαν και εκείνη που μπορούσαν να γιατρέψουν τις πληγές του. Ο Νόα του έκανε καλό και τον βοηθούσε να αντιμετωπίζει με νηφάλια ματιά την αποστολή τους. Ήλπιζε την επόμενη μέρα να έβρισκαν ακόμη ένα στοιχείο. Ήλπιζε να τελειώσει εκείνο το ταξίδι που είχε ξεκινήσει πριν από λίγες μέρες. Μετά σκόπευε να τα αφήσει όλα πίσω του.

VI

Με τις πρώτες ακτίνες του ήλιου, οι τρεις τους είχαν σηκωθεί και ήταν έτοιμοι να συνεχίσουν το ταξίδι τους. Αφού ήπιαν νερό από τα ρυάκια που ξεχύνονταν σα πλοκάμια μέσα στην πέτρα, καβάλησαν τα ξεκούραστα άλογα και ίππευσαν για εκεί που δεν υπήρχε γυρισμός, τη Σουρουάν.

-Αλήθεια, πως είναι η Σουρουάν; ρώτησε κάποια στιγμή ο Τόρος.

-Η Σουρουάν είναι σαν όλες τις ανεπτυγμένες χώρες που μπορεί να έχεις δει. Η αρχιτεκτονική των πόλεων είναι σίγουρα διαφορετική, μοναδική θα έλεγα, αλλά οι άνθρωποι είναι σαν αυτούς που μπορείς να συναντήσεις οπουδήποτε.

-Παλιότερα άκουγα ότι είστε έθνος αγρίων, αποκρίθηκε ο Νόα. Αλλά ταξίδεψα στη χώρα σου και κατάλαβα πως όλες εκείνες οι φήμες δεν είναι τίποτε άλλο παρά προκαταλήψεις.

-Δυστυχώς η χώρα μας είναι απομονωμένη στο ανατολικό άκρο του χάρτη. Πολλοί άνθρωποι γεννούν με τη φαντασία τους μύθους και τέρατα, αλλά λίγα από όλα αυτά έχουν πραγματική υπόσταση.

-Παντού υπάρχουν τέρατα και μύθοι, είπε ο Τόρος χαμογελώντας. Τώρα ήξερε πως εκεί που πήγαινε δεν θα αντιμετώπιζε ιδιαίτερα προβλήματα. Κάποτε είχε βρεθεί στο Νότο και είχε επιζήσει, τι θα μπορούσε να πάθει σε μία χώρα όπως η Σουρουάν;

Όσο η ώρα περνούσε, ο Νόα κοιτάζε ανυπόμονος δεξιά και αριστερά. Κάτι έβγαζε, αλλά δεν είχε σκοπό να αποκαλύψει τι ήταν αυτό. Και ξαφνικά το βρήκε. Όταν είδε αετούς να πετούν ψηλά στον ουρανό κατάλαβε πως ήταν πολύ κοντά. Σήκωσε το χέρι του και έδειξε προς μία συστάδα από πανύψηλα βουνά.

-Εκεί είναι το μοναστήρι που με βρήκε ο αδελφός Τζόναθαν.

-Δεν βλέπω τίποτε, αποκρίθηκε η Ίλμιν η οποία μάτια είχε τεντωθεί προς τα εμπρός μπας και διεύρυνε λιγάκι το οπτικό της πεδίο. Που ακριβώς είναι το μοναστήρι;

-Δεν φαίνεται εύκολα εδώ. Λαξεμένο πάνω στην πέτρα, μέσα στα σπλάχνα των βουνών, βρίσκεται το μοναστήρι των Λευκών Θεών.

-Λευκών Θεών; ρώτησε ο Τόρος παραξενεμένος.

-Ναι, το μοναστήρι μου όπως και αυτό που σε περιέθαλψαν στο Βορρά είναι αφιερωμένα στους Λευκούς Θεούς.

-Γνωρίζω τους Λευκούς Θεούς Νόα, απλώς μου κάνει εντύπωση που υπάρχουν ακόμη άνθρωποι που πιστεύουν σε αυτούς.

-Δεν το πρόσεξες καθόλου όσο ήσουν στο μοναστήρι στο Βορρά, σωστά;

-Σωστά, αποκρίθηκε κάπως μελαγχολικά ο Τόρος. Το τελευταία πράγμα που τον ένοιαζε ήταν ο θεός στον οποίο ήταν αφιερωμένο το μοναστήρι. Θυμήθηκε ξανά, όμως, την πατρίδα του, εκείνο το μέρος που είχε παραδοθεί στις φλόγες. Εσύ Ίλμιν ξέρεις ποιοι είναι οι Λευκοί Θεοί; ρώτησε ύστερα την κοπέλα.

-Όχι. Δεν έχω ακούσει ποτέ για αυτούς τους θεούς πίσω στην Σουρουάν. Περί τίνος πρόκειται;

-Οι Λευκοί Θεοί κάποτε ήταν άνθρωποι, αποκρίθηκε ο Νόα που σίγουρα ήξερε την ιστορία καλύτερα από τον Τόρος. Πιο συγκεκριμένα ήταν τρεις ιππότες από κάποιο αρχαίο βασίλειο με άγνωστα σύνορα. Λέγεται πως οι ιππότες αυτοί βοηθούσαν τους φτωχούς και ήταν υπόδειγμα τιμότητας. Για να μην πολυλογώ, κάποια στιγμή οι λάθος επιλογές του βασιλιά τους οδήγησαν το βασίλειο σε μία ανελέητη σύγκρουση με τις δαιμονικές δυνάμεις του κάτω κόσμου. Οι μάχες διήρκεσαν αμέτρητα χρόνια και ο στρατός των ανθρώπων άρχισε να εξαλείφεται. Οι ιππότες επέζησαν και μάλιστα ήταν οι τελευταίοι πολεμιστές που απέμειναν στο βασίλειο. Τότε εκείνος τους ζήτησε να πάνε στο σημείο από το οποίο ξεχύνονταν οι ορδές των δαιμόνων και να βουτήξουν μέσα στο έρεβος για να δώσουν τέλος σε όλη αυτή την παραφροσύνη. Δεν περίμενε ότι εκείνοι θα συμφωνούσαν με το τρελό του σχέδιο, αλλά δεν είχε τι άλλο να σκεφτεί. Εκείνοι δίχως δεύτερη σκέψη υποκλίθηκαν στο στέμμα που τους κυβερνούσε και ύστερα βούτηξαν μέσα στην τρύπα με το πυκνό σκοτάδι. Λέγεται ότι όταν οι πύλες του κάτω κόσμου τους καταβρόχθισαν, ένα δυνατό φως ξεχύθηκε μέσα από την τρύπα και σκότωσε κάθε δαίμονα που περπατούσε ανάμεσα στους ανθρώπους. Έκτοτε οι ιππότες έγιναν σύμβολο πίστης για όλους τους ανθρώπους που έζησαν εκείνους τους σκοτεινούς καιρούς και έδειξαν πως δεν χρειάζονται αθάνατοι για να λυθεί ακόμη και η πιο δύσκολη κατάσταση, αλλά ένας άνθρωπος με ασάλινη καρδιά. Σε πολλά μοναστήρια αφιερωμένα στους παλιούς καιρούς, οι μοναχοί πιστεύουν πως οι τρεις ιππότες προσέχουν ακόμη την ανθρωπότητα.

-Θλιβερή ιστορία, αποκρίθηκε η Ίλμιν που είχε εκστασιαστεί από τις γνώσεις του Νόα.

-Δεν θα το έλεγα. Αντιθέτως μας δείχνει πως ακόμη και στο πιο ισχυρό σκοτάδι μπορεί να γεννηθεί φως, αγνό σαν την καρδιά ενός βρέφους.

-Ωστε τώρα έγινες και φιλόσοφος; αποκρίθηκε αστεειευόμενος ο Τόρος.

Ο Νόα κοκκίνισε σαν παντζάρι. Ο μισθοφόρος έφερε το άλογό του κοντά στο δικό του και τον χτύπησε στην πλάτη.

-Είμαι σίγουρος ότι το μοναστήρι που κρύβεται μέσα στα βουνά είναι πανέμορφο. Γυρνώντας από τη Σουρουάν μπορούμε να κάνουμε μία παράκαμψη για να χαιρετήσεις τους άλλους μοναχούς.

Ο Νόα χαμογέλασε. Δεν ήξερε εάν ήθελε να ξαναπάει εκεί. Ένωθε πως η μοίρα του τον είχε οδηγήσει σε αυτό το ταξίδι και προσπαθούσε να ζήσει στο παρόν. Στο βάθος του ορίζοντα είχαν αρχίσει να φαίνονται τώρα πια μικρά ξύλινα φυλάκια και στρατιώτες. Προτίμησε να επικεντρωθεί εκεί και άφησε πίσω το μοναστήρι που ορθωνόταν αιώνιο μαζί με τα βουνά.

-Φτάνουμε στα σύνορα, αποκρίθηκε η Ίλμιν με χαρά.

Σύντομα θα επέστρεφε στο παλάτι και θα έβλεπε τον άρρωστο πατέρα της. Ήλπιζε η κατάστασή του να μην είχε επιδεινωθεί. Επίσης έπρεπε να αντιμετωπίσει τις συνέπειες για την αποτυχημένη έκβαση της αποστολής της. Ήλπιζε να μην υποστεί όλα αυτά τα οποία είχε ακούσει στις ιστορίες των γερόντων. Ιστορίες που έδιναν στη Σουρουάν μία άλλη όψη, κρυμμένη μέσα στις ομίχλες του παρελθόντος, της προκατάληψης και της εξυγίανσης ενός κράτους που έφερε ακόμη εμφανή τραύματα από τις αμαρτίες των βασιλιάδων της.

-Ελπίζω να μην έχουμε πρόβλημα, αποκρίθηκε ο Τόρος. Αρκετά περάσαμε μέχρι τώρα.

-Μην ανησυχείς. Δεν πρόκειται να μας ενοχλήσουν. Είμαι σίγουρη γι' αυτό. Ειδικά όταν μάθουν πως είμαι απεσταλμένη του βασιλιά θα μας διευκολύνουν όσο δεν φαντάζεσαι. Το μόνο που θέλω από εσάς είναι να μην μιλήσετε πολύ. Ίσως χρειαστεί να σας διαπομπεύσω και λιγάκι.

-Νομίζω ότι το ευχαριστιέσαι όλο αυτό, φώναξε ο Νόα.

-Πού ξέρεις; Ίσως και να έχεις δίκιο.

Μετά από λίγα λεπτά όλα άρχισαν να φαίνονται πιο καθαρά. Κατά μήκος του ορίζοντα είχαν χτιστεί ξύλινα φυλάκια που δεν ήταν μεγαλύτερα από μία μικρή καλύβα που συναντούσε κανείς στα χωριά. Ανάμεσά τους υπήρχε ένα αρκετά μεγάλο κενό διάστημα στο οποίο περιπολούσαν έως και δέκα στρατιώτες. Από τις στολές τους καταλάβαινε κανείς πως ανήκαν τόσο στο στρατό της Νόρντια όσο και σε αυτόν της Σουρουάν. Ήταν σημαντικό το γεγονός ότι οι δύο χώρες είχαν καλές σχέσεις, γιατί έτσι διευκολυνόταν και η μετακίνηση των ανθρώπων.

Η Ίλμιν σάρωσε για λίγο το τοπίο που ανοιγόταν μπροστά της και ύστερα κατηύθυνε το άλογό της σε ένα φυλάκιο στο οποίο υπήρχαν μονάχα μερικοί ιππότες με κόκκινες κάπες. Τα κράνη τους ήταν διακοσμημένα με πολύχρωμα φερά, οι πανοπλίες μεταλλικές και ντυμένες με δέρμα, ενώ από τις ζώνες τους κρέμονταν σφυριά και τσεκούρια. Ελάχιστοι κουβαλούσαν σπαθιά πάνω τους.

-Ωστε αυτοί είναι οι ξακουστοί πολεμιστές της Σουρουάν, αποκρίθηκε με ενθουσιασμό ο Τόρος. Σήμα κατατεθέν η ελάχιστη χρήση σπαθιών και οι πορφυρές κάπες. Στους κύκλους των μισθοφόρων αντιμετωπίζονται με σεβασμό και εκάστοτε με φόβο. Δεν είμαι σίγουρος, αλλά νομίζω ότι είχα δει πάλι κάποιους πριν από πάρα πολλά χρόνια.

Ελπίζω να μην είναι τόσο σκληροί όσο τους θέλουν οι φήμες.

-Μην ανησυχείς. Είναι λίγο απότομοι, αλλά σπάνια δημιουργούν προβλήματα, αποκρίθηκε η Ίλμιν.

Σε απόσταση δέκα μέτρων από το φυλάκιο ένας από τους πολεμιστές ύψωσε το χέρι του και τους έκανε νόημα να σταματήσουν.

-Αλτ, ποιοι είστε και που κατευθύνεστε.

-Είμαστε ταξιδευτές από τη Νόρντια. Θέλουμε να πάμε στην Καρ Ρουρ.

-Τι δουλειά έχετε στην πρωτεύουσα;

-Θέλουμε να πάμε στο παλάτι.

-Γιατί;

-Ονομάζομαι Ίλμιν και τελώ υπό βασιλικές διαταγές. Οι δύο άντρες πίσω μου είναι μία συντροφιά μισθοφόρων που μου εξασφαλίζει ασφαλές ταξίδι.

Ο ιππότης κοίταξε παράξενα το Νόα. Είχε δει αμέτρητους μισθοφόρους στη ζωή του, αλλά πρώτη φορά έβλεπε κάποιον μοναχό που θα μπορούσε να τραβήξει το σπαθί του για μερικά νομίσματα.

-Υπάρχει κάποιο διαπιστευτήριο για να δω;

-Μάλιστα, αποκρίθηκε η κοπέλα και άρχισε να ψαχουλεύει μία εσωτερική τσέπη στα φουστάνια της. Ύστερα έβγαλε ένα τυλιγμένο πάπυρο και τον έδωσε στον στρατιώτη. Νομίζω ότι φαίνεται αρκετά καθαρά η σφραγίδα του βασιλιά.

Ο στρατιώτης κοίταξε για αρκετή ώρα το χαρτί. Ύστερα πλησίασε τους άλλους ιππότες και το έδειξε και σε εκείνους. Κάτι άρχισαν να συζητούν μεταξύ τους. Ένας άλλος ιππότης πλησίασε την Ίλμιν και την κοίταξε έντονα.

-Ξέρω γιατί έλειπες από την Σουρουάν. Έχουμε λάβει διαταγές να αναλάβουμε εμείς από εδώ και πέρα. Που είναι το παιδί;

Η Ίλμιν αιφνιδιάστηκε. Τι ακριβώς συνέβαινε; Πως ήξεραν εκείνοι οι άντρες για την αποστολή της; Απλοί συνοριοφύλακες ήταν. Και τότε, σε μία μόνο στιγμή, όταν χαμήλωσε για λίγο το βλέμμα της κατάλαβε τι είχε γίνει. Δεν ήταν απλοί ιππότες αυτοί οι άντρες. Όχι, ήταν επίλεκτοι της βασιλικής φρουράς μεταμφιεσμένοι, άνθρωποι που είχαν πλήρη επίγνωση της κατάστασης. Γιατί ήταν όμως απαραίτητη η εμπλοκή τους στην αποστολή της;

-Δυστυχώς απέτυχα, αποκρίθηκε με δυσκολία. Οι μισθοφόροι με τους οποίους μου ανατέθηκε να συνεργαστώ δεν τήρησαν το μέρος της συμφωνίας τους.

-Γιατί;

-Λόγω προκαταλήψεων. Φοβήθηκαν το βλέμμα το παιδιού. Μάλιστα απειλήσαν και την ίδια μου τη ζωή. Αυτοί οι δύο άντρες με βρήκαν, με έσωσαν και έτσι τους ανέθεσα να με γυρίσουν πίσω με ασφάλεια.

-Η ιστορία σου ακούγεται λογική και είμαι σχεδόν σίγουρος πως λες την αλήθεια, αλλά και εγώ εντολές εκτελώ. Έλα μαζί μου. Θα σε κρατήσουμε προσωρινά σε ένα από τα φυλάκια και αύριο το πρωί θα κινηθούμε για την πρωτεύουσα.

Ο Νόα εξοργίστηκε με τα όσα άκουσε. Δεν πίστευε στα αυτιά του. Η κοπέλα δεν είχε κάνει τίποτε κακό. Ήταν προφανές πως είχε πέσει θύμα μίας πλεκτάνης που έφτανε πολύ ψηλά στην ιεραρχία της χώρας.

-Δεν πρόκειται να την πειράξετε, φώναξε με όλο του το σθένος. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά και του έλεγε να

κάνει πίσω, αλλά κάτι τον κρατούσε εκεί. Η Ίλμιν δεν έκανε τίποτε που να βλάπτει τη χώρα σας.

Ο ένας από τους ιππότες κοίταξε για λίγο παραξενεμένος το αγόρι, σχεδόν αιφνιδιασμένος από την αντίδρασή του, αλλά δεν έκανε τίποτε. Μονάχα του πρότεινε να πάρει το άλογό του και να γυρίσει εκεί απ'όπου ήρθε. Η Σουρουάν μπορούσε να λύνει μόνη της τα προβλήματά της. Δεν χρειάζονταν ξένοι για να κάνουν υποδείξεις. Ο Νόα όμως είχε πάρει την απόφασή του. Τράβηξε το μαχαίρι που κουβαλούσε πάνω του και απείλησε τον ιππότη για να αφήσει την κοπέλα να φύγει. Η ιδέα του σίγουρα ήταν απερισκεπτη και σύντομα αντίκρισε τουλάχιστον είκοσι όπλα να ξεθηκαρώνονται.

Ο Τόρος κοιτούσε με ψυχρή ηρεμία την όλη σκηνή που ξετυλιγόταν μπροστά του. Δεν είχε προλάβει να εμποδίσει τον μικρό να δράσει όπως έδρασε και τώρα είχε να κάνει με ένα αριθμό στρατιωτών ικανό να απαρτίσει μία μεγάλη μονάδα αναγνώρισης. Η θέση στην οποία είχε περιέλθει αυτός και η φίλοι του ήταν η χειρότερη που θα μπορούσε να υπολογίσει.

-Εσύ δεν θα κάνεις κάτι; ρώτησε ένας ιππότης τον έμπειρο μισθοφόρο.

-Όχι, δεν σκοπεύω να λουστώ με την οργή του στρατού μίας ξένης χώρας. Η κοπέλα είναι δικό σας πρόβλημα, όσο για το μονακό, τέτοιοι σύντροφοι πάνε και έρχονται.

-Να και ένας έξυπνος άντρας, φώναξε με ευχαρίστηση ο ιππότης. Φύγε όσο είναι ώρα και μη σε δω να πλησιάζεις ξανά εδώ. Να ευχαριστείς τη γλώσσα σου που δεν είναι τόσο αιχμηρή όσο το σπαθί σου.

Ο Τόρος τράβηξε τα χαλινάρια του αλόγου του και έκανε μεταβολή. Ήδη είχε αρχίσει να σχηματίζει ένα σχέδιο μέσα στο μυαλό του. Ο Νόα βλέποντας τον μεγαλόσωμο

πολεμιστή να φεύγει γέμισε με αμφιβολίες για εκείνον. Θα τον πρόδιδε τόσο εύκολα, αφήνοντάς τον να σαπίσει σε ένα μπουντρούμι στη Σουρουάν; Ίσως να είχε κάποια εναλλακτική λύση στο μυαλό του ο φίλος του. Ίσως να επέστρεφε για εκείνον, ίσως να τον έσωζε. Δυστυχώς έπρεπε να περιμένει και υπό το βάρος τέτοιων σκέψεων ο χρόνος ήταν ο χειρότερος εχθρός, ανελέητος, ακόμη πιο σκληρός και από του ιππότες που σύντομα θα τον κλείδωναν σε κάποιο κελί. Η Ίλμιν από την άλλη πλευρά δεν μπορούσε να αντιμετωπίσει την κατάσταση τόσο ψυχραιμα όσο ο Νόα. Το μυαλό της είχε αρχίσει να θολώνει και μέσα της υπήρχε μονάχα μία ερώτηση. Που την είχε μπλέξει ο πατέρας της;

Βαθύ σκοτάδι είχε σκεπάσει τα σύνορα των δύο χωρών. Τη μελαγχολική μονοτονία του μαύρου που έντυνε την ατμόσφαιρα έσπαγαν οι φανοί που κρέμονταν στο κατώφλι κάθε φυλακίου δημιουργώντας μία πυρόξανθη διακεκομμένη γραμμή στον ορίζοντα. Σε ένα από αυτά τα μικρά κτίσματα είχαν τώρα κλειδώσει την Ίλμιν και το Νόα. Η κοπέλα ήταν πεσμένη στο έδαφος και ακουμπούσε το πρόσωπό της πάνω στο κρύο μέταλλο από τα κάγκελα που την εμπόδιζαν να βγει και να τρέξει στον έξω κόσμο. Η επιφάνεια του προσώπου της ήταν παγωμένη και είχε αρχίσει να μουδιάζει. Ήταν ότι καλύτερο θα μπορούσε να συμβεί τις τελευταίες ώρες. Ήλπιζε αυτό το μούδιασμα να εξαπλωθεί μέχρι το μυαλό της για να πάψει να σκέφτεται. Να σκέφτεται τον άρρωστο πατέρα της, το Νόα που ήταν κλεισμένος μαζί της σε εκείνο το μικρό κελί, τον Τόρος, που όπως φαινόταν, την είχε προδώσει. Τι νόημα είχαν όλα αυτά πια; Καλύτερα να είχε πεθάνει από το δηλητήριο του σκορπιού. Ο Νόα από την άλλη στεκόταν όρθιος και

χάζευε έξω από ένα μικρό παραθυράκι. Μέσα σε εκείνη τη νεκρική σιγή, που δεν επέτρεπε ούτε σε ζώο να κάνει τον παραμικρό θόρυβο, περίμενε. Ο Τόρος έπρεπε να είχε κάνει την κίνησή του εδώ και ώρα. Που να βρισκόταν άραγε; Πότε θα πήγαινε κοντά του; Έπρεπε να συνεχίσουν το ταξίδι τους. Έκανε διάφορες σκέψεις και ύστερα άρχισε να γελάει. Για πολύ καιρό ένιωθε φυλακισμένος μέσα στο μοναστήρι του και ύστερα έφυγε από εκεί για να δει τον κόσμο και να νιώσει την καυτή ανάσα της περιπέτειας στο σβέρκο του. Και τώρα, ύστερα από όλα αυτά που είχαν δει τα μάτια του, βρέθηκε και πάλι στην αρχή. Φυλακισμένος λίγα μέτρα μακριά από τη Σουρουάν, όχι εγκλωβισμένος στο μοναστήρι, αλλά κρατούμενος σε ένα κελί.

Ο Τόρος είχε κατέβει από το άλογό του. Κάθισε κρυμμένος πίσω από μερικά βράχια στην άκρη του δρόμου για αρκετή ώρα. Οι φρουροί έπρεπε να πειστούν ότι είχε φύγει. Για μια στιγμή σκέφτηκε να το κάνει και αυτό, αλλά η καρδιά του τον πρόσταξε να μην το πράξει. Εξάλλου χρωστούσε τη ζωή του στο Νόα. Έπρεπε κάπως να του ανταποδώσει τη χάρη. Θα τον έσωζε. Θα εισέβαλε στο φυλάκιο, θα τον άρπαζε από τα αστεία ρούχα του και θα τον έσερνε έξω. Για καλή του τύχη, όταν απομακρύνθηκε από τα σύνορα κατάφερε να δει σε ποιο ακριβώς μέρος έκλεισαν το Νόα και την Ίλμιν.

Μέσα στο πέρασμα των τελευταίων ωρών προσπάθησε να μάθει τις διαδρομές των φρουρών για να βρει κάποιο τυφλό σημείο όπου θα μπορούσε να δράσει δίχως να τον πάρουν είδηση. Δυστυχώς δεν υπήρχε κανένας δρόμος ελεύθερος. Υπήρχε μία λύση, αλλά δυστυχώς τα χρόνια είχαν περάσει και οι αντίπαλοι ήταν πολλοί. Δεν μπορούσε να επιτεθεί κραδαίνοντας το σπαθί στο χέρι. Και τότε, ως

δια μαγείας, η εναλλακτική πορεία των πραγμάτων άρχισε να σχηματίζεται μέσα στο μυαλό του. Σε ένα σημείο λίγο πιο μακριά από τη θέση του είδε ένα μεθυσμένο φρουρό να κατουράει. Ένα ακνό χαμόγελο σχηματίστηκε στο πρόσωπό του. Ύστερα πλησίασε καλύτερα και κατάλαβε από την πανοπλία πως ήταν πολεμιστής της Νόρντια. Θα προτιμούσε να σκοτώσει κάποιο σκυλί από τη Σουρουάν, αλλά τώρα έπρεπε να τα καταφέρει με ό,τι είχε.

Τράβηξε το ξίφος από το θηκάρι του και όρμησε πάνω στο φρουρό. Στόχευε στα πλευρά του. Ήθελε το χτύπημα να είναι γρήγορο και ανώδυνο. Για κακή του τύχη ο φρουρός κάτι αντιλήφθηκε να κουνιέται στην πλάτη του και γύρισε τραβώντας το ξίφος του, αποφεύγοντας επιδέξια τον Τόρος. Τα μάτια του συναντήθηκαν με του μισθοφόρου και μόνο ένα πράγμα έμενε να γίνει. Ο χορός του θανάτου ξεκίνησε και η μάχη αποδείχτηκε πολύ πιο σοβαρή απ'ό,τι φαινόταν στην αρχή.

Ο Τόρος τίναξε ακόμη μία φορά μπροστά το ξίφος αλλά το μόνο που κατάφερε ήταν να ξύσει την πανοπλία του αντιπάλου του. Εκείνος έκανε ένα βήμα μπροστά και σε απάντηση, κατέβασε το ξίφος του με στόχο το κεφάλι του Τόρος. Τελευταία στιγμή πρόλαβε εκείνος να σηκώσει το σπαθί του και να αποκρούσει το χτύπημα που τράνταξε το χέρι του μέχρι τον ώμο. Όποιος και αν ήταν αυτός ο στρατιώτης δεν μπορούσε να συγκριθεί με τους καλοθρεμμένους μισθοφόρους της Τάρμον και τους πολεμιστές από το Νότο, ήταν πολύ καλύτερος. Η αίσθηση του χώρου που είχε ήταν ακριβής. Ο Τόρος άλλαξε το χέρι με το οποίο κρατούσε το σπαθί και έκανε μία ακόμη επίθεση. Ο στρατιώτης στράφηκε προς το ξίφος που ερχόταν κατά πάνω του και παρέτεινε το δικό του σπαθί. Ατσάλι συνάντησε ατσάλι και μερικές μικρές σπίθες

γεννήθηκαν από το χτύπημα. Ταυτόχρονα ο Τόρος προσπάθησε να χτυπήσει το κεφάλι του αντιπάλου του με το δεξι ελεύθερο χέρι. Μία γροθιά του ήταν αρκετή για να ρίξει αναίσθητο τον οποιοδήποτε. Ο στρατιώτης αντιλήφθηκε το σχέδιο του Τόρος την τελευταία στιγμή και έσκυψε. Απέφυγε τη γροθιά, αλλά έχασε το γερό κράτημα του σπαθιού του. Η λεπίδα του Τόρος τον βρήκε στον ώμο και έκοψε μαζί με την πανοπλία και κομμάτι από τις σάρκες του. Πλέον το ένα χέρι του αντιπάλου ήταν άχρηστο. Σε εκείνη την μάχη που δεν βασιζόταν στον αφνιδιασμό και στα ελαφρά χτυπήματα από πίσω, εκείνος με τις μεγαλύτερες αντοχές θα επιβίωνε. Και τώρα οι πιθανότητες ήταν με το μέρος του μισθοφόρου. Του φαινόταν απίστευτα παράξενο το πώς ένας μεθυσμένος στρατιώτης μπορούσε να αντιδράσει με τέτοια ακρίβεια και καθαρότητα κινήσεων. Η μάχη έπρεπε να τελειώσει άμεσα. Ο Τόρος άρπαξε το ξίφος και με τα δυο του χέρια, έκανε μερικά βήματα πίσω και ύστερα τινάχτηκε μπρος σαν το ελατήριο. Την τελευταία στιγμή άλλαξε την κατεύθυνση του χτυπήματος και ο αντίπαλος, που πολεμούσε με το ένα χέρι δεν μπόρεσε να αντιδράσει. Το χτύπημα στα πλευρά ήταν πλέον γεγονός.

Μέσα σε λίγες στιγμές τα ρούχα του μισθοφόρου είχαν κρυφτεί μέσα σε ένα μικρό σακίδιο που κρεμόταν από τον ώμο ενός ιππότη της Νόρντια.

Ο Τόρος πλησίασε γρήγορα το φυλάκιο όπου κρατούσαν το Νόα και την Ίλμιν και ζήτησε να δει τα δύο παιδιά, προφασιζόμενος ότι είχε ενημερωθεί πως ένας ληστής με το παρουσιαστικό του Νόα είχε κλέψει έναν ευγενή που βασιλευσε σε μία μικρή κωμόπολη όχι πολύ μακριά από τα σύνορα.

-Δεν θα αργήσω, είπε ο Τόρος στους φρουρούς της Σουρουάν. Θα τον πιέσω να μου πει που έχει τα κοσμήματα που λένε ότι άρπαξε και ύστερα είναι όλος δικός σας.

Ο μισθοφόρος μπήκε μέσα και είδε το Νόα και την Ίλμιν ύστερα από αρκετή ώρα. Έπρεπε να δράσει γρήγορα. Ας ήταν η τύχη με το μέρος του.

-Μίλα βρωμερό ζώο, που έχεις τα κοσμήματα που έκλεψες τις προάλλες; Μην κάνεις πως δεν ξέρεις για τι μιλάω, γκάριξε ο Τόρος κλείνοντας το μάτι στο Νόα, ελπίζοντας να ακολουθήσει το σχέδιο.

-Δεν πρόκειται να σου πω στρατιώτη. Δεν έκλεψα τίποτε, αποκρίθηκε ο Νόα προσπαθώντας να μη γελάσει.

Μέσα σε λίγες στιγμές είχε δημιουργηθεί ένα αυτοσχέδιο θέατρο μέσα στο κελί. Κάποια στιγμή μάλιστα ο Τόρος χτύπησε τα κάγκελα με δύναμη για να τρομάξει τον κλέφτη. Με τις ερμηνείες να βρίσκονται στο απόγειό τους, ο Τόρος άρπαξε μία αρμαθιά με κλειδιά και ξεκλείδωσε την πόρτα.

-Η τώρα ή ποτέ, είπε χαμηλόφωνα.

Έκανε νόημα στα παιδιά να είναι έτοιμα και ύστερα πήρε φόρα και όρμησε πάνω στους δύο φρουρούς που στέκονταν έξω από την πόρτα, με δύναμη, ρίχνοντας τους κάτω. Ο δρόμος ήταν πλέον ανοιχτός. Η Ίλμιν και ο Νόα ακολούθησαν με βήμα ταχύ και οι τρεις τους κατευθύνθηκαν προς ένα σημείο όπου υπήρχαν δεμένα άλογα. Μέχρι να αντιληφθούν οι φρουροί των συνόρων τι είχε συμβεί, εκείνοι περνούσαν τα σύνορα καβαλώντας τα άλογά τους σαν την αστραπή. Έπρεπε γρήγορα να βρουν καταφύγιο γιατί σύντομα θα τους κυνηγούσαν. Η Σουρουάν ήταν πια εχθρικό έδαφος.

VII

Είχαν περάσει κιάλας τρεις μέρες. Το κλίμα στη Σουρουάν ήταν αποπνικτικό. Η υγρασία που πλημμύριζε την ατμόσφαιρα κατακαθόταν πάνω στους βράχους και ο δυνατός ήλιος μετέτρεπε το μέρος σε ένα απέραντο κωνευτήρι ζέστης που έπνιγε τους πνεύμονες και δεν άφηνε την αναπνοή να βγει αβίαστα.

Οι μικροί χωμάτινοι δρόμοι που διέτρεχαν τα βουνά ανά δεκάδες είχαν τώρα πια γεμίσει με ιππότες. Σε λίγες ώρες το φως του ηλίου θα έπεφτε και τότε οι δαυλοί θα φώτιζαν το δρόμο δημιουργώντας τεχνητά ποτάμια φωτιάς. Αυτές ήταν οι στιγμές που ο Τόρος έπαιρνε τα δύο παιδιά και έβγαιναν από τις κρυψώνες τους για να κερδίσουν όσα μέτρα μπορούσαν απέναντι στους διώκτες τους.

Οι νόμοι της Σουρουάν ήταν σκληροί. Κανένας παραβάτης δεν τη γλύτωνε μέχρι το κεφάλι του να πέσει μέσα στο τεράστιο καλάθι που βρισκόταν στην άκρη της γκιλοτίνας. Η χώρα, όπως είχε πει και η Ίλμιν, ήταν πολιτισμένη. Ένα ερώτημα αιωρούταν όμως πάνω από τα κεφάλια του Τόρος και του Νόα. Μέχρι που έφταναν τα όρια του πολιτισμού. Που τελείωναν οι νόμοι και άρχιζε το σκληρό καθεστώς της εξουσίας του βασιλιά που διέτασσε καταπώς του άρεσε; Το τέλος έμοιαζε αβέβαιο για το μισθοφόρο και το μοναχό. Η ζέστη δεν βοηθούσε να σκεφτούν καθαρά και οι στρατιώτες κάτω από τα πόδια τους έκαναν τέτοια ερωτήματα να έρχονται όλο και πιο συχνά στο μυαλό τους.

Για την ώρα η κρυψώνα των τριών ήταν ένα μικρό σπήλαιο που οδηγούσε σε έναν απότομο γκρεμό. Ο Τόρος είχε οδηγήσει εκεί το Νόα και την Ίλμιν μέσω μιας απελπιστικής ακροβασίας μεταξύ του απόλυτου χάους και μιας λεπτής λωρίδας εδάφους που έγλειφε το μέτωπο του καστανόχρωμου βουνού. Άλλη μία τέτοια μετάβαση ήταν απαραίτητη για να βγουν σε κάποιο περισσότερο ασφαλές άνοιγμα. Με τη ζυγαριά να γέρνει προς τους στρατιώτες έπρεπε να προχωρήσουν μπροστά σε εκείνο το φιδίσιο μονοπάτι που έκανε μία μοναδική στάση σε εκείνη τη μικρή τρύπα μέσα στον βράχο και να ελπίζουν πως θα σωθούν.

-Πρέπει να προχωρήσουμε μπροστά. Είναι η μόνη λύση με αυτά τα σκυλιά να έχουν γεμίσει τους δρόμους από κάτω, αποκρίθηκε προβληματισμένος ο Τόρος. Ήξερε ότι τα παιδιά θα γκρίνιαζαν.

-Είναι πολύ επικίνδυνο Τόρος. Μπορεί να σκοτωθούμε, δεν άργησε να σημειώσει η Ίλμιν, όπως ακριβώς είχε προβλέψει ο μισθοφόρος. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος;

-Δυστυχώς όχι. Ας ελπίσουμε το μονοπάτι να μας βγάλει κάπου που να μπορούμε να περπατήσουμε με ασφάλεια.

Ο Νόα έκανε ένα βήμα μπροστά και έβγαλε το κεφάλι του από την τρύπα της σπηλιάς. Ζεστός αέρας τον χτύπησε στο πρόσωπο και ένωσε την καυτή ανάσα ενός ολόκληρου στρατού που τον κυνηγούσε για να πάρει το κεφάλι του.

-Ο Τόρος έχει δίκιο. Είναι ο μόνος τρόπος. Προχώρησε λίγο ακόμη. Θα είμαι εγώ ο πρώτος που θα βγω. Εσύ Τόρος μπορείς να μπεις ανάμεσα σε μένα και την Ίλμιν για να είσαι σε θέση να βοηθήσεις κάπου εάν αυτό κριθεί απαραίτητο.

Ο μισθοφόρος αιφνιδιάστηκε από τα γενναία λόγια και τις λογικές σκέψεις του Νόα. Και στο παρελθόν είχε δείξει

με πράξεις πώς μπορεί να πέσει στη φωτιά για έναν σκοπό, αλλά τώρα είχε αρχίσει να μεταλλάσσεται. Είχε αρχίσει να γίνεται πραγματικός άντρας. Ένας άντρας που δεν μπορούσε να ξεχάσει τον μισθοφόρο που επέστρεψε πίσω για να τον σώσει από το κελί. Η απόφαση είχε παρθεί. Σε λίγη ώρα το ταξίδι θα ξεκινούσε.

Ο ήλιος είχε αρχίσει να δύει γρήγορα πίσω από τα βουνά που έσκιζαν με τις κορυφές τους τα σύννεφα. Ένας ένας οι δαυλοί των στρατιωτών άναβαν για να φωτίζουν το δρόμο τους. Από την άλλη μεριά οι τρεις ταξιδιώτες θα είχαν το φως του φεγγαριού για να τους δίνει κάλυψη και να φωτίζει το μονοπάτι που έπρεπε να ακολουθήσουν.

Πρώτος βγήκε από την σπηλιά ο Νόα. Ευχόταν να είχε το άλογο μαζί του για να καλπάσει όσο πιο γρήγορα μπορούσε, αλλά σε αυτό το κακοτράχαλο έδαφος τα άλογα ήταν ένα βαρίδι που θα τους έσερνε προς τα κάτω και έτσι είχαν μείνει πίσω. Έβαλε πρώτα μπροστά το δεξί του πόδι και ύστερα το αριστερό. Σε καμία περίπτωση δεν κοιτούσε κάτω. Με απαλές κινήσεις συνέχισε να μετατοπίζεται, κρατώντας γερά τα εξογκώματα στο μέτωπο του βράχου. Αφού απέκτησε μία μικρή απόσταση από την σπηλιά, τον ακολούθησε ο Τόρος. Ο μισθοφόρος ήταν πιο άνετος στις κινήσεις του, αλλά δεν έπαυε να είναι και εκείνος προσεκτικός. Μία λάθος κίνηση και ο κάτω κόσμος δεν θα ήταν πια ένα μακρινό όνειρο. Από πίσω ακολουθούσε η Ίλμιν. Ήταν τρομαγμένη, πολύ τρομαγμένη, αλλά δεν μπορούσε να κάνει και αλλιώς. Ήλπιζε μόνο να μην την προδώσουν τα πόδια της, γιατί τότε θα ήταν πολύ αργά.

Το ένα προσεκτικό βήμα έφερνε το άλλο, αλλά ο δρόμος έμοιαζε να μην έχει τελειωμό. Ο Νόα κάποια στιγμή κουράστηκε και απλώθηκε πάνω στα βράχια για να πάρει

ανάσες. Τα χέρια του τον πονούσαν και η μέση του είχε σφιχτεί, αλλά έπρεπε να υπομεινει. Ο Τόρος είχε το βλέμμα του καρφωμένο πάνω στην Ίλμιν. Η κοπέλα δεν άντεχε άλλο. Τα δάχτυλά της είχαν κοκκινίσει και η αναπνοή ήταν πλέον πολύ δύσκολη.

-Νόα, βλέπεις τίποτε μπροστά μας; ρώτησε αγχωμένος ο Τόρος. Η κοπέλα σύντομα θα εγκατέλειπε και τότε η κατάσταση θα ήταν η χειρότερη δυνατή και για τους τρεις τους. Πρόσπεχε τι θα μου απαντήσεις.

-Δυστυχώς Τόρος... Για μισό λεπτό. Ο Νόα τέντωσε το κεφάλι του για να δει καλύτερα. Βλέπω άλλο ένα σπήλαιο μπροστά μας. Φαίνεται τεράστιο. Πάμε γρήγορα, φώναξε ο μοναχός και συνέχισε την προσπάθειά του.

-Κράτα γερά μικρή. Δεν αργούμε, αποκρίθηκε με ήρεμη φωνή στην Ίλμιν ο Τόρος. Μία ξέγνοιαστη μέρα βρίσκεται μπροστά μας.

Η Ίλμιν χαμογέλασε. Ήξερε ότι καμία μέρα δεν θα ήταν ξέγνοιαστη από εκεί και πέρα. Ήταν κυνηγημένοι και οι κυνηγημένοι δεν βρίσκουν εύκολα την σωτηρία τους. Θα έφταναν άραγε στην Καρ Ρουρ; Ύστερα, σε μία ξαφνική έκρηξη οργής, προσπάθησε να καθαρίσει το μυαλό της. Δεν έπρεπε να σκέφτεται τέτοια πράγματα όσο ήταν κρεμασμένη πάνω από έναν γκρεμό. Έπρεπε να αδειάσει το μυαλό της από τύψεις, σκέψεις και προβληματισμούς. Έπρεπε να φτάσει στην σπηλιά. Έκανε ένα πρώτο βήμα και ύστερα ένα δεύτερο. Άρχισε να αυξάνει την ταχύτητά της και να πλησιάζει το κορμί του Τόρος. Δεν την ένοιαζε τίποτε πια. Τώρα το έδαφος κάτω από τα πόδια της φαινόταν να έχει πάρει τεράστιες διαστάσεις. Μπορούσε ακόμη και να τρέξει εάν το αποφάσιζε. Και ξαφνικά όλα έσβησαν. Μέσα σε μια στιγμή το αριστερό της πόδι πάτησε

άγαρμπα στον αέρα, το δεξί μπερδεύτηκε και βρέθηκε να βουλιάζει προς τα κάτω με την πλάτη.

Σύντομα η πτώση σταμάτησε και χτύπησε με δύναμη πάνω στα τοιχώματα του βράχου.

-Που να πάρει Έλμιν. Πως μπερδεψες τα πόδια σου; Θα μας σκοτώσεις όλους μας. Νόα βοήθα με να την σηκώσω, δεν θα αντέξω για πολύ, ούρλιαξε ο Τόρος. Το πρόσωπό του ήταν κόκκινο από την οργή.

Ο Νόα πλησίασε και βοήθησε τον Τόρος να σηκώσει την κοπέλα, η οποία έπρεπε να λάβει όρθια στάση μιας και δεν υπήρχε χώρος για να καθίσει. Οι μύες στο χέρι του Τόρος είχαν αρχίσει να φουσκώνουν και να τρέμουν. Ο Νόα τον κρατούσε προς το βράχο με το ένα χέρι για να τον βοηθήσει να έχει αντίσταση στην κίνησή του. Ύστερα από υπερπροσπάθεια η Έλμιν στεκόταν ξανά στα πόδια της. Κοιτούσε κάπως αμήχανα τον Τόρος για το πρόβλημα που είχε προξενήσει.

-Πάμε να φύγουμε από εδώ, φώναξε εκείνος. Αρκετά περάσαμε μέσα σε μία μέρα.

Το άνοιγμα μέσα στο βουνό έμοιαζε όλο και πιο κοντινό, όλο και πιο μεγάλο. Η μεγάλη κατάληξη αυτής της μικρής διαδρομής βρισκόταν λίγα μέτρα μπροστά τώρα και τους καλωσόριζε μόνο όπως ένα τοπίο στην Σουρουάν μπορούσε, παράξενα.

VIII

Τα ανώμαλα τοιχώματα και το έδαφος του σπηλαιίου ήταν ντυμένα με σταλαγμίτες και σταλακτίτες. Ένα ιριδίζον μπλε χρώμα τους φώτιζε κάνοντάς τους να μοιάζουν με παγωμένα δόρατα έτοιμα να σκοτώσουν όποιον έκανε την παραμικρή λάθος κίνηση. Διάφορα μικρά ζώακια και έντομα ζούσαν κρυμμένα σε απόμερες γωνιές και μικρές τρύπες κάνοντας την σπηλιά ένα μικρό βασίλειο έτοιμο να εκραγεί από την έλλειψη χώρου. Παρ'όλα αυτά κανένα δεν ήταν εχθρικό και κανένα αρκετά γενναίο για να βγει στον ανοιχτό χώρο και να αντικρίσει κατάματα τους τρεις ταξιδευτές που στέκονταν στην είσοδο και κοιτούσαν αποσβολωμένοι το μαγευτικό θέαμα που ήταν αιτίαριστο με όλο το τοπίο της Σουρουάν.

Ο χρόνος έμοιαζε να έχει σταματήσει εκεί μέσα. Η επικίνδυνη διαδρομή φάνταζε πια ένα όνειρο μακρινό χαμένο μέσα στις ομίχλες της λήθης. Ο Τόρος που ήταν άνθρωπος του σπαθιού αισθάνθηκε περίεργα σε εκείνο το σπήλαιο. Αισθάνθηκε βρώμικος, μολυσμένος, λες και ήταν φορέας ενός τρομερού κακού. Ο Νόα, όμως, που είχε αφιερωθεί στη μελέτη της θρησκείας των προγόνων και στην πίστη στους ανθρώπους που με τις πράξεις τους έγιναν θεοί, ένιωθε σαν στο σπίτι του. Ίσως και ακόμη καλύτερα. Μέσα στην σπηλιά ένιωθε το καλό να τον αγκαλιάζει, ένιωθε ελεύθερος και ανεξάρτητος, ένιωθε ήρεμος. Τα τοιχώματα του ανοίγματος μέσα στο βουνό του έδιναν χώρο να αναπνεύσει. Κανένα μοναστήρι δεν του το είχε προσφέρει αυτό. Η Ίλμιν δεν ήταν τόσο

συναισθηματική όσο οι άντρες. Είχε μάθει να διαβάζει την κάθε στιγμή και σε εκείνη την σπηλιά, το μυαλό της της έλεγε πως κάποιος τους παρακολουθούσε. Ίσως να μην είχαν βρει καταφύγιο, αλλά να είχαν πέσει μέσα σε μία θανάσιμη παγίδα.

Έκανε νόημα στο Νόα και στον Τόρος να είναι ήσυχοι και ύστερα ξεγλίστρησε μπροστά. Όσο προχωρούσε προς το εσωτερικό της σπηλιάς το μπλε χρώμα, που τύλιγε τα πάντα γύρω του, δυνάμωνε.

-Μην προσπαθείς να κρυφτείς. Όπου και να πας εγώ θα σε δω, ακούστηκε μία ήρεμη γερασμένη φωνή που γέμιζε με τον ήχο της το σπήλαιο και έκανε τα πετρώματα να κουδουνίσουν σαν καμπανάκια.

Ο Τόρος τρόμαξε. Δεν είχε καταλάβει πως υπήρχε και άλλος άνθρωπος εκεί μέσα. Τράβηξε γρήγορα το σπαθί του και πήρε αμυντική στάση. Σκέφτηκε πως η Ίλμιν είχε δίκιο και εξοργίστηκε με τον εαυτό του που δεν μπόρεσε να αντιληφθεί έγκαιρα την απειλή. Ήλπιζε μονάχα να μην είχε να κάνει με ιππότες της Σουρουάν.

-Γιατί τραβάς το σπαθί σου ξέने; ρώτησε η αόρατη φωνή καλυμμένη μέσα σε ένα πέπλο ευχαρίστησης και διασκέδασης.

-Φανερώσου, φώναξε ο Τόρος. Δείξε μου το πρόσωπό σου.

-Γιατί δεν μου δείχνεις καλύτερα εσύ και οι φίλοι σου το δικό σας πρόσωπο; Θα με βρείτε στο τέλος της σπηλιάς.

Ο Τόρος δεν ήξερε τι να υποθέσει. Πως μπορούσε και τους έβλεπε κάποιος που δεν είχε οπτική επαφή μαζί τους; Όποια και αν ήταν αυτή η αόρατη απειλή θα την αντιμετώπιζε. Έκανε να βάλει το σπαθί πίσω στο θηκάρι του και σιγουρεύτηκε ότι είχε ακόμη το σιλέτο του κρυμμένο πάνω του.

Δίχως να χρονοτριβούν άλλο, οι τρεις ταξιδευτές έτρεξαν με όλη τους τη δύναμη προς το τέλος της σπηλιάς. Τα πόδια τους χτυπούσαν με δύναμη μέσα σε μικρές λακκούβες με νερό και ο ήχος που παραγόταν πολλαπλασιαζόταν και αντηχούσε στα τοιχώματα γύρω τους σαν τύμπανα πολέμου. Ταυτόχρονα το μπλε φως όλο και δυνάμωνε.

Ύστερα από μία μικρή στροφή, όλα αποκαλύφθηκαν. Ένα μικρό άνοιγμα στο άνω μέρος του σπηλαιού άφηνε μερικές ακτίνες φωτός από το χλωμό φεγγάρι να διαχέονται λαθραία στο εσωτερικό του. Και όλες αυτές οι μικρές παιχνιδιάρικες γκριζωπές γραμμές κατέληγαν σε μία σφαίρα που φεγγοβολούσε αυτό το έντονο μπλε χρώμα που έντυνε την σπηλιά με αυτό τον ακατανόητα όμορφο και συνάμα παγερό τρόπο. Πίσω από την σφαίρα ήταν καθισμένος σταυροπόδι ένας γερασμένος άντρας. Το δέρμα του προσώπου του ήταν τραβηγμένο, αφήνοντας τα οστά του κρανίου να διαγράφονται πεντακάθαρα πίσω από αυτό. Το κεφάλι του ήταν διακοσμημένο με πολύχρωμα φτερά από πουλιά, ενώ από τον ώμο κρεμόταν ένα τομάρι μικρού ζώου που έμοιαζε με μία διασταύρωση σκίουρου με σκύλου. Στο στήθος ήταν ζωγραφισμένος με κόκκινο χρώμα ένας κύκλος. Το πιο περίεργο από όλα τα χαρακτηριστικά του, όμως, ήταν τα μάτια του. Και αυτό γιατί δεν φαίνονταν και ούτε επρόκειτο να τα δει ποτέ κανείς. Τα βλέφαρα του γέρου ήταν ραμμένα γερά στο δέρμα κάτω από τους οφθαλμούς καθιστώντας τον τυφλό.

Η Ίλμιν τρόμαξε από το θέαμα. Εκείνα τα βλέφαρα πάνω στα οποία καθρεπτιζόταν απαλά το μπλε χρώμα της σφαίρας έμοιαζαν με δίνες που οδηγούσαν σε άλλους κόσμους, εκεί που βασιλεύει η απαγορευμένη γνώση και οι τέχνες του κακού.

-Όστε έχουμε μία φοβισμένη κοπέλα, έναν ετοιμοπόλεμο μισθοφόρο και έναν μοναχό, αποκρίθηκε ο γερασμένος άντρας χαμογελώντας. Δεν κούνησε καθόλου το κεφάλι του ούτε έκανε να τους κοιτάξει παρά στεκόταν ακόμη μπροστά τους ακίνητος σαν άγαλμα. Καλώς ήλθατε στο σπίτι μου. Έχω να υποδεχτώ επισκέπτες εδώ και τριάντα χρόνια εάν δεν κάνω λάθος. Απορώ πως φτάσατε έως εδώ.

-Είμαστε κυνηγημένοι. Ακολουθήσαμε τα μονοπάτια που οδηγούν στις κορυφές των βουνών και ύστερα αναγκαστήκαμε να κρεμαστούμε στο κενό για να προχωρήσουμε μπροστά. Πάλι καλά που βρήκαμε την σπηλιά σου στο τέλος του δρόμου, αποκρίθηκε με κάθε ειλικρίνεια ο Νόα. Δεν φοβόταν στο ελάχιστο τον περίεργο εκείνο άντρα. Κάτι του έλεγε ότι έπρεπε να τον εμπιστευτεί.

-Ποιο είναι το όνομά σου; ρώτησε ο Τόρος.

-Το όνομά μου; Πολύ δύσκολα πράγματα με ρωτάς νεαρέ. Πάνε χρόνια από όταν με φώναξαν με το όνομα που μου είχαν δώσει οι γονείς μου. Θαρρώ πως δεν το θυμάμαι πια, οπότε δεν μπορώ και να στο αποκαλύψω. Παρ'όλα αυτά μπορείς να με αποκαλείς Πνεύμα εάν θέλεις. Φαντατερός τίτλος, δε νομίζεις;

-Πως μπορούμε να φύγουμε από εδώ;

-Πολύ βιαστικός δεν είσαι; Αλλά ξέχασα, όλοι οι μισθοφόροι είναι βιαστικοί. Και κει που είχα αρχίσει να πιστεύω ότι εσύ είσαι διαφορετικός.

Ο Τόρος είχε μπει σε μεγάλες σκέψεις. Ποιος ακριβώς ήταν ο άντρας που στεκόταν μπροστά του ατάραχος; Πως ήξερε ότι ήταν μισθοφόρος;

-Μπορώ να ρωτήσω κάτι; είπε η Ίλμιν και έκανε ένα βήμα μπροστά με δισταγμό. Τα χείλη της έτρεμαν. Δεν ήθελε να

κάνει την ερώτηση, αλλά έπρεπε. Η γυναικεία περιέργειά της δεν θα την άφηνε σε ησυχία αλλιώς.

-Πονάς πολύ; ρώτησε το Πνεύμα, μιμούμενος τη φωνή της Ίλμιν, προβλέποντας την ερώτησή της πριν καν εκείνη προλάβει να την ξεστομίσει. Όταν έραφα τα βλέφαρά μου πόνεσα πολύ μικρή μου φίλη. Αφάνταστα πολύ, τόσο που ήθελα να πεθάνω. Αλλά ήξερα ότι αυτός ο πόνος ήταν παροδικός και θα γιάτρευε έναν άλλο. Έναν για τον οποίο δεν υπήρχε γιατρεία.

-Είσαι σαμάνος, έτσι δεν είναι; ρώτησε ο Νόα.

-Ακριβώς μοναχέ. Είμαι από εκείνα τα είδη ανθρώπων που εσείς οι εκπρόσωποι των θεών δεν κωνεύουν καθόλου.

-Γιατί; ρώτησε αθώα η Ίλμιν σα μικρό παιδί.

-Γιατί εμείς δεν πιστεύουμε σε κανέναν θεό ούτε κακό ούτε καλό. Υπακούμε μονάχα στο κάλεσμα της φύσης και πιστεύουμε στα πνεύματα. Σε εκείνες τις ταπεινές δυνάμεις που κάνουν τον κόσμο μας να γυρίζει και να μας χαρίζει μικρές χαρές όπως το διακριτικό άρωμα ενός λουλουδιού. Πιστεύουμε στα δέντρα, στο νερό και στα ζώα. Πιστεύουμε σε ό,τι μας βοηθά να εναρμονιζόμαστε με τον πραγματικό μας εαυτό.

-Νόμιζα ότι είχατε εξαφανιστεί. Διάβασα για εσάς μονάχα σε πανάρχαια βιβλία.

-Ποτέ δεν θα εξαφανιστούμε μοναχέ. Όσο υπάρχει ζωή, όσο υπάρχει σάρκα που έχει πνοή ζωής μέσα της θα υπάρχουμε και εμείς.

-Πώς βρέθηκες σε τούτο το απομακρυσμένο μέρος, μακριά από όλους και από όλα; ρώτησε γεμάτος περιέργεια ο Τόρος. Αναρωτιόταν πως ένας τυφλός γέροντας έβρισκε τροφή σε εκείνα τα δυσθεώρητα ύψη.

-Εσείς πως βρεθήκατε εδώ; Κάποτε ήμουν και εγώ κυνηγημένος. Από στρατιώτες όπως και εσείς. Νιώθω πως

εσείς είστε αθώοι, εγώ όμως δεν ήμουν. Κρύφτηκα σε τούτο το καταφύγιο για τους λησμονημένους και αποφάσισα να αλλάξω. Να έρθω πιο κοντά στον κόσμο που με γέννησε.

-Τι είχες κάνει; αποκρίθηκε ο Νόα.

-Είχα σκοτώσει το βασιλιά της Σουρουάν. Ο τωρινός κυρίαρχος της χώρας με πλήρωσε για να απομακρύνω τον αντίζηλό του και να ελευθερώσω το δρόμο που οδηγούσε σε ένα θρόνο που δεν του ανήκε. Φρόντισε όμως να βασίσει την συνεργασία μας σε ένα απόλυτα καλοσχεδιασμένο σχέδιο που θα με καταδείκνυε ως το δολοφόνο και το μοναδικό υπαίτιο της πράξης αυτής.

-Ήσουν και εσύ μισθοφόρος; ρώτησε η Ίλμιν.

-Όχι, της απάντησε ο Τόρος. Ήσουν δολοφόνος έτσι δεν είναι; Από αυτούς που βγάζουν από τη μέση μονάχα ακριβοθώρητους στόχους. Ήσουν στην ελίτ. Ένας από τους καλύτερους ή να πω καλύτερα ένας από τους δέκα καλύτερους;

-Ω! Πρόσεξες το σκουλαρίκι μου, σωστά;

Ο Τόρος χαμογέλασε. Οποιοσδήποτε μισθοφόρος θα αναγνώριζε εκείνο το σκουλαρίκι που επιτρεπόταν να κρεμαστεί μονάχα στο δεξί αυτί του δολοφόνου και που υποδηλώνει τη θέση που κατείχε. Ένα χάλκινο μικρό σιλέτο ήταν το σχήμα του σκουλαρικιού που δινόταν στους επιδέξιους δολοφόνους, ένα ασημένιο εκείνο που δινόταν στους καλύτερους και ένα χρυσό εκείνο το οποίο φορούσαν μονάχα οι θρύλοι. Στο παρελθόν ο Τόρος είχε γνωρίσει άλλους δύο θρυλικούς δολοφόνους και γνώριζε πως ζούσαν μονάχα οι τέσσερις από τους δέκα. Μάλλον με το Πνεύμα γίνονταν πέντε. Οι υπόλοιποι είχαν καθεί μέσα στη δίνη του χρόνου που κατατρώει κάθε τι που ανήκει στο ξεχασμένο παρελθόν.

-Αλήθεια που θέλετε να πάτε;

-Στο παλάτι του βασιλιά, στην Καρ Ρουρ, αποκρίθηκε η Ίλμιν.

Το πρόσωπο του σαμάνου συννέφιασε. Ακόμη και πίσω από εκείνο το μπλε φως που τον έκανε να μοιάζει με κάποιον υπερφυσικό θεό, η σκοτεινιά που είχε θολώσει τα χαρακτηριστικά του φαινόταν πιο καθαρή από οτιδήποτε άλλο.

-Άσχημα πράγματα συμβαίνουν στην Καρ Ρουρ, πράγματα που ούτε ένας δολοφόνος σαν εμένα δεν θα τολμούσε να κάνει.

-Τι ακριβώς; φώναξε ο Νόα.

-Δεν ξέρω μοναχέ. Δεν μπορώ να δω ακριβώς. Αλλά μπορώ να νιώσω τις καρδιές των ζώων στην πόλη και μπορώ να σου πω ότι είναι πολύ τρομαγμένα. Σα να αντικρίζουν καθημερινά το θάνατο. Τι δουλειά έχετε εκεί;

Η Ίλμιν άνοιξε το στόμα της για να μιλήσει, αλλά ο γέροντας σήκωσε το χέρι του και της έκανε νόημα να σωπάσει.

-Εκδίκηση, έτσι δεν είναι; Γύρισε το κεφάλι και εκείνα τα ερμητικά κλειστά μάτια κοιτούσαν τώρα τον Τόρος. Ύστερα έκανε να κοιτάξει την Ίλμιν. Και συνάμα μελαγχολία, ίσως και αγάπη. Τι παράξενη αντίθεση συναισθημάτων. Και τι παράξενη που είναι η συγγένεια αυτών των αντίθετων πόλων. Τόσο μακριά και τόσο κοντά. Εσύ μοναχέ γιατί πας εκεί;

Ο Νόα δεν απάντησε. Ήθελε να ξεφύγει από τη βαρετή ζωή του μοναστηριού, αλλά κανένα ισχυρό συναίσθημα δεν τον ωθούσε στο μάτι του κυκλώνα. Σκέφτηκε αρκετά πριν απαντήσει και ο σαμάνος τον πρόλαβε.

-Μην ανησυχείς μικρέ. Σε παρακινεί και εσένα ένα συναίσθημα. Το πιο δυνατό από όλα, το πιο αγνό από όλα.

-Το αίσθημα της ελευθερίας, ψιθύρισε ο Νόα.

-Ακριβώς. Εκεί θα είσαι ελεύθερος. Και όχι γιατί είναι όμορφη πόλη ή πόλη ελευθέρων η Καρ Ρουρ, αλλά γιατί εκεί πηγαίνουν οι φίλοι σου. Και για εσένα οι φίλοι που ίσως να μην είχες στο παρελθόν είναι ο καταλύτης.

Η ατμόσφαιρα του σπηλαιίου είχε γεμίσει με τα ωραία λόγια του σαμάνου, αλλά οι στρατιώτες της Σουρουάν ήταν οι πιο επίμονοι στον κόσμο και τώρα είχαν αρχίσει να σκαρφαλώνουν στα δύσβατα μονοπάτια των βουνών. Οι φωνές τους σύντομα άρχισαν να αντηχούν μέσα στα φυσικά τείχη του σπηλαιίου σε μέταλλο που χτυπούσε με ορμή πάνω σε μέταλλο. Πλησίαζαν και μαζί τους έφερναν την τιμωρία. Το ατσάλινο χέρι που διέταζε στη Σουρουάν δεν λυπόταν κανέναν, ούτε τρεις κατατρεγμένους ταξιδευτές στα σύνορά της. Όλοι θα τιμωρούνταν, όσοι στρατιώτες και εάν ήταν απαραίτητοι για να οδηγήσουν το θύμα στο τσεκούρι του δήμιου.

-Που να πάρει! Που μας βρήκαν εδώ πάνω αυτά τα αποβράσματα; ούρλιαξε οργισμένος ο Τόρος και τράβηξε το σπαθί του.

Η λεπίδα του έλαμπε απόκοσμα στο μπλε φως της σφαίρας. Έμοιαζε σε μια λεπτή λωρίδα μετάλλου που με ένα της χτύπημα μπορούσε να σκίσει στα δυο το χώρο και το χρόνο. Ο Νόα κοίταξε το Πνεύμα. Περίμενε να τους δώσει κάποια εντολή, αλλά εκείνος δεν είπε τίποτε. Μονάχα σφύριξε με όλη του τη δύναμη και ύστερα συνέχισε το σκοπό στα μοτίβα ενός τραγουδιού που χρησιμοποιούσαν οι μανάδες για να κοιμίζουν τα παιδιά τους.

Κάθε στιγμή που περνούσε, οι φωνές των στρατιωτών δυνάμωναν. Σύντομα οι τρεις ταξιδευτές θα παγιδεύονταν στο αδιέξοδο που τους είχε οδηγήσει το σπήλαιο.

Η Ίλμιν άφησε πίσω της το Πνεύμα και άρχισε να τρέχει προς την έξοδο για να δει. Στο χείλος του γκρεμού, είδε προς ανακούφισή της, πως μόνο δέκα στρατιώτες είχαν πάρει το δρόμο που οδηγούσε στην τοποθεσία τους. Οι άλλοι ήταν ακόμη διεσπαρμένοι στα χαμηλότερα επίπεδα. Αναθάρρησε. Δέκα εχθροί δεν ήταν τίποτε για τον Τόρος. Γύρισε πίσω παραπατώντας στο ανώμαλο έδαφος και έδειξε λαχανιασμένη προς την έξοδο.

-Για την ώρα μονάχα δέκα στρατιώτες είναι ξοπίσω μας. Οι άλλοι έχουν απλωθεί σε χαμηλότερα ύψη και είναι αποκομμένοι μεταξύ τους. Τόρος θα τα καταφέρεις!

-Δεν χρειάζεται να χυθεί αίμα. Όχι σε αυτό το μέρος, αποκρίθηκε κουρασμένος ο σαμάνος. Ακόμη και αν το δίκιο είναι με το μέρος σας. Περιμένετε. Μισθοφόρε μάζεψε το ξίφος σου και εσύ μοναχέ μην ανησυχείς. Καθίστε ήρεμα και όλα θα λυθούν με τον τρόπο μου.

Ο Νόα υπάκουσε αμέσως. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά και ήξερε ότι μία σύγκρουση ήταν αναπόφευκτη, αλλά ήθελε να δει ποια ήταν η επίλυση που προσέφερε ο γέρος. Ο Τόρος θηκάρωσε το σπαθί του, κάπως μουνδιασμένα, καθώς δεν ήθελε να προδώσει την εμπιστοσύνη εκείνου του μοναδικού άντρα. Παρ'όλα αυτά το χέρι του έμενε ακούσια ακουμπισμένο πάνω στην λαβή.

Η ώρα περνούσε και κανείς δεν έκανε τίποτε. Οι ιππότες της Σουρουάν πλησίαζαν όλο και περισσότερο και ο σαμάνος καθόταν ακίνητος προσπαθώντας να ελέγξει την αναπνοή του. Ο χώρος της σπηλιάς είχε αρχίσει να γεμίζει με μία κιτρινωπή σκόνη που έπεφτε νωχελικά από πάνω προς τα κάτω και προκαλούσε μία διάθλαση του μπλε φωτός, κάνοντας την ατμόσφαιρα να μοιάζει με ένα απέραντο πρασινωπό λιβάδι, απόκοσμο, πανέμορφο,

μυστήριο, παράξενο, αλλά ζεστό, γεμάτο οικεία συναισθήματα.

-Τι είναι όλη αυτή η σκόνη; ρώτησε η Ίλμιν.

-Σπόρια από μανιτάρια που μεγαλώνουν στις γωνιές του σπηλαιού, αποκρίθηκε το Πνεύμα.

Δεν πρόλαβε να συνεχιστεί η κουβέντα καθώς στο βάθος του πλατύ διαδρόμου, εκεί που μία στροφή οδηγούσε στο αδιέξοδο εμφανίστηκαν οι στρατιώτες. Ξεφυσούσαν και λαχάνιαζαν από την απόκοσμη άνοδο, αλλά δεν έχασαν καθόλου χρόνο και τράβηξαν οργισμένοι τα ξίφη τους. Είχαν θυμό μέσα τους. Θυμό για τη Σουρουάν και για τους νόμους της, που τους ανάγκαζαν να πηγαίνουν στα πιο επικίνδυνα μέρη και θυμό για τους ταξιδευτές που δεν είχαν συμπεριφερθεί όπως έπρεπε και τους είχαν βάλει σε τόσους μπελάδες.

Ο σαμάνος γέλασε. Τους καλωσόρισε στο σπίτι του και ύστερα κούνησε απαλά το χέρι του, παίζοντας με την αιωρούμενη σκόνη. Ένα δυνατό ρεύμα αέρα γεννήθηκε από του πουθενά και πήρε με ορμή όλη τη σκόνη μεταφέροντάς την πάνω στα κορμιά των στρατιωτών. Εκείνοι άρχισαν να τινάζονται και να χοροπηδούν, αλλά δεν μπορούσαν να την απομακρύνουν. Ταυτόχρονα, όμως, η σκόνη δεν τους έκανε κανένα κακό. Ο σαμάνος άρχισε πάλι να σφυρίζει εκείνο το νανούρισμα και μέσα σε λίγες οι στιγμές οι διώκτες κείτονταν αναίσθητοι στο έδαφος.

Ο Τόρος είχε τρομάξει. Δεν ήξερε τι να πιστέψει από όλα αυτά που έβλεπε. Τι ήταν εκείνη η σκόνη και γιατί είχε επηρεάσει μονάχα τους εχθρούς;

-Σε μεγάλες συγκεντρώσεις η σκόνη λειτουργεί σαν παραλυτικό. Δεν έκανα κάτι ιδιαίτερο. Απλώς την συγκέντρωσα πάνω στα κορμιά των στρατιωτών και τους έστειλα για ύπνο.

-Μα πως μπορείς και την ελέγχεις; ρώτησε απορημένος ο Τόρος που ένιωθε κάπως καλύτερα ύστερα από την εξήγηση του σαμάνου.

-Και εκείνη είναι μέρος του κόσμου μας, είναι φορέας ζωής, ένα παράγωγο αυτής καλύτερα, οπότε μπορώ να τη χειριστώ, να πλάσω το περιβάλλον γύρω της και να τη χρησιμοποιήσω όπως ορίζει η θέλησή μου.

Ο Νόα είχε εκστασιαστεί από τις ικανότητες του Πνεύματος. Κανένας μοναχός δεν μπορούσε να αλληλεπιδρά με τη φύση καταυτόν τον τρόπο. Κοιτούσε τον σαμάνο και τώρα καταλάβαινε τη δύναμη που είχε η φύση, την αέναη ενέργεια που κρυβόταν πίσω από κάθε τι ταπεινό.

-Πως θα φύγουμε από εδώ; ρώτησε η Ίλμιν που περισσότερο την άγχωνε ο δρόμος του γυρισμού.

Ο σαμάνος γέλασε. Πρώτα φύσηξε και ένα απαλό αεράκι τύλιξε τα κορμιά των στρατιωτών και τα μετέφερε απαλά έξω από την σπηλιά.

-Θα ξυπνήσουν, ύστερα από τον καλύτερο ύπνο της ζωής τους, στους δρόμους κάτω από τα βουνά, αποκρίθηκε και γέλασε σαν μικρό παιδί. Δεν θα καταλάβουν τι τους χτύπησε. Που να δείτε τις εκφράσεις τους. Είναι το πιο αστείο πράγμα.

Ύστερα κοίταξε στο άνοιγμα πάνω από το κεφάλι του και σφύριξε πάλι με όλη του τη δύναμη.

-Μπορείς να κατέβεις τώρα, φώναξε. Έχω κάποιους φίλους εδώ που θέλω να γνωρίσεις.

Ξαφνικά μία τεράστια σκιά φάνηκε να πλησιάζει το άνοιγμα πάνω από το κεφάλι του σαμάνου. Με τον όγκο της έκρυσπε όλο τον ουρανό και τα βιολετι χρώματα που χόρευαν πάνω σε μαύρο πέπλο. Ύστερα από μια στιγμή όλα αποκαλύφθηκαν. Ήταν ένας τεράστιος αετός. Πολύ

μεγαλύτερος από τα περισσότερα ζώα που ζούσαν στον κόσμο. Ο Τόρος όρθιος έφτανε σε ύψος μέχρι την κοιλιά του θηρίου. Το φτέρωμά του ήταν καφετί και τα μάτια του μπλε, καμωμένα από εκείνη τη καθαρή ενέργεια που φώτιζε με τόση ομορφιά το απόμερο σπήλαιο.

-Αυτός είναι ένας φίλος από τα παλιά. Μου έχει κρατήσει συντροφιά άπειρες φορές.

-Είναι τεράστιος, αποκρίθηκε σχεδόν αποσβολωμένη η Ίλμιν που δεν ήξερε εάν έπρεπε να φοβηθεί ή να ενθουσιαστεί.

-Μικρή μου φίλη ο κόσμος δεν είναι αυτά που μας έχουν μάθει ή που έχουμε δει. Υπάρχουν πολύ περισσότερα πράγματα εκεί έξω. Υπάρχουν ζώα που ετούτος ο αετός δεν θα μπορούσε να συναγωνιστεί ποτέ σε μέγεθος, της απάντησε ο σαμάνος.

Στην συνέχεια έκανε νόημα στο ζώο να τον πλησιάσει και εκείνο πήγε κοντά τους και έσκυψε το κεφάλι του. Ο σαμάνος αγκάλιασε το λαιμό του και του ψιθύρισε λίγα λόγια. Ύστερα σήκωσε το κεφάλι του, άφησε τον αετό ελεύθερο και κοίταξε τους τρεις ταξιδευτές.

-Εάν θέλετε να πάτε ακόμη στην Καρ Ρουρ, τότε αυτός ο αετός θα σας οδηγήσει εκεί. Θα έχετε ένα ασφαλές ταξίδι και κανένας δεν πρόκειται να σας απειλήσει στον ουρανό. Ελπίζω, για δικό σας καλό, πως αυτοί οι στρατιώτες οργάνουν μονάχα τις περιοχές κοντά στα σύνορα. Ας είναι πιο φιλική μαζί σας η Καρ Ρουρ.

Ο Τόρος άρχισε να σκέφτεται την πρόταση. Θα ήταν όντως ασφαλές ένα ταξίδι στη ράχη ενός πουλιού; Αρκετοί ήταν οι κίνδυνοι που είχαν αντιμετωπίσει έως την σηηλιά. Δεν άντεχε πολλές ακόμη συγκινήσεις.

-Εντάξει, φώναξε εύθυμα ο Νόα εκπλήσσοντας με την αποφασιστικότητά του το μισθοφόρο που προσπαθούσε

ακόμη να κατασταλάξει. Μέχρι τώρα μας φέρθηκαν πολύ καλά σαμάνε και μόνο βοήθεια μας έδωσες. Θα πιστέψω τα λόγια σου. Τι έχουμε να χάσουμε; ρώτησε τον Τόρος.

Ο σαμάνος γέλασε. Είχε αρχίσει να συμπαθεί αυτό τον μοναχό. Σφύριξε απαλά και το πουλί αμέσως έσκυψε. Ο Νόα έτρεξε πρώτος και σκαφάλωσε και ύστερα ακολούθησε κάπως διστακτικά η Ίλμιν και ο Τόρος.

-Αντίο φίλοι μου, φώναξε το Πνεύμα. Μοναχέ δεν θα το μετανιώσεις. Πήρες την σωστή απόφαση και για τους τρεις σας.

Ο αετός χάθηκε στον ουρανό μέσα σε λίγες στιγμές, πνιγμένος μέσα στον εκκωφαντικό θόρυβο που έκαναν τα παιδιάστικα τσιρικτά της Ίλμιν.

-Να προσέχετε, ψιθύρισε μελαγχολικά ο σαμάνος. Ήξερε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά στην πρωτεύουσα. Τώρα πια το ήξεραν και οι τρεις φίλοι. Μακάρι να προετοιμάζονταν κατάλληλα όποια και αν ήταν εκείνη η αόρατη απειλή που κρέμονταν πάνω από τα κεφάλια τους.

IX

Είχε πια αρχίσει να ξημερώνει και η Καρ Ρουρ φαινόταν σαν ένα μικρό συνονθύλευμα κτιρίων στο βάθος του ορίζοντα, εκεί που διάφορα βουνά ξάνοιγαν και άφηναν να σχηματιστεί μία άγονη κοιλάδα από ξερόχορτο.

Ο αετός κινούνταν περήφανα στον αέρα, με απaráμιλλη χάρη και ταχύτητα, κάνοντας τον άνεμο να γδέρνει τα μάγουλα του πολύτιμου φορτίου του. Ο Τόρος δεν είχε σταματήσει να δακρύζει από την ώρα που έφυγαν από την σπηλιά του σαμάνου, ενώ ο Νόα είχε φορέσει την κουκούλα του μανδύα του για να προφυλαχθεί. Η Ίλμιν φαινόταν να μην ενοχλείται από το ταξίδι τόσο πολύ και κοιτούσε με περιέργεια αριστερά και δεξιά. Μέρη τα οποία είχε επισκεφτεί εδώ και πολλά χρόνια με τα πόδια, αποκτούσαν τώρα μία τελείως διαφορετική ομορφιά.

Κάποια στιγμή μάλιστα αφέθηκε στη μαγεία του τοπίου περισσότερο απ'ό,τι έπρεπε και σε έναν ξαφνικό ελιγμό του αετού, αναγκάστηκε να πιαστεί γερά από την μέση του Νόα που καθόταν μπροστά της. Πάλι καλά που ο μοναχός φορούσε την κουκούλα του, καθώς εκείνη την στιγμή κοκκίνισε μέχρι τα αυτιά. Το γυναικείο χάδι ήταν κάτι εντελώς άγνωστο για εκείνον και ο ρομαντισμός μία κατάσταση μακρινή, που ακόμα και στην πλάτη ενός θηρίου που έσκιζε τους αιθέρες, τον έκανε να νιώθει αμήχανος, σαν ένα μικρό παιδί που κάθεται άβολα στην καρέκλα του.

Κάθε ώρα που περνούσε η πρωτεύουσα της Σουρουάν μεγάλωνε. Ο αετός είχε φέρει εις πέρας την αποστολή του

και σύντομα οι τρεις τους θα περπατούσαν στα δρομάκια της. Μέσα στο θόρυβο του παλλόμενου αέρα γύρω τους, ο Τόρος φώναξε κάποια στιγμή.

-Ξέρει κανείς να μιλάει στο πουλί; Πρέπει να μας αφήσει σε κάποιο απόμερο μέρος μακριά από την πόλη. Δε νομίζω το θέαμα ενός αετού που προσγειώνεται με τρεις ανθρώπους στη ράχη του, στο κέντρο της Καρ Ρουρ να είναι ό,τι πιο συνηθισμένο.

-Εσύ είσαι πιο κοντά στο κεφάλι του, φώναξε ο Νόα κρατώντας με το ένα χέρι την κουκούλα του και με το άλλο σφίγγοντας όσο πιο γερά μπορούσε το φτέρωμα. Δοκίμασε να του ψιθυρίσεις τίποτε. Ίσως πιάσει. Το Πνεύμα τα κατάφερε μια φορά.

Ο Τόρος έγειρε προσεκτικά το κορμί του προς τα μπρος και χάιδεψε το πουλί. Ύστερα του ψιθύρισε όσο πιο καθαρά μπορούσε.

-Μπορείς να μας αφήσεις στην κοιλάδα, λίγο πιο μακριά από την πόλη;

Τίποτε, καμία αντίδραση. Ο Τόρος γύρισε απογοητευμένος να κοιτάξει το Νόα όταν κατάλαβε ότι άρχισαν να χάνουν ύψος. Το πουλί μάζεψε τα φτερά του, τέντωσε μπρος το κεφάλι του και σαν βέλος τοξότη έσκισε τον αέρα υπό γωνία. Ανέπτυξε εξωπραγματική ταχύτητα, θυμίζοντας στους ανθρώπους γιατί είναι ένα από τα καλύτερα αρπακτικά. Την τελευταία στιγμή άνοιξε τα φτερά του και άρχισε να επιβραδύνει τόσο ξαφνικά όσο επιτάχυνε. Τώρα πια το έδαφος δεν ήταν ούτε δέκα μέτρα μακριά. Με μια περιστροφική κίνηση, που περισσότερο άρμοζε σε γύπα, έφτασε στο έδαφος και έσκυψε για να κατέβουν οι τρεις ταξιδευτές. Το πάτημα σε χώμα ύστερα από τόση ώρα συνοδεύτηκε από τον εμετό της Ίλμιν και τη ναυτία του Τόρος που τον ανάγκασε να πέσει κάτω

ανάσκελα. Μονάχα ο Νόα στάθηκε ευθυτενής στα πόδια του σα να μην είχε συμβεί τίποτε. Πλησίασε το πουλί, το ευχαρίστησε και ύστερα του έκανε νόημα να πετάξει. Από εδώ και πέρα ήταν μόνοι τους. Η Καρ Ρουρ δεν πρέπει να ήταν ούτε μισή ώρα μακριά με τα πόδια. Ο αετός άνοιξε για άλλη μία φορά τα φτερά του και χάθηκε στον ουρανό, λουσιμένος από τις ακτίνες του ήλιου που τώρα ανέβαινε στο υψηλότερο σημείο του.

-Τώρα τι κάνουμε; Πως θα μπούμε στην Καρ Ρουρ; ρώτησε ο Νόα που κοιτούσε το πουλί να χάνεται στο βάθος του ορίζοντα.

-Σίγουρα θα έχουν δώσει περιγραφές για τα πρόσωπά μας, απάντησε ο Τόρος. Εάν μπούμε δίχως προφυλάξεις στην πρωτεύουσα θα είναι ζήτημα χρόνου μέχρι να μας πιάσουν. Εσύ Ίλμιν μπορείς να σκεφτείς κάτι;

-Ναι. Λίγο έξω από την πόλη υπάρχουν διάφοροι οικισμοί. Οι περισσότεροι είναι φτωχών ανθρώπων που δεν μπορούν να ζήσουν εντός των τειχών και να πληρώσουν τους φόρους που επιβαρύνουν έναν επίσημο κάτοικο της Καρ Ρουρ. Υπάρχει όμως και ένας οικισμός που ανήκει σε κλέφτες. Εκεί θα πάμε. Θα αλλάξουμε ρούχα και θα πάρουμε μανδύες με κουκούλες για να κρύψουμε τα πρόσωπά μας. Θα πρέπει να κινούμαστε μονάχα μέσα στο πλήθος όταν φτάσουμε στην πόλη. Θα είναι πολύ πιο δύσκολο να μας εντοπίσουν. Έχω κάποιους συνδέσμους που δεν ξέρω κατά πόσο είναι αξιόπιστοι πια, αλλά ίσως να μπορέσουμε να μάθουμε κάτι παραπάνω για την κατάσταση στη Σουρουάν και για τον πατέρα μου. Ελπίζω να είναι καλά και να ξεπέρασε την αρρώστια του.

Ο Τόρος κούνησε καταφατικά το κεφάλι. Το σχέδιο που είχε υφάνει η Ίλμιν ακουγόταν απολύτως λογικό.

-Σε ακολουθούμε μικρή, αποκρίθηκε και η Ίλμιν του έδειξε το δρόμο.

Το τοπίο έξω από την πόλη ήταν όπως και στα σύνορα, σκληρό. Κανένας απροετοίμαστος ταξιδευτής δεν συγχωρούταν από την φύση. Λίγα θαμνάκια μεγάλωναν εδώ και κει και έσπαγαν διακριτικά την μονοτονία του ξεραμένου γρασιδιού που ρουφούσε τη ζωή από τα σπλάχνα του εδάφους δίχως να δίνει πνοή σε κάτι δημιουργικό και όμορφο. Ο αέρας της ατμόσφαιρας ήταν στολισμένος με μικρούς κόκκους άμμου που κάθονταν πάνω στη μύστη των ανθρώπων και προκαλούσαν αλλεπάλληλα φτερνίσματα.

Ύστερα από αρκετά λεπτά περπατήματος μέσα σε εκείνη την άχαρη πεδιάδα, άρχισαν να φαίνονται διάφορες σκηνές. Με λίγη προσπάθεια μπορούσαν να εντοπιστούν ξύλινοι φράκτες και ζώα.

-Σχεδόν φτάσαμε, αποκρίθηκε η Ίλμιν δείχνοντας προς τις σκηνές. Μόλις περάσουμε αυτόν τον οικισμό θα βρεθούμε εκεί που θέλουμε.

Δεν πέρασε πολύς χρόνος και οι τρεις ταξιδευτές έφταναν τώρα στο χωριό που πριν από λίγο έμοιαζε με μία θολή εικόνα στην άκρη του ορίζοντα. Οι σκηνές ήταν μπαλωμένες και τα υφάσματά τους σχεδόν λιωμένα. Διάφορες ετοιμόρροπες ξύλινες κατασκευές ήταν διάσπαρτες γύρω από το δρομάκι. Ήθελε μεγάλη φαντασία για να καταλάβει κανείς τι ακριβώς ήταν. Στους δρόμους έτρεχαν ξυπόλητα παιδιά ενώ οι περισσότεροι ενήλικες είχαν σκυμμένα τα κεφάλια τους και δούλευαν σιωπηλοί. Ο Νόα τους έβλεπε και μέσα του βούρκωνε. Το βλέμμα του άλλαξε, δεν του άρεσε να βλέπει τέτοιες εικόνες.

-Δυστυχώς αυτό είναι το αληθινό πρόσωπο της φτώχειας, αποκρίθηκε η Ίλμιν που κατάλαβε το τι είχε στο μυαλό του ο νεαρός μοναχός.

-Γιατί δεν φεύγουν; ρώτησε εκείνος. Γιατί δεν πάνε κάπου αλλού;

-Εδώ έμαθαν να ζουν, εδώ είναι ο τόπος τους. Το μόνο μέρος που θα δέχονταν να ζήσουν είναι η Καρ Ρουρ, αλλά ποτέ τους δεν θα έχουν αρκετά χρήματα για να διαβούν τις πύλες της. Δυστυχώς η πρωτεύουσά μας είναι ένα άντρο ευγενών και πλουσίων που εξοστρακίζει κάθε άνθρωπο που δεν έχει τίτλους και φουσκωμένες τσέπες.

-Το ήξερα ότι η Σουρουάν είναι ένα σκληρό μέρος για να ζεις. Τελικά όλες αυτές οι φήμες να μην είναι τελειώς αβάσιμες, είπε ο Τόρος που περισσότερο απευθυνόταν στον εαυτό του.

Η Ίλμιν ήθελε να αντιπαραθέσει την δική της άποψη. Να μιλήσει για τα καλά της πατρίδας της και για τις ομορφιές της. Αλλά όσο βρισκόταν σε εκείνο το μέρος, εκεί που η ελπίδα πήγαινε για να πεθάνει, δεν μπορούσε να πει τίποτε. Ο Τόρος ίσως και να είχε δίκιο. Σε μέρη σαν και εκείνα δεν ζούσαν δίκαιοι άνθρωποι, μονάχα αδικημένοι.

Το μονοπάτι που οδήγησε στο πρώτο μικρό χωριό έκανε μερικές απαλές στροφές και ύστερα κατέληξε σε ένα σταυροδρόμι. Η Ίλμιν συνέχισε να περπατά ευθεία οδηγώντας τους άλλους δύο. Σε λίγο η συνοικία των ληστών άρχισε να φαίνεται. Άγριες φωνές και γέλια έντυναν την ατμόσφαιρα σβήνοντας τον πόνο και δίνοντας θέση στην απαξίωση, στον απόλυτο ξεπεσμό του ανθρώπου. Ο Τόρος είχε δει πολλούς κλέφτες στη ζωή του. Είχε βρεθεί σε απίθανα μέρη όπου ζούσαν οι χειρότεροι

αντίπαλοι που θα μπορούσε να αναζητά κανείς. Ποτέ του όμως δεν είχε δει τέτοιο θέαμα.

Πτώματα βρισκόταν πεσμένα αριστερά και δεξιά του δρόμου. Από πάνω τους ήταν πεσμένοι άντρες και γυναίκες και ξάφριζαν τις τσέπες από τα ρούχα τους, δίκως να δείχνουν κανέναν σεβασμό. Πιο πέρα μέθυσοι τραγουδούσαν με πόρνες στα γόνατά τους, ενώ κάποιοι άλλοι έκαναν επίδειξη της απύθμενης βλακειάς τους.

Η Ίλμιν φοβήθηκε. Άλλη μία φορά είχε περάσει από αυτό το μέρος, αλλά με συνοδεία στρατιωτών. Τώρα είχε μονάχα τον Τόρος και το Νόα για να την υπερασπιστούν.

-Ξέρεις που μπορούμε να βρούμε ρούχα; τη ρώτησε ο Τόρος.

-Δυστυχώς όχι.

-Δεν υπάρχει πρόβλημα, θα μάθουμε σύντομα.

Ο μισθοφόρος πλησίασε μία κοπέλα που καθόταν στην άκρη του δρόμου και έβαλε το χέρι στην τσέπη του.

-Δε μου λες όμορφη, που μπορούμε να αγοράσουμε μερικά καινούρια ρούχα;

-Έχω δει περιεργους και περιεργους ξένε, αλλά πρώτη φορά βλέπω κάποιον που ήρθε για ψώνια σε τούτο το κολαστήριο. Τι τα θέλετε;

-Αυτό είναι δική μας δουλειά.

-Για να σκεφτώ, αποκρίθηκε με ευθύμο τόνο και έκανε ότι σκέφτεται.

Ο Τόρος εμφάνισε ένα ασημένιο νόμισμα και έτεινε το χέρι του για να της το δώσει.

-Μήπως αυτό σου φρεσκάρει τη μνήμη;

-Εκεί πέρα, αποκρίθηκε εκείνη και έδειξε ένα παράπηγμα από πυλό και ξύλο. Στην συνέχεια άρπαξε λαιμαργα το νόμισμα και το έκρυψε στον κόρφο της. Πάντως μην περιμένεις να βρεις πολλά πράγματα. Ο παλιόγερος που

το χει δεν φέρνει ποτέ τίποτε καινούριο. Μέχρι και οι κλέφτες έχουν σταματήσει να του αρπάζουν πράγματα.

Ο μισθοφόρος κατένευσε και έκανε νόημα στους φίλους του να τον ακολουθήσουν. Οι τρεις τους πέρασαν την κατεστραμμένη είσοδο του κτιρίου και βρέθηκαν μέσα σε ένα μικρό χώρο όπου κρέμονταν σάπια ράφια. Ένας ηλικιωμένος με κωμική εμφάνιση εμφανίστηκε πίσω από τον πάγκο αμέσως, δείχνοντας το πόσο σωστός επαγγελματίας προσπαθούσε να είναι.

-Τι θα θέλατε αγαπητοί μου πελάτες; Έχω σχεδόν τα πάντα, αποκρίθηκε τρεκλίζοντας με την ανάσα του να μυρίζει σαν αποστακτήριο.

-Θέλουμε ρούχα, αποκρίθηκε η Ίλμιν.

-Ω! Τότε ήρθατε στο κατάλληλο μέρος. Πολιτική του καταστήματος είναι να πουλάμε μόνο τα καλύτερα.

Ο γέρος άφησε για λίγο τον πάγκο και πήγε σε ένα σεντούκι. Το άνοιξε, έκανε μία μικρή συζήτηση με τον εαυτό του και ύστερα γύρισε με μερικά ρούχα στα χέρια.

Η Ίλμιν τα κοίταξε καλά. Είχαν περίεργα χρώματα και θα έμοιαζαν περισσότερο με παλιάτσοι, αλλά ίσως και να περνούσαν απαρατήρητοι.

-Εγώ θα πάρω αυτά, αποκρίθηκε και άρπαξε μία φαρδιά πράσινη παντελόνα και ένα κόκκινο αμάνικο φανελάκι. Εσύ Νόα πάρε αυτά, αποκρίθηκε και έδωσε στο αγόρι ένα λινό μπλε παντελόني και μία μωβ μπλούζα. Τόρος εσένα θα σου δώσω αυτά, είναι τα μόνα στο μέγεθος σου, είπε τέλος στον μισθοφόρο δίνοντάς του ένα καφέ παντελόني και μία κίτρινη μπλούζα. Σίγουρα επρόκειτο για τον πιο διακριτικό συνδυασμό χρωμάτων.

-Θέλουμε και κάτι άλλο, αποκρίθηκε ο Τόρος που κοιτούσε τα ρούχα. Τρεις μανδύες με κουκούλες. Δεν είναι παντού τόσο ζεστά όσο στην Σουρουάν.

-Αμέσως, φώναξε εύθυμα ο γέρος και έτρεξε πάλι προς το σεντούκι. Είστε τυχεροί, αποκρίθηκε με το κεφάλι κωμένο μέσα στα υφάσματα. Μου έμειναν τρεις.

-Πόσα θες για όλα αυτά; ρώτησε ο Τόρος.

-Κοίταξε να δεις. Πήρατε αρκετά πράγματα από το κατάστημά μου. Κανονικά θα ζητούσα γύρω στα τριάντα χρυσά νομίσματα, αλλά για σας νομίζω ότι είκοσι αρκούν.

Ο Τόρος χαμογέλασε. Δεν είχε σχεδόν καθόλου χρήματα πάνω του και έτσι γύρισε και κοίταξε την Ίλμιν. Εκείνη γύρισε την πλάτη στον μαγαζάτορα και έβγαλε ένα πουγκί που είχε κρυμμένο πάνω της. Έβγαλε οκτώ χρυσά νομίσματα και αφού ξαναέκρυσε το πουγκί, τα ακούμπησε πάνω στον πάγκο.

-Αυτά που πήραμε δεν κάνουν ούτε πέντε χρυσά νομίσματα στην πόλη. Νομίζω ότι οκτώ είναι υπέρ αρκετά.

Ο γέρος έκανε να διαμαρτυρηθεί, αλλά ο Τόρος έπιασε απαλά τη λαβή του σπαθιού του και έτσι δεν τόλμησε να βγάλει άχνα.

Μέσα σε λίγη ώρα εκείνος ο βρομερός καταυλισμός των κλεφτών είχε αφεθεί πια πίσω και τώρα δέσποζαν σιγά-σιγά στον ορίζοντα, μπροστά στα μάτια των τριών ταξιδευτών, τα πελώρια τείχη της Καρ Ρουρ. Με κάθε βήμα που γινόταν προς αυτά, θέριευαν και έμοιαζαν να κλείνουν πίσω τους ακόμη και τον ίδιο τον ουρανό.

Ο κεντρικός δρόμος που οδηγούσε προς τις πύλες, ήταν πλέον πλακόστρωτος αναδεικνύοντας τον πλούτο της πόλης και τον έξοχο τρόπο με τον οποίο την είχαν σχεδιάσει οι αρχιτέκτονες, προσπαθώντας να την ομορφύνουν με την παραμικρή λεπτομέρεια.

Ταξιδευτές από όλες τις μεριές της χώρας συνέρρεαν στην πρωτεύουσα φέρνοντας μαζί τους σπάνια αγαθά και

καθιστώντας την ένα παντοδύναμο εμπορικό κέντρο το οποίο μπορούσε να ξεδιψάσει τους ευγενείς που αγόραζαν ό,τι τους έκανε περιέργεια.

Μόλις ο Τόρος και ο Νόα πέρασαν την πύλη έμειναν με ανοικτό το στόμα. Είχαν πάει σε πολλές πόλεις, είχαν δει θαύματα, αλλά αυτή η εικόνα τα ξεπερνούσε όλα. Η Καρ Ρουρ ήταν ένας πελώριος καμβάς ζωγραφισμένος με ανοδική κλίση σε ένα λόφο που υψωνόταν για να συναντήσει τα βουνά. Πετρόχτιστα κτίρια με μεγαλοπρεπείς τρούλους αναμειγνύονταν με μιναρέδες, ενώ οι δρόμοι κατακλύζονταν από πολύχρωμα κιόσκια και σημαιάκια. Αριστερά και δεξιά των δρόμων έρρεαν ποταμάκια που συχνά κατέληγαν σε τεχνητές λίμνες που φιλοξενούσαν σπάνια είδη πουλιών. Οι άνθρωποι αναμειγνύονταν άριστα στο περιβάλλον τους φορώντας ποικίλες ενδυμασίες δημιουργώντας ένα κύμα που πλημμύριζε του δρόμους και χτυπούσε με δύναμη τα τείχη του παλατιού στα ανώτερα στρώματα της πόλης.

-Ποτέ δεν θα πίστευα ότι η Σουρουάν έκρυβε τέτοια ομορφιά εάν δεν το έβλεπα με τα ίδια μου τα μάτια, αποκρίθηκε εκστασιασμένος ο Τόρος.

-Η Καρ Ρουρ είναι το καμάρι μας, απάντησε η Ίλμιν. Είναι ο τόπος ζωής των πιο πλούσιων ανθρώπων στη χώρα και έτσι έχει καμωθεί κατά το γινάτι τους. Η πόλη πρέπει να έχει μεγαλύτερη αξία από τρία βασίλεια μαζί. Μονάχα, όμως, όταν τη δει κανείς αντιλαμβάνεται την πραγματική της δύναμη.

-Πάντως οι δρόμοι είναι γεμάτοι στρατιώτες. Έχω δει πάνω από εκατό μέχρι τώρα, αποκρίθηκε ο Νόα.

-Ναι, γι'αυτό και είναι καλό που έχουμε τις κουκούλες ριγμένες στα κεφάλια μας, είπε κάπως προβληματισμένη η Ίλμιν.

-Από πού ξεκινάμε μικρή; ρώτησε ο Τόρος που άρχισε να επανέρχεται στην πραγματικότητα. Είπες ότι έχεις γνωριμίες.

-Σωστά. Πέρασαν διάφορα άτομα από το μυαλό μου και πιστεύω ότι διάλεξα εκείνον στον οποίο μπορώ να έχω απόλυτη εμπιστοσύνη. Ελπίζω μονάχα να ξέρει κάτι. Από εδώ, αποκρίθηκε η κοπέλα και έκανε νόημα στους άλλους δυο να την ακολουθήσουν.

Ο δρόμος τους έβγαλε σε μία γειτονιά με όμορφα ξύλινα σπιτάκια. Σε ένα από αυτά η Ίλμιν χτύπησε την πόρτα. Ακούστηκαν φωνές και ύστερα η πόρτα άνοιξε σχεδόν απρόθυμα. Στο κατώφλι εμφανίστηκε ένας ψηλόλιγνος γέρος με αειτίσιο βλέμμα και γαμψή μύτη.

-Ίλμιν! Πόσο καιρομαι που σε βλέπω. Πάει καιρός από τότε που μιλήσαμε για τελευταία φορά. Ελπίζω να είσαι καλά. Ο πατέρας σου μου είχε πει πως τον αντικατέστησες σε μία αποστολή.

-Ναι Τερούμ, αποκρίθηκε η κοπέλα. Μόλις έφτασα στην πρωτεύουσα ήρθα να σε δω. Εσύ πως είσαι;

-Μια χαρά Ίλμιν, αποκρίθηκε κάπως απόμακρο ο άντρας.

Η Ίλμιν περίμενε να προσκαλέσει εκείνη και τους φίλους της μέσα ο Τερούμ, αλλά δεν έγινε καμία τέτοια κίνηση. Ο άντρας φερόταν περίεργα. Με μία προσεκτική ματιά, θα παρατηρούσε κανείς ότι έσφιγγε τις γροθιές του και ότι κοιτούσε πίσω, μέσα στο σπίτι κάθε τρεις και λίγο. Το μέτωπό του είχε αρχίσει να ιδρώνει.

-Είσαι καλά Τερούμ; ρώτησε η Ίλμιν. Φαίνεσαι λίγο αγχωμένος.

-Μπα, ιδέα σου θα είναι.

-Δεν θα μου πεις να περάσω;

-Έλεγα να ξαπλώσω, γι'αυτό δεν ανέφερα και τίποτε. Θες να περάσεις κάποια άλλη φορά;

Ακριβώς εκείνη την στιγμή ένας θόρυβος ακούστηκε μέσα στο σπίτι. Η Ίλμιν νόμιζε πως άκουσε και μία χαμηλόφωνη συνομιλία, αλλά δεν ήταν βέβαιη. Έκανε να φύγει, αλλά η φωνή του άντρα την σταμάτησε.

-Τώρα που το ξανασκέφτομαι Ίλμιν, εσύ θα έχεις περισσότερο ανάγκη την ξεκούραση. Πέρνα μέσα. Φίλοι σου είναι αυτοί οι δύο;

-Ναι.

-Πες και σε αυτούς να έρθουν.

Η Ίλμιν έκανε νόημα στον Τόρος και το Νόα να μπουν στο σπίτι. Κάτι πήγαινε στραβά. Ένωθε περίεργα, αλλά δεν μπορούσε να εξηγήσει τι ήταν αυτό που την ανησυχούσε περισσότερο. Ο Τερούμ ήταν ένας καλόκαρδος και ευγενικός ηλικιωμένος. Αποκλείεται να κινδύνευε από αυτόν.

Η πόρτα πίσω τους έκλεισε και οι τρεις ταξιδευτές οδηγήθηκαν μέσα από ένα μακρύ διάδρομο σε ένα δωμάτιο γεμάτο μαξιλάρες και χαμηλά τραπεζάκια. Με το που βολεύτηκαν, δυνατός θόρυβος ακούστηκε από το ταβάνι. Ο Τόρος κοίταξε διερευνητικά το χώρο.

-Έχετε και πάνω όροφο; ρώτησε αμέριμνα, προσπαθώντας να κρύψει την ανησυχία του.

-Υπάρχει ένα πατάρι που αποθηκεύω διάφορα πράγματα, αποκρίθηκε ο Τερούμ που έμοιαζε να έχει αιφνιδιαστεί από τον Τόρος. Καθίστε αναπαυτικά και εγώ θα σας φέρω κάτι να πιείτε, αποκρίθηκε ύστερα ο γέροντας και χάθηκε μέσα σε μία πόρτα.

Ο Νόα απλώθηκε πάνω στις μαξιλάρες και κασμουρήθηκε. Είχαν περάσει ατέλειωτες μέρες από τότε που ξαπόστασε πάνω σε κάτι μαλακό και όχι στο υγρό κώμα ή στην σκληρή πέτρα. Μάλιστα έκανε και να σφυρίξει ένα εύθυμο τραγούδι της Νόρντια, αλλά δεν πρόλαβε.

-Ακίνητοι, ακούστηκε μία τραχιά φωνή.

Ο Τόρος κοίταξε προς την μεριά του διαδρόμου και είδε ένα κομμάτι του ταβανιού να έχει ανοίξει και να έχει κατέλθει από αυτό μία μικρή, ξύλινη, πτυσσόμενη, σκάλα. Μπροστά στην σκάλα στεκόταν ένας φρουρός και πίσω του κατέβαιναν και άλλοι.

-Τι συμβαίνει; ούρλιαξε η Ίλμιν. Τερούμ! Τι είναι όλα αυτά!

-Ο παλιόγερος μας την είχε στημένη, γρύλισε ο Τόρος. Ανάθεμά τον! φώναξε και τράβηξε με όλη του την οργή το ξίφος από το θηκάρι.

-Μην προσπαθήσετε να αντισταθείτε, διέταξε ο ένας από τους στρατιώτες. Έφερε διακριτικά στην σολή του και λογικά θα έπρεπε να είναι αξιωματικός.

Ύστερα από μια στιγμή αμηχανίας, εμφανίστηκε και ο Τερούμ. Πίσω του βρίσκονταν άλλοι δύο στρατιώτες. Το σπίτι είχε μετατραπεί σε σφηκοφωλιά. Γι'αυτό και ο γέρος φερόταν περίεργα. Ίσως να έπαιζε κάποιο παιχνίδι που δεν του άρεσε καθόλου, βάζοντας σε κίνδυνο τη ζωή της Ίλμιν.

-Τι θέλετε από εμάς; φώναξε εκείνη.

-Απέτυχες στην αποστολή σου, αποκρίθηκε ο αξιωματικός. Οι εντολές μας είναι να σε φέρουμε ενώπιον του ανώτατου συμβουλίου. Ίσως να χρειαστεί και μία ακρόαση με τον ίδιο τον βασιλιά.

-Μα δεν έκανα τίποτε κακό.

-Αυτό θα το κρίνουμε εμείς. Ίσως και να είχες την ευκαιρία σου, αλλά με την απόδρασή σου από το φυλάκιο στα σύνορα, την πέταξες στα σκουπίδια.

-Τερούμ, γιατί το έκανες αυτό; ρώτησε σε απόγνωση η κοπέλα.

-Πίστεψέ με Ίλμιν, δεν ήθελα να συμβεί τίποτε από όλα αυτά. Με ανάγκασαν. Ήρθαν πριν από λίγες μέρες και άρχισαν να κάνουν ερωτήσεις για σένα και τον πατέρα σου. Μετά από κάνα δυο μέρες επέστρεψαν και με διέταξαν να συνεργαστώ με το σχέδιό τους. Απ'ό,τι ξέρω και άλλα σπίτια γνωστών σου είναι παγιδευμένα.

-Τουλάχιστον ο πατέρας μου είναι καλά;

-Συνεχώς χειροτερεύει, αποκρίθηκε ο Τερούμ θλιμμένος. Είναι στα τελευταία του. Ελπίζω να σε αφήσουν να τον δεις. Δεν του μένει πολύ καιρός.

Στο άκουσμα των νέων η Ίλμιν σωριάστηκε. Η πατρίδα της την είχε προδώσει και ο μόνος άνθρωπος που είχε αγαπήσει με όλη της την καρδιά ήταν έτοιμος να πεθάνει. Επίσης γνώριζε ότι το ανώτατο συμβούλιο δεν θα τη λυπόταν. Η ακρόαση για την οποία μιλούσε ο αξιωματικός δεν ήταν τίποτε παραπάνω από μία σκληρή δίκη. Όλα ήταν έτοιμα, όλα είχαν στηθεί εναντίον της και σύντομα θα έμπαινε ένα τέλος και στη δική της ζωή. Τουλάχιστον ας μάθαινε γιατί ήταν τόσο σημαντική αποστολή της. Γιατί ήταν τόσο ξεχωριστό εκείνο το παιδί με τα κόκκινα μάτια;

Βαθύ σκοτάδι είχε αρχίσει να καταπίνει την ψυχή της όταν μία δυνατή φωνή έσπασε τις σκιές και την επανέφερε πίσω στην πραγματικότητα.

-Σιγά μην παραδοθούμε σκυλιά, ούρλιαξε ο Τόρος και όρμησε εμπρός.

Με το σπαθί του τρύπησε την πανοπλία ενός στρατιώτη και ξέσκισε τα σωθικά του, γεμίζοντας το πάτωμα με αίμα.

Ύστερα έκανε ένα βήμα πίσω και όρμησε ξανά. Ο Νόα βλέποντάς τον αναθάρρησε και όρμησε με γυμνές γροθιές πάνω σε έναν άλλο στρατιώτη. Την ώρα που το σπαθί του Τόρος ρουφούσε ζωή από ακόμη έναν στρατιώτη, ο μοναχός έπεφτε αναίσθητος από μία δυνατή κλωτσιά στο στομάχι. Ο μισθοφόρος γύρισε και είδε το νεαρό του φίλο πεσμένο στο πάτωμα. Τα ξέχασε όλα και έτρεξε κοντά του. Έδρασε απερίσκεπτα και δεν σκέφτηκε πως στο δωμάτιο υπήρχαν και άλλοι φρουροί. Ένωσε ένα δυνατό χτύπημα στον αυχένα και ύστερα όλα έσβησαν.

-Πετάξτε τους στα μπουντρούμια, διέταξε ο αξιωματικός. Τυχεροί είμαστε που δεν είχαμε και άλλες απώλειες.

X

Ο Τόρος άρχισε να ανοίγει τα μάτια του και το φως από πολλά κεριά τον τύφλωσε προκαλώντας του προσωρινό πόνο. Μόλις συνήθισε λίγο, αντίκρισε το πρόσωπο του Νόα που ήταν σκυμμένος πάνω του.

-Που είμαστε; αποκρίθηκε και προσπάθησε να ανακαθίσει.

-Στη φυλακή. Δεν ξέρω πόση ώρα έχουμε εδώ. Και εγώ πριν από λίγο συνήλθα. Δεν μας βλέπω να βγαίνουμε σύντομα.

-Τι ξέρεις για τις φυλακές της Σουρουάν; ρώτησε ο Τόρος.

-Τίποτε, γιατί ρωτάς;

-Όσο λιγότερα ξέρεις, τόσο το καλύτερο. Εγώ έχω αρχίσει και φοβάμαι.

Ο μισθοφόρος σήκωσε το κεφάλι του και κοίταξε τριγύρω. Αντίκρισε τοίχους γεμάτους υγρασία, χοντρά κάγκελα από ατσάλι και ένα διάδρομο που δεν είχε τέλος. Ύστερα κοίταξε τα διάφορα κελιά και συνειδητοποίησε πως όλα σχεδόν ήταν γεμάτα. Εκεί υπήρχαν άνθρωποι από το Βορρά, μαύροι πολεμιστές από το Νότο και υπήκοοι της Ανατολής. Το χλωμό φως των κεριών έκανε τα πρόσωπά τους να μοιάζουν με των νεκρών, άκαμπτα και λιπόσαρκα, δίχως ίχνος ελπίδας στο βλέμμα τους, δίχως ίχνος ζωής.

-Υπάρχει πιθανότητα να το σκάσουμε Τόρος;

-Ελάχιστοι είναι εκείνοι που κατάφεραν να το σκάσουν από τις φυλακές της Σουρουάν Νόα. Δεν υπάρχει ελπίδα.

-Άραγε η Ίλμιν να είναι καλά;

Ο μισθοφόρος κοίταξε τον μοναχό στα μάτια και ακούμπησε το χέρι στον ώμο του. Δεν είπε τίποτε. Δεν του άρεσε να λέει ψέματα στους φίλους τους. Ήξερε ότι η Ίλμιν θα μπορούσε να είναι νεκρή όσο εκείνοι μιλούσαν. Έγειρε πίσω το κορμί του και ακούμπησε στον παγωμένο τοίχο. Το βλέμμα του χάθηκε στο απέναντι κελί.

Οι δύο στρατιώτες μπροστά είχαν συγχρονίσει τον βηματισμό τους. Το πάτημα από τις μπότες τους αντηχούσε μέσα στο διάδρομο. Η Ίλμιν τους ακολουθούσε απρόθυμα δίχως να έχει άλλη επιλογή. Σε λίγο θα ερχόταν αντιμέτωπη με την μοίρα της. Στο βάθος μία πελώρια σκάλα θα οδηγούσε στην αίθουσα του ανώτατου συμβουλίου. Εκείνο το μέρος του παλατιού ήταν άριστα σχεδιασμένο και χτισμένο, επιδεικνύοντας όλη τη δύναμη της Καρ Ρουρ, αλλά δεν έπαυε να είναι παγερό, τρυπώντας τα κόκκαλα των επισκεπτών με ένα απόκοσμο ψύχος που μόνο καλός οiwνός δεν ήταν.

Ύστερα από λίγα λεπτά τα σκαλοπάτια τελείωναν και μπροστά ανοιγόταν μία κυκλική αίθουσα διακοσμημένη με κόκκινο χαλί. Στη μία άκρη της υπήρχαν έδρανα σχεδιασμένα σε ημικυκλικό σχήμα και πίσω τους παράθυρα ντυμένα με πολύχρωμο γυαλί. Έξι ανώτατοι ευγενείς καταλάμβαναν τις θέσεις και ετοιμάζονταν να αποδώσουν δικαιοσύνη στο όνομα του βασιλιά.

-Υποδήλωσε την ταυτότητά σου, πρόσταξε ένας γέρος άντρας που καθόταν στο κέντρο.

-Είμαι η Ίλμιν, κόρη του Ρόκριν.

Ο άντρας άρπαξε έναν πάπυρο που υπήρχε μπροστά του και τον ξετύλιξε. Τον διάβασε αργά και βασανιστικά και ύστερα κοίταξε την Ίλμιν με αυστηρό ύφος.

-Πες μας για την αποστολή σου.

-Είμαι σίγουρη πως ο πάπυρος που κρατάτε είναι πιο κατατοπιστικός από τα λεγόμενά μου, αποκρίθηκε εκείνη δηκτικά.

-Αυθάδεια, φώναξε ένας ευγενής. Ντροπή, ένας άλλος.

Η κεφαλή του συμβουλίου έκανε νόημα και αμέσως βαθεία σιωπή πλημμύρισε την αίθουσα.

-Ξέρεις ότι σέρησες από τη Σουρουάν το λαμπρότερο μέλλον που θα μπορούσε να διαγραφεί;

-Τι εννοείτε;

-Η αποστολή σου ήταν απλή. Σίγουρα θα υπήρχε κάποιος τρόπος να πείσεις εκείνους του ξεροκέφαλους μισοφόρους.

Η Ίλμιν χαμογέλασε. Οργή την πλημμύριζε και τα λόγια της εξαπολύονταν σα βέλη βουτηγμένα στο θάρρος χιλίων αντρών.

-Κάνετε τα πράγματα να φαίνονται πολύ απλά. Στείλατε μία κοπέλα να τα βάλει με πολεμιστές και τώρα κάθεστε πίσω από τα εντυπωσιακά γραφεία σας αποδίδοντας δικαιοσύνη εκεί που δεν πρέπει.

Κανείς ευγενής δεν διαμαρτυρήθηκε. Η αλήθεια έκανε τα λόγια της Ίλμιν ζωντανά και τα τύλιγε μέσα σε μία φλόγα που δεν μπορούσαν να σβήσουν οι δικαιολογίες αργόσχολων αντρών.

-Ίσως να είμαστε άδικοι και αυστηροί, αλλά το τίμημα είναι βαρύ. Η αλήθεια πάντως είναι πως δεν περιμέναμε τα πράγματα να πάρουν αυτή την ανεξέλεγκτη τροπή.

-Γιατί δείχνετε τόσο μεγάλο ενδιαφέρον για εκείνο το παιδί;

-Δεν είναι μονάχα εκείνο το παιδί που μας ενδιαφέρει. Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι με πορφυρά μάτια στον κόσμο.

Ο ηλικιωμένος άντρας παρασύρθηκε και κόντεψε να αποκαλύψει περισσότερα απ'όσα έπρεπε. Ο διπλανός του έσφιξε το χέρι και του έκανε νόημα να σταματήσει για να μην προδώσει τα σχέδια του βασιλείου.

-Ας ψηφίσουμε, φώναξε. Αξίζει τιμωρία σε αυτή την κοπέλα;

Οι ευγενείς ψήφισαν ταυτόχρονα, σηκώνοντας τα χέρια τους εις ένδειξη αθώωσης, εξαιρουμένου εκείνου που καθόταν στην κεφαλή. Δύο χέρια σηκώθηκαν και τρία έμειναν κατεβασμένα. Ο ευγενής που δεν είχε ψηφίσει ακόμη, κοίταξε τους υπολοίπους και χαμογέλασε.

-Η μοίρα μου έπαιξε σκληρό παιχνίδι. Ας είμαι εγώ εκείνος που θα κρίνω τη ζωή αυτής της υπηκόου προς το παρόν.

Όλα τα μάτια στράφηκαν πάνω του. Η αίθουσα μετατράπηκε σε ένα απέραντο βασίλειο όπου ο ήχος είχε πεθάνει. Μοναδική εξαίρεση η καρδιά της Ίλμιν. Χτυπούσε δυνατά και ρυθμικά, παράγοντας έναν ήχο που έφτανε μέχρι τα αυτιά των αντρών που τη δίκαιζαν. Πως μπορούσαν να δώσουν τέλος σε μία τέτοια αγνή δύναμη, στο ίδιο το δώρο της ζωής;

Ο γέροντας έσκυψε το κεφάλι του και έκλεισε τα μάτια του. Ξεφύσησε εξαντλημένος και ύστερα σήκωσε το χέρι του. Τρεις και τρεις ψήφοι βάραιναν λοιπόν την πλάτη της Ίλμιν.

-Δεν μπορώ να σε σκοτώσω. Στα μάτια μου δεν είσαι εσύ υπαίτια, αλλά εμείς. Ίσως να έπρεπε να είχαμε στείλει κάποιον περισσότερο ικανό. Αλλά που να γνωρίζαμε ότι θα αντιμετωπίζαμε τέτοιες δυσκολίες; Ποτέ δεν μας ξαναέτυχε κάτι τέτοιο.

-Τώρα τι θα γίνει με μένα; ρώτησε η κοπέλα αγχωμένη.

-Υπάρχει ισοψηφία. Θα αποφασίσει ο ίδιος ο βασιλιάς για τη ζωή σου. Είσαι έρμαιο της κρίσης εκείνου που στέκει υψηλότερα από κάθε άλλον στη Σουρουάν. Καλή σου τύχη.

Η Ίλμιν ύψωσε το βλέμμα της και συνάντησε τα μάτια του δικαστή. Ήταν γεμάτα σκοτάδι, φόβο και ανησυχία.

-Δεν έχω ελπίδες, έτσι δεν είναι;

Ο ανώτατος ευγενής που πήρε την απόφαση, κατέβηκε από την θέση του και την πλησίασε. Σήκωσε το χέρι του και χάιδεψε τα μαλλιά της σε μία κίνηση πρωτοφανούς ειλικρίνειας και αυθορμητισμού, αφήνοντας άφωνους τους υπολοίπους.

-Γνωρίζω τον πατέρα σου. Είναι καλός άνθρωπος και του έτυχαν πολλά, αποκρίθηκε. Φρουροί, πάρτε την, διέταξε και η Ίλμιν βρέθηκε να ακολουθεί πάλι τους στρατιώτες.

Δεν πρόλαβε να απομακρυνθεί πολύ και άκουσε την αίθουσα πίσω της να φλέγεται από τις οργισμένες φωνές.

-Έπρεπε να πεθάνει, φώναζε κάποιος.

-Τι αλλόκοτη συμπεριφορά ήταν αυτή στο τέλος; παρατηρούσε ένας δεύτερος.

Το ανώτατο συμβούλιο κατέρρευσε προσωρινά κάτω από το βάρος της απόφασής του. Η Ίλμιν δεν ήταν ιδιαίτερη, ο θάνατός της θα στεναχωρούσε μονάχα τον πατέρα της και τους φίλους της, αλλά το θέμα με τους ανθρώπους με τα πορφυρά μάτια τους είχε ωθήσει όλους στα άκρα. Κανείς δεν ήταν ο εαυτός του, όχι όταν παιζονταν τόσα πολλά στοιχεία ταυτόχρονα.

Τώρα μπροστά στην κοπέλα δέσποζε η ξύλινη πύλη που οδηγούσε στην βασιλική αίθουσα. Καμωμένη από το καλύτερο ξύλο της Σουρουάν, είχε σκαλισμένα πάνω της σύμβολα που έλεγαν την ιστορία της χώρας ανά τους

αιώνες. Δύο στρατιώτες έστεκαν μπροστά της ακίνητοι και ανέκφραστοι, λιγότερο ζωηροί και από αγάλματα. Μόλις είδαν την Ίλμιν με την συνοδεία φρουρών παραμέρισαν και έσπρωξαν προς τα μέσα τα ξύλινα φύλλα. Ο βασιλιάς ήταν ενήμερος για την ακρόαση της Ίλμιν και την περίμενε με μεγάλο ενδιαφέρον.

Εκείνη, από την άλλη μεριά, είχε πάψει να σκέφτεται για λίγο την επικείμενη τιμωρία της και είχε αγχωθεί. Μπορεί να είχε μεγαλώσει στο παλάτι, να είχε συναναστραφεί με δεκάδες ανώτατους αξιωματούχους και ευγενείς, αλλά ποτέ της δεν είχε δει τον βασιλιά. Ελάχιστοι ήταν εκείνοι που είχαν την τύχη να τον γνωρίσουν από κοντά και να αντικρίσουν το πρόσωπό του. Ο λαός μάθαινε για τις αποφάσεις του από εκπροσώπους και έτσι ποτέ δεν έβλεπε τον άρχοντα που κινούσε τα νήματα των ζωών τους.

Μόλις η Ίλμιν βρέθηκε μέσα στην αίθουσα, η πόρτα έκλεισε πίσω της απότομα αφήνοντάς την μόνη της με το βασιλιά. Εκείνος της είχε γυρισμένη την πλάτη και χάζευε ήρεμα έξω από ένα παράθυρο.

-Η Καρ Ρουρ είναι μία πανέμορφη πόλη, αποκρίθηκε με βαριά ανατολίτικη προφορά και τραχιά φωνή. Μεγάλωσα εδώ και την είδα να αναπτύσσεται, να δυναμώνει, να γίνεται ένα μαργαριτάρι που όμοιό του δεν υπάρχει πουθενά στον κόσμο. Και όμως, κανείς δεν της δίνει σημασία εκτός από εμάς. Τι είναι η Σουρουάν για τους ξένους;

Η Ίλμιν έμεινε να κοιτάει το βασιλιά δίχως να λέει τίποτε. Τα λόγια του έκρυβαν πίκρα και οργή, αλλά ήταν αληθινά. Η Σουρουάν για τους ξένους ήταν ένα κράτος απολίτιστων. Στη χώρα δεν έλειπε η ανάπτυξη, η ανθρωπιά έλειπε. Κάθε μέρα ήταν μία ελεύθερη πτώση μέσα σε

απάνθρωπες πράξεις που ξεκινούσαν από τα ανώτερα στρώματα και κατέληγαν στους φτωχούς.

-Δεν μου απάντησες, αποκρίθηκε ο βασιλιάς επαναφέροντας την Ίλμιν στην πραγματικότητα, κλέβοντάς της την πολυτέλεια της περισυλλογής.

-Μία χώρα αγρίων, ένα μέρος ανομίας, ένα λημέρι τεράτων που τρώνε τα παιδιά τους. Είμαστε όλα αυτά.

-Και εσύ συμφωνείς;

-Κάποιες φορές ναι. Μπορεί σε τούτη την πόλη η δολοπλοκία και η αδικία να κρύβεται πίσω από ακριβά αρώματα και όμορφα ρούχα, αλλά δεν παύει ποτέ να υπάρχει με τον πιο ακραίο τρόπο.

-Ω! Έχεις θάρρος μικρή. Τα λόγια σου στάζουν φαρμάκι. Δεν κρατιέσαι, ακόμη και τώρα που μιλάς με τον βασιλιά, τον κύριο εκπρόσωπο του ξεπεσμού.

Η Ίλμιν δεν απάντησε. Δεν ήξερε τις προθέσεις του βασιλιά και γιατί είχε ξεκινήσει εκείνη την κουβέντα. Για ένα πράγμα ήταν σίγουρη. Η μοίρα της είχε καθοριστεί πριν μπει στην αίθουσα του βασιλιά. Ίσως όλο αυτό να ήταν μία προσωπική παράσταση για την ευχαρίστησή του.

Ξαφνικά ο βασιλιάς γύρισε και την κοίταξε με ένα βλέμμα που μπορούσε να εισχωρήσει στις πιο απόμακρες γωνιές του μυαλού της. Τα μάτια του ήταν καταγάλανα και καθαρά σαν τον πάγο των βουνών και το ίδιο επικίνδυνα με το πολικό ψύχος. Το πρόσωπό του ήταν πανέμορφο και νεανικό, αταίριαστο με την φωνή του.

-Τι γνωρίζεις για τους άγιους με τα πορφυρά μάτια; τη ρώτησε δίχως να έχει σκοπό να χάσει άλλο χρόνο σε κουβέντες που δεν οδηγούσαν πουθενά.

-Τίποτα. Ο μόνος άνθρωπος που είδα με αυτό το χαρακτηριστικό ήταν το παιδί που έπρεπε να πάρω από το χωριό του και να φέρω στην Σουρουάν.

-Δυστυχώς απέτυχες. Έμαθα όμως ότι δεν έφταιγες εσύ, αλλά εκείνοι οι κουφιοκέφαλοι μισθοφόροι.

Η Ίλμιν δεν απάντησε. Περίμενε να δει που θα έβγαζε εκείνη η συζήτηση. Γιατί ήταν τόσο σημαντικοί εκείνοι οι άνθρωποι; Δεν ήξερε, αλλά είχε αρχίσει να θέλει να μάθει.

-Γνωρίζεις ποιο είναι το χαρακτηριστικό των αγίων; ρώτησε με ύφος δασκάλου ο βασιλιάς.

-Η καλοσύνη και η ευγένεια.

-Και τι άλλο;

-Η αυταπάρνηση.

-Ωραία! Αλλά κάτι δεν μου είπες ακόμη.

-Τι εννοείτε;

-Οι άγιοι θυσιάζονται για τους ανθρώπους που τους έχουν ανάγκη και για την πίστη.

-Τι σχέση έχουν οι άνθρωποι με κόκκινα μάτια με όλα αυτά;

-Ξέρεις τους μύθους για τους Λευκούς Θεούς;

-Ναι, ωραίες ιστορίες με όμορφα μηνύματα που ακόμη δεν έχω αποφασίσει εάν πρέπει να πιστέψω ή όχι. Νομίζω ότι είναι οι πιο καταφρονημένοι θεοί εδώ στην Σουρουάν.

-Οι ιστορίες αυτές, μικρή μου φίλη, είναι πέρα για πέρα αληθινές.

-Εκείνοι οι άντρες έσωσαν τον κόσμο από ένα τρομερό κακό. Κανείς δεν ξέρει πως ακριβώς τα κατάφεραν, αλλά έστειλαν τους δαίμονες πίσω στις φλόγες του υποκόσμου.

-Ακόμη δεν καταλαβαίνω γιατί τα συζητάμε όλα αυτά.

Ο βασιλιάς χαμογέλασε. Περιπάτησε αργά προς τον θρόνο και κάθισε αναπαυτικά. Ακούμπησε το κεφάλι του στο δεξί του χέρι και κοίταξε βαριεστημένα την Ίλμιν, les και ήταν ένα μικρό, κακομαθημένο παιδί.

-Οι δαίμονες έχουν ανοικτούς λογαριασμούς στον κόσμο μας.

-Δηλαδή;

-Πως τους έχεις στο μυαλό σου; Ξαν κόκκινα πλάσματα με κέρατα που φτύνουν φωτιές και κραδαίνουν τσεκούρια έχοντας του νεκρούς για ακολούθους;

Η Ίλμιν κατένευσε. Η κουβέντα είχε αρχίσει να την κουράζει. Ο βασιλιάς είχε χάσει τα λογικά του.

-Κάνεις λάθος, συνέχισε ο βασιλιάς. Αυτές είναι εικόνες που χρησιμοποιούνται για να τρομάζουν τα μικρά παιδιά.

-Και τότε πως είναι οι δαίμονες και γιατί τα συζητάμε όλα αυτά; φώναξε εκνευρισμένη η Ίλμιν. Πείτε μου ποια είναι η τιμωρία μου για να τελειώνουμε.

Πίσω από το θρόνο μία μεγάλη κουρτίνα έπεφτε μέχρι το πάτωμα κρύβοντας εκείνο το σημείο της αίθουσας. Μέσα σε λίγες στιγμές η κουρτίνα άρχισε να παίρνει διάφορα σχήματα, πότε παίρνοντας ύψος και πότε χάνοντάς το, θυμίζοντας κάποιο πανέμορφο σκηνικό από κουκλοθέατρο. Η Ίλμιν έμεινε να κοιτάζει το θέαμα αποσβολωμένη. Τι συνέβαινε ακριβώς;

Ο βασιλιάς έσκυψε το κεφάλι του και χαμογέλασε. Ύστερα παραδόθηκε σε έναν απροσδόκητο βήχα που τον έκανε να πέσει στο πάτωμα και να μην μπορεί να πάρει αέρα. Η κοπέλα έτρεξε κοντά του για να τον βοηθήσει, αλλά εκείνος είχε ήδη πεθάνει. Μάλιστα το σώμα του άρχισε να γυρνάει ταχύτατα, ώσπου έγινε σκόνη που σκόρπισε μέσα στο δωμάτιο.

Η Ίλμιν κοιτούσε τα χέρια της και δεν ήξερε τι είχε συμβεί. Ζούσε άραγε έναν εφιάλτη; Μήπως ήταν ακόμη μπροστά στους ευγενείς του ανώτατου συμβουλίου; Μήπως όλα αυτά ήταν ένα κακόγουστο αστείο; Σήκωσε το βλέμμα της και προσπάθησε να επικεντρωθεί κάπου. Το στομάχι της είχε γίνει κόμπος και όλα περιστρέφονταν γύρω της. Τα πάντα αποδομούνταν, έχαναν το χρώμα και την

υπόστασή τους. Της έλειπε οξυγόνο. Έτρεξε, παραπατώντας, προς ένα παράθυρο και το άνοιξε βγάζοντας το κεφάλι έξω. Ο αέρας ήταν καθαρός. Χτυπούσε απαλά το πρόσωπό της, χάιδευε τα μαλλιά της και εισχωρούσε στους πόρους του δέρματός της κάνοντάς την να νιώσει υγιής.

Ύστερα γύρισε το κεφάλι της και ξανακοίταξε την αίθουσα. Οι αισθήσεις της δεν την απατούσαν. Ήταν όντως μέσα στο δώμα του βασιλιά. Εκείνος δεν υπήρχε πουθενά, είχε εξαφανιστεί, γινόμενος μία ανάμνηση που πια το έσκαγε από το ανοικτό παράθυρο. Η κουρτίνα τώρα είχε τραβηχτεί προς τα πάνω και πίσω της κρύβονταν ο απόλυτος εφιάλτης, ζοφερός και απόκοσμος, μία ενσάρκωση του προαιώνιου κακού.

Δύο μέτρα πάνω από το έδαφος αιωρούνταν μία παράξενη μορφή. Είχε γκριζό δέρμα και βράχια στο λαιμό. Τα δάχτυλα των ποδιών ήταν αρκετά μακριά, ενώ στα χέρια ήταν ενωμένα μεταξύ τους με μία λεπτή μεμβράνη. Η Ίλμιν έκανε μερικά βήματα πίσω μπρος σε εκείνο το μακάβριο θέαμα. Τι πλάσμα ήταν αυτό που αντίκριζε; Ήθελε να φύγει, να σπρώξει την πόρτα και να ξεχυθεί στους διαδρόμους, αλλά η περιέργειά της ήταν ισχυρή. Αντί να γυρίσει την πλάτη στο έκτρωμα, το πλησίασε.

Εκείνο είχε κλειστά τα μάτια και στο πρόσωπό του διαγραφόταν ένα αυτάρεσκο χαμόγελο, γεμάτο ειρωνεία και απαξίωση. Η Ίλμιν κοίταξε λίγο καλύτερα και είδε ότι από τα χέρια του κρεμόταν προς το πάτωμα μερικά λευκά νιΐδια, τόσο λεπτά όσο μία κλωστή.

Η κοπέλα με αποφασιστικότητα έκανε ακόμη μερικά βήματα.

-Στην θέση σου δεν θα πλησίαζα τόσο άφοβα, αποκρίθηκε εκείνο με μία μπάσα φωνή που έμοιαζε να έχει πολλά στρώματα που συγχέονταν μεταξύ τους. Η προφορά του ήταν πολύ βαριά και με δυσκολία μπορούσε να καταλάβει η κοπέλα ότι μιλούσε ανθρώπινη γλώσσα. Δεν ανησυχείς για το τι μπορείς να πάθεις εάν με πλησιάσεις κι άλλο; ρώτησε.

-Τι ακριβώς είσαι;

-Ο βασιλιάς προσπάθησε να δώσει μία άκαρη εξήγηση, αλλά δεν πρόλαβε.

-Τι εννοείς; Εσύ τον σκότωσες;

-Βλέπεις κανέναν άλλο στην αίθουσα; Ζήτησε τη βοήθεια μας πριν από αρκετό καιρό. Είπε πως μας χρειαζόταν για να κάνει ξανά τη Σουρουάν ισχυρή, γνωστή στα πέρατα του κόσμου. Θα γινόταν ο εθνικός σας ήρωας, ένα σύμβολο δύναμης και υποταγής, ένας θρύλος. Μας έταξε μάλιστα και ένα πολύ δελεαστικό δώρο. Ήταν πολύ ευρηματικός και επίμονος όταν το ήθελε. Ένα πράγμα μόνο δεν υπολόγισε Παρ'όλα αυτά. Ποτέ δεν μπορείς να κλείσεις μία τιμία συμφωνία με δαίμονες.

Το πλάσμα άρχισε να γελάει απόκοσμα και άνοιξε τα μάτια του. Ήταν κόκκινα, βαμμένα με την απόχρωση του αίματος. Μέσα της υπήρχε συμπυκνωμένη η ουσία του κακού. Η Ίλμιν πάγωσε. Δεν γίνεται οι δαίμονες να περπατούσαν έτσι πάνω στην γη. Δεν ήταν δυνατόν. Τι είχε κάνει ο βασιλιάς της; Πώς ήταν δυνατόν να είχε παραδοθεί σε τέτοιες δυνάμεις;

-Γιατί μου τα είπες όλα αυτά, γιατί δεν με σκότωσες; ρώτησε η Ίλμιν. Έβλεπε το τέλος να πλησιάζει. Γλυκό θα ήταν αν το έβρισκε από το τσεκούρι του εκτελεστή σε σχέση με το ψυχρό άγγιγμα του δαίμονα. Φοβόταν, όχι για τη ζωή της, αλλά για την ψυχή της. Τι περιμένεις;

-Μην βιάζεσαι μικρή μου φίλη. Στο κάτω κάτω ο βασιλιάς μου είπε ότι μου χρωστάς κάτι.

-Δεν σου χρωστάω τίποτε.

-Και όμως. Γιατί απέτυχες στην αποστολή σου; Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο μας καθυστερείς με την ανικανότητά σου.

-Για τι πράγμα μιλάς δαίμονα; Για εκείνο το παιδί;

Η Ίλμιν είχε αρχίσει να ανησυχεί. Σε τι την είχαν μπλέξει; Η αλήθεια είναι ότι δεν ήξερε τίποτε για τους ανθρώπους με τα κόκκινα μάτια και γιατί τους συνέλεγε η Σουρουάν, αλλά της φαινόταν απίθανο να ήταν όλα μέρος του σχεδίου κάποιων δαιμόνων που αποφάσισαν να πατήσουν το πόδι τους στην επιφάνεια της γης.

-Γιατί είναι τόσο σημαντικοί αυτοί οι άνθρωποι; ρώτησε η Ίλμιν.

-Αυτό δεν πρόκειται να στο απαντήσω. Είναι πολύ σημαντική πληροφορία για να την γνωρίζεις εσύ. Οι μόνοι που ξέρουν είναι οι έξι ανώτατοι ευγενείς του συμβουλίου. Ήξερε και ο βασιλιάς, αλλά τον βαρέθηκα. Έκανε πολλά για εμάς, δεν ήταν πλέον χρήσιμος.

-Τότε δε νομίζω ότι πρέπει να πούμε κάτι άλλο, αποκρίθηκε η Ίλμιν. Η ώρα είχε φτάσει.

-Έχεις δίκιο. Νομίζω ότι είσαι από τους λίγους ανθρώπους που συνάντησα και έχουν μυαλό. Οι περισσότεροι του είδους σας δεν έχουν πολλές διαφορές με τα κοινά ζώα.

-Και Παρ'όλα αυτά σας νίκησαν κάποτε.

-Ω! Αυτά δεν είναι τίποτα παρά παραμύθια. Κανένας άνθρωπος δεν θα μπορούσε να νικήσει έναν δαίμονα.

-Και εγώ πριν λίγο ίσως να το πίστευα αυτό. Αλλά ο βασιλιάς είπε ότι οι ιστορίες για τα επιτεύγματα του παρελθόντος είναι αλήθεια.

-Η η μισή αλήθεια. Και όταν η αλήθεια δεν είναι ολόκληρη είναι ένα ψέμα. Τόσο περίπλοκο που ένας άμυαλος εγωιστής σαν τον βασιλιά σου δεν θα μπορούσε να καταλάβει ποτέ. Εν πάσει περιπτώσει, έχω να σου κάνω μία πρόταση μιας και μου φαίνεσαι χρήσιμη. Μπορώ να σε σκοτώσω εδώ και τώρα ή να σου αναθέσω μία ακόμη αποστολή. Αν αποδειχθείς ικανή, θα έχεις πολλά να μου προσφέρεις. Και ποιος ξέρει; Ίσως σε αφήσω και να ζήσεις. Είσαι περισσότερα υποσχόμενη από πολλούς σε αυτό το παλάτι.

-Δεν φοβάσαι ότι θα πω τίποτα; ρώτησε η Ίλμιν κάνοντας παράλληλα μερικά βήματα προς το παράθυρο. Είχε πάρει την απόφασή της.

-Όχι. Αν πεις, σε περιμένει τιμωρία χειρότερη από το θάνατο, ένα αιώνιο βασανιστήριο. Γιατί νομίζεις ότι εκείνοι οι θρασύδειλοι ευγενείς δεν μίλησαν ακόμη; Ξέρουν ότι με το που ανοίξουν το στόμα τους θα χάσουν το κεφάλι τους.

Η Ίλμιν άρχισε να σχηματίζει ένα σχέδιο μέσα στο μυαλό της. Δεν είχε σκοπό να συνεργαστεί και έπρεπε να αρπαχτεί από τις λιγοστές ευκαιρίες που της δίνονταν εάν ήθελε να γλιτώσει από το δαίμονα. Έπρεπε να πεθάνει σαν άνθρωπος, όχι σαν υποτακτική δαιμόνων. Ήθελε ο πατέρας της να την θυμάται σαν την κόρη που αγάπησε, όχι σαν το μολυσμένο πόνι του κακού. Πλησίασε και άλλο το παράθυρο, με άνεση πια, και κοίταξε έξω.

-Η Καρ Ρουρ είναι πανέμορφη, αποκρίθηκε. Είναι το στολίδι της Σουρουάν. Η αγκαλιά της είναι ζεστή και ευχαρίστως θα κοιμόμουν μέσα της για ακόμη μία φορά.

Ύστερα γύρισε και κοίταξε τον δαίμονα, την τρομερή του φυσιογνωμία και το απύθμενο μίσος που αντικατοπτριζόταν στο βλέμμα του. Εκείνος σήκωσε αργά

τα χέρια του και τα άσπρα ινίδια άρχισαν να αιωρούνται στον αέρα δημιουργώντας έναν βόμβο.

-Δεν θα γίνω ποτέ δική σου, φώναξε η κοπέλα και βούτηξε έξω από το παράθυρο.

Ο δαίμονας τίναξε μπροστά τα ινίδια για να την αρπάξει και να τη φέρει πίσω, για να την ξεζουμίσει και ύστερα να την εξαϋλώσει όπως ακριβώς τον βασιλιά, αλλά ήταν αργά. Πλησίασε διακριτικά το παράθυρο και κοίταξε στο δρόμο κάτω του. Ένας πάγκος με λαχανικά είχε διαλυθεί και πλήθος κόσμου έτρεχε για να δει τι γίνεται. Πολλοί κοιτούσαν προς το παλάτι.

-Γρήγορα! Η κοπέλα αιμορραγεί, φώναξε κάποιος από τους περαστικούς που είχαν σταματήσει.

ο δαίμονας απομακρύνθηκε από το παράθυρο και κάθισε στο θρόνο του βασιλιά.

-Γενναία μου φίλη δεν πρόλαβα να μάθω πολλά για σένα. Δεν ήσουν μόνο έξυπνη, αλλά και τολμηρή. Αργά ή γρήγορα θα σε σκότωνα, αλλά και αυτός ο θάνατος με βολεύει.

Μέσα σε εκείνο το ανήλιαγο υπόγειο ο χρόνος κυλούσε διαφορετικά. Σαν μικρό, άτακτο αγόρι έπαιζε με την υπομονή των φυλακισμένων και τους τσιγκλούσε μήτε θέλοντας να τους πει πότε είναι πρωί μήτε πότε είναι βράδυ. Όλα είχαν σταματήσει υπό το βάρος του σκοταδιού που διαφέντευε σε εκείνους τους πετρόχτιστους διαδρόμους.

Ο Τόρος προσπαθούσε να σκεφτεί κάτι για να μπορέσει να βρει διέξοδο, αλλά ήταν σχεδόν απίθανο να καταφέρει να φύγει από εκεί. Έβλεπε πως ο Νόα ανυπομονούσε, πως ήλπιζε ότι θα τα κατάφερναν και εκείνη την φορά, παρά την σκληρή πραγματικότητα, αλλά ήξερε πως το φως του

ηλίου ήταν πολύ μακριά, ίσως και για πάντα. Είχε αρχίσει να παραιτείται από τη ζωή. Δεν ήξερε πόσος χρόνος είχε περάσει, αλλά δεν ήθελε να προσμένει τίποτα, δεν ήθελε να πολεμήσει, δεν ήθελε να θυμάται. Η δίψα για εκδίκηση είχε σβήσει και είχε αντικατασταθεί από ένα ενοχλητικό αίσθημα απόγνωσης και ανικανότητας. Ο Τόρος δεν αναγνώριζε τον εαυτό του, αλλά παράλληλα δεν έκανε και τίποτε για να αλλάξει τα δεδομένα. Τώρα καταλάβαινε γιατί οι φυλακές της Σουρουάν θεωρούνταν απάνθρωπες. Δεν υπήρχαν φρουροί εκεί για να τους χτυπήσουν ή να τους εξευτελίσουν. Δεν υπήρχαν δικαστές για να τους λαιδορήσουν. Υπήρχε μονάχα η πλάνη του σκοταδιού που τους λήστευε λίγη από τη ζωή τους κάθε μέρα. Πρώτα έφευγε η όρεξη, ύστερα η δύναμη, στη συνέχεια οι αναμνήσεις και στο τέλος η ελπίδα. Όλα κομματιάζονταν επιβλητικά μέσα σε εκείνο το αλέτρι ανθρώπινων ψυχών.

-Τόρος, πως θα φύγουμε από εδώ; Σκέφτηκες τίποτε; Ίσως εάν μαθαίναμε κάθε πότε αλλάζουν οι φρουροί να είχαμε μία ευκαιρία, αποκρίθηκε ο Νόα συνωμοτικά.

-Στο είπα και πριν Νόα, δεν μπορούμε να φύγουμε από εδώ. Το μέρος είναι χειρότερο και από την κόλαση. Δεν υπάρχει επιστροφή.

-Και τι θα κάνουμε; Θα περιμένουμε μέχρι το σκοτάδι να μας τυφλώσει και να πεθάνουμε από γηρατειά ή από τον εκτελεστή; Τι νόημα υπάρχει σε όλη αυτή την συμπεριφορά;

-Από πότε έγινες τόσο δραστήριος; Εσύ που δεν μπορούσες να κρατήσεις ούτε μαχαίρι;

-Από τότε που συνειδητοποίησα ότι έχουμε μία αποστολή να φέρουμε εις πέρας. Πρέπει να μάθουμε, πρέπει να πάρεις εκδίκηση, το ξέχασες;

-Και τι θα καταφέρω; Ίσως εκείνοι οι μοναχοί να είχαν δίκιο. Ίσως να έπρεπε να είχα μείνει κοντά τους. Δεν θα ήταν τόσο άσχημα.

-Δεν το πιστεύω πως αυτά τα λόγια βγαίνουν από το στόμα σου. Παρατείνεται τόσο απλά;

Ο Τόρος δεν μίλησε. Δεν είχε κάτι άλλο να πει. Γύρισε την πλάτη στο Νόα και δεν του ξαναμίλησε. Ο μοναχός έβραζε από οργή μέσα του. Έπρεπε να βρει την Ίλμιν. Δεν γινόταν να έχει πεθάνει έτσι απλά. Έπρεπε να το σκάσει κάπως. Είχε μπει σε έναν αλλόκοτο δρόμο και θα έφτανε ως το τέλος. Κάποτε δείλιαζε και ανησυχούσε. Όχι πια. Είχε φτάσει η ώρα που έπρεπε να είναι δυνατός και για τον Τόρος. Του το χρωστούσε.

Με μία ξαφνική κίνηση πλησίασε τα κάγκελα που τους χώριζαν από το διπλανό κελί και προσπάθησε να εστιάσει το βλέμμα του στο διπλανό χώρο. Άραγε να βρισκόταν κανείς εκεί; Ξαφνικά ένα πρόσωπο πετάχτηκε και τον κοίταξε κατάματα. Ήταν ένας γέρος. Τα μαλλιά του είχαν πέσει και τα δόντια του είχαν σαπίσει. Τα μάτια του ήταν θολά και κοιτούσαν στο κενό.

-Κάτσε φρόνιμα μικρέ, αλλιώς θα έρθουν για σένα. Θα σε πάρουν πάνω στην επιφάνεια και τότε θα παρακαλές να γυρίσεις εδώ πίσω.

-Τι βρίσκεται στην επιφάνεια;

-Που να ξέρω; Οι φήμες λένε ότι ζουν τέρατα. Τρέφονται με τον ανθρώπινο φόβο.

Ο Νόα απομακρύνθηκε από τα κάγκελα και ξεφύσησε απογοητευμένος. Ήλπιζε ότι ο γέρος θα του έδινε κάποια χρήσιμη πληροφορία, αλλά μάλλον τα είχε χαμένα. Άκου τέρατα! Ήταν πάλι μόνος του.

Οι μέρες περνούσαν και τίποτε δεν άλλαζε σε εκείνο καταραμένο υπόγειο. Όλα είχαν παραδοθεί στη νεκρική ακαμψία του σκοταδιού και στην σιωπή. Ακόμη και ο Νόα είχε βαρεθεί να προσπαθεί να σκεφτεί κάτι. Καθόταν δίπλα στον Τόρος και χάζευε έξω από τα κάγκελα. Που και που έφερνε στο νου του τα λόγια του γέρου. Και ξαφνικά το μυαλό του γέννησε μία ιδέα, ριψοκίνδυνη, αλλά πολλά υποσχόμενη. Ίσως κάποια από τα λεγόμενα εκείνου του φυλακισμένου να ήταν αληθινά. Γύρισε και κοίταξε τον Τόρος.

-Συγνώμη, ψιθύρισε.

-Γιατί; ρώτησε εκείνος αμέριμνος.

Ο Νόα σηκώθηκε, πήρε λίγη φόρα και ύστερα κλώτσησε τον φίλο του. Εκείνος τινάχτηκε λίγο πίσω, αλλά δεν αντέδρασε ιδιαίτερα. Ύστερα ο μοναχός έτρεξε προς το μέρος του ξανά και τον γρονθοκόπησε στο κεφάλι. Εκείνος γρύλισε και σηκώθηκε.

-Θα σταματήσεις;

-Όχι! Αφού δεν βοηθάς θα το κάνουμε όλο αυτό με τον τρόπο μου.

Ο μοναχός ξαναπήρε φόρα και όρμησε. Ο Τόρος τον απέφυγε και του έριξε ένα χαστούκι. Τότε ο Νόα άρχισε να φωνάζει.

-Τώρα θα δεις τι θα πάθεις. Και συ και όλοι εδώ κάτω. Είσαι νεκρός Τόρος. Τέλειωσες!

-Ηρέμησε Νόα.

-Όχι, φώναξε ο μοναχός και ετοιμάστηκε για άλλη μία γροθιά.

-Ο Τόρος κινήθηκε σαν την αστραπή, τον άρπαξε γερά και άρχισε να τον χτυπάει με ορμή πάνω στα κάγκελα.

-Ηρέμησε, είπα. Τι είναι αυτά που κάνεις; Κάτσε ήσυχος. Έχω πολλά στο κεφάλι μου, δεν έχω όρεξη την ανώριμη συμπεριφορά σου.

Η σκηνή πυροδότησε ακαριαία μία οχλαγωγία που γεννήθηκε στα γύρω κελιά.

-Δεν βλέπω και πολύ καλά, αλλά είμαι με τον μεγαλόσωμο τύπο, φώναξε ένας κρατούμενος.

-Τι κάνετε; Θα σας πάρουν στα τέρατα, φώναξε ο γέρος του διπλανού κελιού.

-Τσακωμός, ούρλιαξε ένας άλλος.

Πολλά ναρκωμένα συναισθήματα άρχισαν να βγαίνουν στην επιφάνεια. Εκείνη η φυλακή άρχισε να θυμίζει άντρο εγκληματιών. Είχε μείνει για πολύ καιρό ήσυχη σα νεκροταφείο.

-Είδες τι προκάλεσες; φώναξε ο Τόρος.

-Αυτό ακριβώς που ήθελα, αποκρίθηκε με ευχαρίστηση ο Νόα. Να είσαι έτοιμος πρέπει να αρπάξουμε την ευκαιρία. Δεν θα μας δοθεί άλλη.

-Τι εννοείς;

-Όπου να ναι θα έρθουν να μας πάρουν για σωφρονισμό στον πάνω όροφο. Τουλάχιστον αυτό κατάλαβα από τα λόγια του γέρου του διπλανού κελιού.

Τα μάτια του Τόρος έλαμψαν. Ένωσε ζωή να γεμίζει το κορμί του. Ο Νόα τον είχε σώσει για ακόμη μία φορά. Έβλεπε τον εαυτό του να έχει παραιτηθεί από κάθε προσπάθεια και ένιωθε αηδία. Πως είχε ξεπέσει έτσι; Τι είχε πάθει; Μήπως δεν άντεχε άλλο τις περιπέτειες; Πάλι καλά που βρισκόταν δίπλα του ο Νόα για να του θυμίζει ποιος είναι. Είχε μάθει στον εαυτό του να ανεβαίνει ένα σκαλοπάτι τη φορά. Αυτό θα έκανε και τώρα και όπου έβγαζε.

-Σου έλειψα; ρώτησε χαμογελώντας το μοναχό.

-Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο. Μην ξαναφερθείς έτσι. Δεν είσαι καμία αβοήθητη ηλικιωμένη. Μισθοφόρος είσαι που να πάρει!

-Που τη βρήκες όλη αυτή την δύναμη Νόα; Πως άντεξες; Μη μου πεις, η Ίλμιν, έτσι δεν είναι;

-Και όχι μόνο. Έχουμε μία αποστολή. Πρέπει να φτάσουμε στο τέλος, όποιο και αν είναι αυτό.

-Πιστεύω ότι έχουμε μία παράσταση να δώσουμε.

-Όπως στα σύνορα.

-Όπως στα σύνορα, αποκρίθηκε ο Τόρος και έπεσε πάνω στα κάγκελα κάνοντας όσο περισσότερη φασαρία γινόταν. Μόνος του δεν θα τα κατάφερνε, αλλά τώρα πια είχε φίλους.

Σύντομα ο χώρος γέμισε με φρουρούς. Πολλοί είχαν πέσει πάνω στα κάγκελα των κελιών και προσπαθούσαν να βάλουν μία τάξη. Μία σπίθα ήταν αρκετή για να βάλει φωτιά σε εκείνο το μέρος όπου όλοι έστεκαν άπραγοι. Οι φυλακισμένοι τίναζαν τα χέρια τους προς τα έξω και φώναζαν. Εάν δεν τους συγκρατούσαν ήταν ικανοί να γκρεμίσουν το μπουντρούμι.

Ένας ιπότης πλησίασε με δέκα άντρες το κελί του Τόρος και του Νόα. Τους είδε αναμαλλιασμένους με μικρές μελανιές στα χέρια και στο πρόσωπο.

-Εσείς το ξεκινήσατε όλο αυτό; ρώτησε αυστηρά.

-Ναι έχεις κανένα πρόβλημα; φώναξε ο Τόρος και έφτυσε κάτω.

-Σκουλήκι! Ποιος νομίζεις ότι είσαι και φέρεσαι έτσι μπροστά σε έναν αξιωματικό της φρουράς της Σουρουάν;

-Έχω ταξιδέψει πολύ στην ζωή μου. Όπου και αν πήγαινα τους στρατιώτες της Σουρουάν τους είχαν κάτω και από τα ζώα, αποκρίθηκε ο Τόρος.

-Που να σε... Στρατιώτες πάρτε τους. Πηγαίνετε τους πάνω. Να δούμε σε λίγο πως θα κεληιδάει ο φίλος μας από εδώ. Θα παρακαλός να σε σκοτώσουμε μία ώρα αρχύτερα, αλλά θα γευτείς τον πόνο της Σουρουάν στο πετσί σου. Είσαι νεκρός.

Οι στρατιώτες άρπαξαν τους δυο τους και τους έσυραν μέχρι τις σκάλες που οδηγούσαν σε εκείνο το απάνθρωπο υπόγειο. Από εκεί τους ανέβασαν στον πάνω όροφο και τους πέταξαν στο πάτωμα. Τώρα βρίσκονταν σε έναν μακρόστενο διάδρομο γεμάτο φρουρούς. Οι τοίχοι ήταν γεμάτοι με μικρά παράθυρα μέσα από τα οποία χύνονταν οι ακτίνες του πρωινού ήλιου. Ο Τόρος και ο Νόα έσφιξαν με δύναμη τα μάτια τους καθώς το φως τους τύφλωνε και δεν μπορούσαν να δουν τίποτε πέρα από ένα πάλλευκο φόντο που τους τρυπούσε το μυαλό σα μυτερές βελόνες. Τους πήρε αρκετή ώρα να συνηθίσουν στην επιφάνεια. Όταν κατάφεραν να σταθούν με σιγουριά στα πόδια τους, είδαν τους στρατιώτες να τους κοιτούν και να γελούν.

-Όλοι κάνουν σαν τρελοί όταν ξαναδούν το φως. Αν δεν τους τρελάνει πρώτα το σκοτάδι. Στην αρχή λένε μεγάλα λόγια, αλλά μία απλή αλλαγή στο φωτισμό είναι αρκετή για να τους γονατίσει. Τότε παύουν να είναι σκληροί, αποκρίθηκε με ευχαρίστηση ο αξιωματικός που είχε διατάξει να τους ανεβάσουν επάνω. Στην συνέχεια έκανε νόημα και τέσσερις στρατιώτες τον πλησίασαν.

-Τι να τους κάνουμε κύριε;

-Στο θάλαμο βασανιστηρίων. Πείτε στο δήμιο να παίξει όσο θέλει μαζί τους.

Οι άντρες έπιασαν τους κρατουμένους και τους οδήγησαν σε μία πόρτα στα μέσα περιήπου του διαδρόμου. Ύστερα του έσπρωξαν μέσα. Το θέαμα ήταν αποκρουστικό.

Ένας παχουλός άντρας ακαθόριστης ηλικίας τρόχιζε ένα μαχαίρι. Φορούσε μία λευκή ποδιά γεμάτη αίμα. Άραγε να ήταν ανθρώπινο; Στους τοίχους κρέμονταν αλυσίδες ενώ παντού υπήρχαν ξύλινοι πάγκοι και τραπέζια με διάφορα εργαλεία.

Οι στρατιώτες στάθηκαν μπροστά στην πόρτα σε περίπτωση που οι φίλοι τους αποφάσιζαν να κάνουν κάποια απερισκεψία. Αυτή η εξέλιξη δεν άρεσε πολύ στον Τόρος. Έτσι θα είχε μαζί με το Νόα ένα ξεκάθαρο αριθμητικό μειονέκτημα που δεν ήξερε πως θα αντιμετώπιζε σε λίγο που θα τον είχαν δέσει πάνω σε έναν από εκείνους του χιλιοκαιρισμένους ξύλινους πάγκους, που μόνο άσχημες ιστορίες είχαν να διηγηθούν.

Ο χασάπης πλησίασε το Νόα και τον άρπαξε από το κεφάλι. Ο Νόα έκανε να ελευθερωθεί, αλλά η δύναμη που ασκούσε ήταν εξωπραγματική, λες και τον τροφοδοτούσε ακατάπαυστα το μαρτύριο των θυμάτων του. Τον έσπρωξε με χαρακτηριστική ευκολία σε ένα από τους πάγκους και του έδεσε τα πόδια και τα χέρια με μία χοντρή τριχιά.

-Τι λες να του κάνει πρώτα; ρώτησε με ανυπομονησία ένας από τους φρουρούς. Πάω στοίχημα ότι θα τον γδάρει ζωντανό.

-Μέσα, του αποκρίθηκε ένας από τους άλλους και έβγαλε ένα χρυσό νόμισμα από την τσέπη.

Ο Τόρος τρελάθηκε στη θέα των φρουρών. Δυστυχώς οι φήμες ήταν αληθινές. Η Σουρουάν ήταν χώρα τεράτων. Απλώς είχαν μεταμφιεστεί σε ανθρώπους για να κρύψουν τη δυσσομία τους, για να απαλύνουν τη θέαση της αποκρουστικής τους ύπαρξης. Έπρεπε να δράσει γρήγορα. Σε λίγο ο φίλος του θα πέθαινε μπροστά στα μάτια του και εκείνος θα έμενε να συλλογίζεται πως θα αντιμετωπίσει τους εχθρούς.

-Πιο γρήγορα και από τον άνεμο, αποκρίθηκε χαμηλόφωνα στον εαυτό του.

Με ένα σάλτο τινάχτηκε κοντά σε έναν πάγκο με μαχαίρια και άρπαξε κάνα δυο. Οι στρατιώτες αιφνιδιάστηκαν από αυτήν την παράλογη κίνηση και έτρεξαν κοντά του.

-Πολλοί τα επιχειρήσαν αυτά τα κόλπα. Νομίζεις ότι έχουν νόημα; Άπαξ και μπήκες σε αυτό το δωμάτιο δεν πρόκειται να βγεις ζωντανός. Κανείς δεν τα κατάφερε. Είμαστε τέσσερις, τι θα κάνεις; ρώτησε ένας από τους φύλακες.

Ο Τόρος χαμογέλασε. Κοίταξε το Νόα στα μάτια. Το παιδί τον επανέφερε από τα βάθη της κόλασης, από έναν πηχτό βούρκο στον οποίο πνιγόταν δίκως να το συνειδητοποιεί. Δεν θα τον άφηνε να πεθάνει σε εκείνο το καταραμένο μέρος.

-Πρώτα θα ξεκινήσω με εσένα, αποκρίθηκε κοιτώντας τον βασανιστή και του πέταξε ένα από τα μαχαίρια που είχε αρπάξει. Εκείνο βυθίστηκε στο κεφάλι του και τον γκρέμισε σαν ευαίσθητο πύργο από τραπουλόχαρτα.

Οι φρουροί είχαν τραβήξει τα σπαθιά τους και πλησίαζαν. Ο ένας έμεινε στην πόρτα. Αν συνέβαινε κάτι αναπάντεχο θα φώναζε για ενισχύσεις.

-Ξανασκέψου το, φώναξε ένας από τους φρουρούς. Δεν είμαστε μονάχα εμείς οι τέσσερις που πρέπει να νικήσεις.

Ο Τόρος έτρεξε με ταχύτητα, πήδηξε στον αέρα και εκσφενδόνισε άλλο ένα μαχαίρι. Την επόμενη στιγμή ένας από τους στρατιώτες βρισκόταν πεσμένος στα γόνατα και κρατούσε το λαιμό του με τα δυο χέρια. Ανάμεσα από τα δάχτυλα ανέβλυζε πηχτό αίμα, ενώ εκείνος πνιγόταν.

Αυτή ήταν η απάντηση του Τόρος. Θα τα έβαζε με εκείνη τη χώρα ακόμη και αν δεν ήξερε πολλά για την αποστολή του. Θα τα έβαζε με εκείνους τους άντρες. Δεν τον ένοιαζε

ότι απλώς εκτελούσαν διαταγές και δεν μπορούσαν να κάνουν αλλιώς. Θα τα έβαζε με όλη τη θηριωδία που κατέτρωγε τις καρδιές τους. Θα βουτούσε στο σκοτάδι. Τα είχε σκαθεί όλα. Πριν από λίγο και τον εαυτό του. Αλλά όχι πια. Μαζί με το Νόα θα έβρισκε τη διέξοδο που έπρεπε.

Οι δύο στρατιώτες, που βρίσκονταν κοντά του, προσπάθησαν να τον κυκλώσουν. Επιτέθηκαν ταυτόχρονα από δύο μεριές, αλλά εκείνος έσκυψε σαν πάνθηρας και ύστερα στροβιλίστηκε στο πάτωμα για να ξεφύγει τη συνδυασμένη επίθεση. Σηκώθηκε γρήγορα στα πόδια του και άρπαξε τον έναν εχθρό από το λαιμό. Με μία απότομη κίνηση του έσπασε τον αυχένα και τον πέταξε κάτω σαν τσουβάλι.

Ο μισθοφόρος σκότωνε τα θύματά του με βιαιότητα που ο Νόα δεν είχε συνηθίσει. Δεν τον ένοιαζε όμως. Τίποτε λιγότερο δεν αναλογούσε σε εκείνα τα τέρατα. Για να επιβιώσουν έπρεπε να πολεμήσουν όπως και εκείνοι, σα θηρία.

Δύο στρατιώτες έμεναν και ο Τόρος είχε αρχίσει κιόλας να σχεδιάζει τη διαφυγή. Δυστυχώς βιάστηκε να υπολογίσει τα πράγματα. Καθώς ορμούσε προς τον στρατιώτη που έστεκε ακόμη όρθιος, άκουσε μία φωνή. Γύρισε και είδε εκείνον που στεκόταν στην πόρτα, να έχει πλησιάσει το δεμένο Νόα και να κρατά ένα σπαθί στο λαιμό του.

-Είσαι δυνατός. Αλλά τώρα πρέπει να πάρεις μια απόφαση. Ή συνεχίζεις και πολεμάς σαν ανόητος, ξέροντας ότι είσαι σε ένα φρούριο γεμάτο στρατιώτες ή σταματάς. Η πρώτη επιλογή σου εξασφαλίζει το θάνατο του φίλου σου. Εάν θες να τον σώσεις παράτα τα και κέρδισέ του μερικές μέρες.

Ο Τόρος σταμάτησε αμέσως. Οι στρατιώτες που αντιμετώπιζε ήταν ανίκανοι, αλλά αδίστακτοι. Ήξερε πως μονάχα ο θάνατος τους περίμενε και τους δύο, αλλά εκείνος ο άντρας έπαιζε με τα συναισθήματά του και την ανάγκη για επιβίωση. Όσο υπήρχε περιθώριο για να ανασάνει, όσο υπήρχε λίγος χρόνος ακόμη, εκείνος δεν μπορούσε να παίζει έτσι με την μοίρα του. Σταμάτησε λοιπόν. Κατέβασε το κεφάλι και έμεινε να σκέφτεται διάφορα σχέδια που ύφαιναν έναν παράξενο ιστό μέσα στο μυαλό του. Και τότε το αναπάντεχο συνέβη. Φωνές ακούστηκαν στο διάδρομο και η κλαγγή από σπαθιά έφτασε μέχρι τα αυτιά του. Σαν κεραυνός ξέσπασε ζάφνου μία μάχη την οποία δεν υπολόγιζε.

-Όλοι οι φρουροί να έρθουν στο διάδρομο ό,τι και αν κάνουν. Δεχόμαστε επίθεση, ακούστηκε να φωνάζει με τεταμένα νεύρα ένας αξιωματικός.

Οι δύο στρατιώτες κοιταχτήκαν μεταξύ τους σαν να ψάχνει ο ένας την απάντηση στο βλέμμα του άλλου.

-Μη χασομεράς, σκότωσέ τον τώρα που είναι δεμένος να τελειώνουμε. Δεν ξέρω τι γίνεται έξω, αλλά δεν πρέπει να χάσουμε χρόνο. Αρκετά ασχοληθήκαμε με τούτους εδώ.

Ο άλλος κατένευσε και σήκωσε το σπαθί του για να καρφώσει το Νόα στην καρδιά. Ο νεαρός έκλεισε τα μάτια. Ένιωθε πολύ περιεργα. Δεν είχε κατακλυστεί από αγωνία, αλλά ένα παγερό μυρμηγκιασμα τον είχε παραλύσει. Δεν μπορούσε να κάνει τίποτε. Ήταν εντελώς εκτεθειμένος. Ο Τόρος, στο θέαμα του αβοήθητου φίλου του, όρμησε με όση δύναμη είχε προς τον φρουρό που ετοιμαζόταν να τον σκοτώσει. Ήξερε, όμως, ότι η απόσταση που τους χώριζε ήταν αρκετή για να αφήσει το σπαθί να πέσει και να δώσει τέλος σε μία ζωή που δεν είχε προκαλέσει κανένα κακό. Ο

Νόα έκλεισε τα μάτια του και καρτερικά περίμενε το θάνατο.

Μέσα σε μια στιγμή φωνές ακούστηκαν στην πόρτα και ένας πνιχτός θόρυβος βγήκε από τους δύο φρουρούς που έπεσαν αβοήθητοι στο έδαφος, προσπαθώντας να τραβήξουν κάποια βέλη που είχαν καρφωθεί στο κορμί τους. Ο Τόρος ξαφνιάστηκε, ίσως περισσότερο από κάθε άλλη φορά στη ζωή του. Ο Νόα άνοιξε τα μάτια για να δει τι συνέβαινε. Κοίταξε το στήθος του και δεν είδε καμία πληγή. Τι συνέβαινε;

Δύο άντρες ντυμένοι με πανοπλίες μπήκαν μέσα και έκαναν νόημα στον Τόρος να τους ακολουθήσει.

-Μην ανησυχείς, θα ελευθερώσουμε το φίλο σου εμείς. Πες μας μόνο πως ξέρεις να πολεμάς.

Ο Τόρος χαμογέλασε και τα μάτια του έλαμψαν.

-Αυτό θα το πάρω σα ναι, αποκρίθηκε ο ένας από τους δύο πολεμιστές και του πέταξε ένα κοντό ξίφος.

Ο μισθοφόρος είχε χάσει το αγαπημένο του σπαθί όταν τον αιχμαλώτισαν τα σκυλιά της Σουρουάν, εκείνο που ήταν ένα πολύτιμο δώρο από το παρελθόν, αλλά θα συνέχιζε να πολεμά, ακόμη και με γυμνές γροθιές. Ακολούθησε τον έναν από τους δύο πολεμιστές έξω στο διάδρομο και είδε περίπου εκατό συντρόφους του να πολεμάνε με διπλάσιο αριθμό στρατιωτών.

Το αριθμητικό πλεονέκτημα των εχθρών βέβαια δεν είχε καμία αξία. Οι πολεμιστές πολεμούσαν κραδαινοντας τσεκούρια, δόρατα, ξίφη και ρόπαλα και με κάθε χτύπημα σώριαζαν δύο από τους αντιπάλους τους. Ήταν όλοι τους άγριοι στην όψη, λες και είχαν ξεπεταχτεί από την αυγή του χρόνου, τότε που ο άνθρωπος σκότωνε μυθικά τέρατα για να επιβιώσει. Με τον τεράστιο όγκο τους επιβάλλονταν πάνω στους αμυνόμενους, μην αφήνοντάς τους χώρο για

να ελιχθούν. Τους ανάγκαζαν να πολεμήσουν κατά μέτωπο και η τεχνική τους ήταν απaráμιλλη σε αυτόν τον τρόπο μάχης. Μέσα σε εκείνο το διάδρομο, εκεί που διεξαγόταν μία μικρογραφία ενός πολέμου, δεν χρειαζόταν τακτική ούτε στρατηγικοί ελιγμοί. Ένα όπλο στο χέρι έφτανε. Ήταν λες και οι πολεμιστές είχαν πάει εκεί για να πεθάνουν. Ήταν αποφασισμένοι, όμως, να πάρουν μαζί τους στον κάτω κόσμο όσο περισσότερους εχθρούς γινόταν. Πάλευαν δίχως φόβο, δίχως σκέψη και αυτό τους έκανε φονικές μηχανές χωρίς κανένα ψεγάδι.

Μέσα σε λίγα λεπτά οι στρατιώτες της Σουρουάν δεν ήταν τίποτε περισσότερο από μία κούφια αντρών που μετρούσε τις απώλειες και έψαχνε απεγνωσμένα διέξοδο. Είχαν παγιδευτεί στο ίδιο τους το καταφύγιο. Και γνώριζαν πολύ καλά πως η διαφυγή από εκείνο τον διάδρομο ήταν ακατόρθωτη. Ένας ένας θα έπεφταν μέχρι τα θηρία που τους είχαν επιτεθεί να ξεδιψάσουν.

Κάποια στιγμή, από εκείνες τις σκοτεινές σκάλες που οδηγούσαν στα μπουντρούμια άρχισαν να ανεβαίνουν περίπου είκοσι άντρες. Πίσω τους ακολουθούσαν άλλοι πενήντα. Οι αιχμάλωτοι δεν είχαν καμία σχέση με τους συντρόφους τους. Ήταν όλοι τους εξαθλιωμένοι, στερημένοι ζωής και δύναμης, κοκαλιάρηδες και ανίκανοι, εκείνοι την στιγμή, να κρατήσουν όπλο στα χέρια τους.

-Πως πάνε τα πράγματα; ρώτησε ένας ογκώδης πολεμιστής που ξεπρόβαλλε μέσα από το πλήθος. Είχε ξυρισμένο το κεφάλι και μία ουλή στο δεξί μάτι που κατέβαινε μέχρι το μάγουλο και κανόταν μέσα σε μία θάλασσα από πυκνά μαύρα γένια. Στα χέρια κρατούσε ένα τεράστιο σφυρί από το οποίο έσταζε αίμα.

-Όλα καλά αρχηγέ. Ελευθερώσαμε τους περισσότερους από τους πολεμιστές μας. Δυστυχώς κάποιοι δεν τα

κατάφεραν. Όταν φτάσαμε, τους βρήκαμε νεκρούς μέσα στα κελιά τους.

-Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι ακόμη εκεί κάτω;

-Ναι. Είδαμε ό,τι μπορείτε να φανταστείτε. Από μάγισσες μέχρι τους πιο διαβόητους εγκληματίες.

-Όστε όλοι καταλήγουν ανεξαιρέτως στο ίδιο κωνευτήριο, αποκρίθηκε ο άντρας και έμεινε για λίγο σιωπηλός. Ύστερα γύρισε και κοίταξε τους λιγοστούς φρουρούς που είχαν σταματήσει να πολεμούν. Δεν είχε καμία σημασία για. Θα παραδοθείτε; τους ρώτησε.

-Ναι, αποκρίθηκε ένας και πέταξε το όπλο του κάτω.

-Αποβράσματα, φώναξε ο αρχηγός των πολεμιστών. Δεν έχετε τα κότσια να πεθάνετε σαν άντρες. Αυτή είναι η δύναμη του ανίκητου στρατού της Σουρουάν; Κλειδώστε τους στα κελιά εκεί κάτω, αποκρίθηκε και ύστερα έκανε νεύμα στους άντρες του να τους πάρουν.

Ο αρχηγός έκανε ένα μικρό κύκλο γύρω από τον εαυτό του και κοίταξε το διάδρομο με ερευνητικό βλέμμα. Ήταν ικανοποιημένος με τα όσα είχαν καταφέρει οι άντρες του. Ένα προπύργιο της Σουρουάν είχε πέσει. Θα ακολουθούσαν και άλλα.

-Σήμερα άντρες καταφέραμε το ακατόρθωτο, φώναξε προς τους πολεμιστές με όλη του τη δύναμη. Σήμερα η Σουρουάν έδειξε ότι δεν είναι άτρωτη. Οι στρατιώτες της ματώνουν και το σάπιο οικοδόμημά της σύντομα θα καταρρεύσει κάτω από το βάρος της αμαρτίας της. Κανείς δεν μας υπολογίζει, αλλά γνωρίζουμε περισσότερα απ'όσα θα έπρεπε. Η Σουρουάν δεν έχει μέλλον. Το πούλησαν οι ευγενείς και ο βασιλιάς της για λίγα χρήματα και δόξα στις δυνάμεις του μίσους και της εξαχρείωσης. Εμείς πρέπει να δείξουμε το δρόμο στον απλό λαό και να βγάλουμε τη

χώρα μας από το βούρκο της καταστροφής. Είστε μαζί μου;

Ένα δυνατό ναι αντήχησε μέχρι τα χωράφια έξω από το φρούριο.

Ο αρχηγός των πολεμιστών πλησίασε τον Τόρος και τον κοίταξε στα μάτια. Κάποιον άρχισε να θυμίζει στον μισθοφόρο, αλλά εκείνος δεν μπορούσε να θυμηθεί. Μία ανεξήγητη νοσταλγία άρχισε να πνίγει την καρδιά του. Ποιος ήταν εκείνος ο άντρας; Γιατί με το που τον κοίταξε καλύτερα, πλημμύρισε το μυαλό του με τόσες εικόνες από το παρελθόν; Ποιος ήταν; Αν είχε μοιραστεί κάποια αποστολή μαζί του θα τον θυμόταν, αλλά δεν υπήρχε τέτοια περίπτωση. Εξάλλου η σκληρή ζωή τον είχε μετατρέψει σε έναν αγριάνθρωπο, αλλά έμοιαζε αρκετά χρόνια νεότερος.

-Κάποιον μου θυμίζεις ξένη, αλλά δεν μπορώ να θυμηθώ ποιον, αποκρίθηκε ο Τόρος.

-Πέρασαν πολλά χρόνια. Εσύ ήσουν νέος και εγώ ακόμη ένα νεαρό αγόρι. Μεγάλωσες, αλλά δεν άλλαξες καθόλου. Δεν θα μπορούσα να ξεχάσω με τίποτε αυτό το βλέμμα. Κάποιοι έλεγαν ότι ήσουν ο θάνατος προσωποποιημένος, αλλά ήμουν σίγουρος ότι είχες καρδιά από ατσάλι, σαν αυτό με το οποίο πολεμούν οι αγνοί πολεμιστές.

-Μη μου πεις ότι είσαι...

-Εκείνο το μικρό παιδί που είχαν πιάσει στο Βορρά να κλέβει φρούτα από έναν πάγκο. Θυμάσαι; Με είχαν αιχμαλωτίσει και με πήγαιναν μαζί με κάποιες γυναίκες σε ένα σκλαβοπάζαρο. Το είχα σκάσει και είχα βρεθεί στα δύσβατα μονοπάτια των βουνών, αλλά με είχαν εντοπίσει και εκεί που ετοιμαζόμουν να αρπάξω κάτι για να φάω με είχαν τσακώσει από το γιακά τα λαγωνικά των μισθοφόρων που πουλούσαν σκλάβους.

-Είσαι ο μικρός Αρνούκ!

-Θυμάσαι το όνομά μου;

-Δεν θα μπορούσα να το ξεχάσω. Πάντα μισούσα εκείνους που εκμεταλλεύονταν αδύναμους ανθρώπους και τους έκαναν σκλάβους. Εκείνα τα ξεβράσματα βρήκαν το θάνατο που τους έπρεπε.

-Είσαι βόρειος με τα όλα σου, σκληρός και δίκαιος. Αυτός είναι τόπος να ζεις άντρες. Εκεί υπάρχουν μονάχα ελεύθεροι άνθρωποι, τίποτε άλλο.

-Πώς βρέθηκες εδώ; Τι ακριβώς γίνεται;

-Αυτή είναι μεγάλη ιστορία και δυστυχώς θλιβερή. Σκοτεινά σύννεφα κρύβουν τον ήλιο στη Σουρουάν. Σύντομα η χώρα θα αλλάξει και χρόνο με το χρόνο ο κόσμος όλος. Πρέπει να δράσουμε. Για την ώρα έλα μαζί μου στο κρησφύγετο μας. Εκεί θα μπορέσουμε να συζητήσουμε με ηρεμία. Επίσης θέλω να μάθω και για σένα. Τι έκανες στο θάλαμο του εκτελεστή; Η Σουρουάν είναι μακριά από τον τόπο σου.

Εκείνη την στιγμή ξεπρόβαλλε και ο Νόα μέσα από το πλήθος και πλησίασε τον Τόρος.

-Δεν ξέρω τι έγινε, αλλά τα καταφέραμε. Σε ευχαριστώ Τόρος, με έσωσες ξανά.

-Δεν σε έσωσα εγώ Νόα, αλλά αυτοί εδώ οι άντρες. Αρνούκ από δω ο φίλος μου ο Νόα. Ελπίζω να υπάρχει λίγος χώρος και γι'αυτόν εκεί που πάμε.

-Οι φίλοι σου είναι και δικοί μου φίλοι. Ποιος θα το λέγε ότι σήμερα θα τρώγαμε γύρω από τη φωτιά με τον Τόρος, έναν από τους πιο γνωστούς μισθοφόρους. Πάμε άντρες, πρέπει να το γιορτάσουμε. Μην αφήσετε κανένα σκυλί να μας κλείσει το δρόμο. Θάνατος σε όλους τους προδότες!

Η φωτιά στο κέντρο της σπηλιάς έκαιγε με δύναμη. Πορτοκαλιές και κόκκινες φλόγες χόρευαν σαν μανιασμένες και έριχναν σκιές στα φυσικά τοιχώματα που ήταν διακοσμημένα με ζωγραφιές από μία άλλη εποχή, πολύ παλιότερη. Οι πολεμιστές είχαν καθίσει σε έναν κύκλο και έτρωγαν αμέριμνοι.

Ο Νόα κοιτούσε το χώρο έκθαμβος. Μπορεί η σπηλιά να μην είχε εκείνη τη μαγική δύναμη με την οποία ήταν εμποτισμένο το σπίτι του Πνεύματος, αλλά το μέγεθός της ήταν επιβλητικό.

-Όστε αυτό είναι το κέντρο επιχειρήσεών σου, σωστά;

-Και όχι μόνο Τόρος. Είναι και το σπίτι μας. Δεν μπορούμε να ζήσουμε στην Καρ Ρουρ. Είναι γεμάτη φρουρούς και χαφιέδες. Εδώ δεν μας ενοχλεί κανείς και δεν είμαστε μακριά από την πόλη, αποκρίθηκε ο Αρνούκ μασώντας ξέγνοιαστος ένα μπουτί κοτόπουλο.

-Τι ακριβώς θες να πετύχεις Αρνούκ; Έχεις μαζέψει ένα μικρό στρατό.

-Από μικρός Τόρος ήθελα να ζω ελεύθερος. Ακόμη και όταν με αιχμαλώτισαν εσύ μου έδειξες το δρόμο. Εκείνη τη μέρα που με προστάτεψες μου έμαθες πως κάποια από τα δικαιώματά μου πρέπει να τα προστατέψω. Μεγαλώνοντας είδα τη χώρα μου να εκφυλίζεται, να γίνεται ένα τερατούργημα με όμορφο πρόσωπο, ένα σαγηνευτικό οικοδόμημα που μέρα με τη μέρα σάπιζε όλο και περισσότερο στα ενδότερά του. Αποφάσισα να πολεμήσω για τη Σουρουάν, αποφάσισα να την κάνω όπως ήταν παλιά.

-Η Σουρουάν μας ανήκει. Εμείς είμαστε οι πραγματικοί της κάτοικοι. Θα την διαμορφώσουμε όπως τη θέλουμε. Οι ξένοι δεν πρέπει να έχουν λόγο, φώναξε ένας πολεμιστής με κατακόκκινη από το πιτό μύτη.

-Σιωπή Τουρίκ. Το έχω πει χιλιάδες φορές. Δεν παλεύουμε για να γίνουμε οι νέοι τύραννοι της Σουρουάν, αλλά για να την απελευθερώσουμε.

-Τι εννοεί ο πολεμιστής σου; ρώτησε ο Τόρος τον Αρνούκ.

-Θα πρόσεξες ότι διαφέρουμε στην όψη από τους υπόλοιπους κατοίκους της Καρ Ρουρ ή της Σουρουάν γενικότερα.

-Ναι, τώρα που το λες. Δεν το είχα σκεφτεί πιο πριν.

-Ανήκουμε όλοι μας σε μία φυλή που πιστεύεται ότι ίδρυσε την Σουρουάν. Αργότερα ήρθαν διάφορα φύλα από γειτονικές περιοχές και αφάνισαν το μεγαλύτερο μέρος των δικών μας ανθρώπων, αλλά εμείς είμαστε εκείνοι που δώσαμε υπόσταση στη Σουρουάν. Το πρόβλημα με τους άντρες μου είναι ότι καμιά φορά μπερδεύονται και νομίζουν ότι παλεύουμε για μία Σουρουάν που θα γίνει δική μας. Δεν είναι αυτός ο αγώνας μας όμως. Δεν μας ενοχλούν οι άνθρωποι που κατοικούν εδώ. Όποιος αγαπά τη χώρα και τα παλιά ιδανικά της είναι το ίδιο γηγενής με μας. Εμείς σκοπεύουμε να επαναφέρουμε την ελευθερία και καθαρίσουμε ένα έθνος που ιδεολογικά μολύνεται με ξεπεσμένες ιδέες και σκληρά, ορισμένες φορές, απάνθρωπα πρότυπα.

-Πολύ ευγενικός σκοπός, αποκρίθηκε ο Νόα. Και σίγουρα δύσκολος.

-Αυτό δεν μας ενοχλεί. Μπορεί να μην τα καταφέρουμε ποτέ, αλλά σημασία έχει να προσπαθήσουμε. Εάν αλλάξουμε έστω και έναν άνθρωπο, τότε θα αξίζει να γιορτάσουμε την επιτυχία μας.

-Σήμερα γιατί επιτεθήκατε στις φυλακές; ρώτησε ο Τόρος. Είδα πως ελευθερώσατε μερικούς δικούς σας.

-Στην προηγούμενη μάχη μας δεν τα πήγαμε και τόσο καλά. Αρκετοί αιχμαλωτίστηκαν και μείς αναγκαστήκαμε

να κρυφτούμε για να γλιτώσουμε. Δεν υπήρχε περίπτωση όμως να αφήσουμε δικούς μας πίσω. Θα επιστρέψαμε με κάθε κόστος για να τους πάρουμε κοντά μας. Αλήθεια εσείς τι κάνατε εκεί;

Ο Τόρος κοίταξε τον Αρνούκ στα μάτια. Πήρε βαθειά ανάσα και ξεκίνησε να αφηγείται το ταξίδι του από την αρχή. Από εκείνη τη μέρα που κήκε το χωριό του μέχρι τη στιγμή που στήθηκε ενέδρα στο σπίτι εκείνου του γνωστού της Ίλμιν. Δεν έκρυψε καμία λεπτομέρεια από τον Αρνούκ. Δεν είχε να φοβάται τίποτε από εκείνον τον άντρα. Ίσα ίσα που μπορεί να ήξερε κάτι για τους ανθρώπους με τα πορφυρά μάτια. Οι αντιστασιακοί δεν άφηναν μέρος που να μην έβαζαν πληροφοριοδότες. Σίγουρα κάτι θα γνώριζε.

Όση ώρα ο Τόρος μιλούσε, ο Νόα σκεφτόταν την Ίλμιν. Πέρασαν πολλές μέρες από τότε που χώρισαν και ανησυχούσε για εκείνη. Θα τα κατάφερνε άραγε; Μπορεί εκείνη την στιγμή να είχε πάψει να ζει, αλλά ούτε να το σκέφτεται δεν ήθελε αυτό το ενδεχόμενο.

Ο Αρνούκ άκουσε πολύ προσεκτικά την ιστορία του Τόρος. Το βλέμμα του είχε σκοτεινιάσει. Ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του σα να ήθελε να τον παρηγορήσει.

-Φίλε μου, ποιος θα το έλεγε ότι θα μπλεκόσουν σε αυτή την ιστορία; Καμιά φορά η μοίρα παίζει παιχνίδια που δεν θα έπρεπε.

-Τι εννοείς;

-Παρακολουθούμε τα περιστατικά με αυτούς τους ανθρώπους εδώ και αρκετούς μήνες. Ξαφνικά άρχισαν να μαζεύουν στη Σουρούαν ανθρώπους με κόκκινα μάτια. Στείλαμε παντού μυστικούς πράκτορες και χρησιμοποιήσαμε όλους τους πληροφοριοδότες μας, αλλά δεν καταφέραμε να μάθουμε πολλά. Πρόκειται για ένα

σχέδιο που φτάνει μέχρι το συμβούλιο των ανώτατων ευγενών και το βασιλιά. Μία φορά απαγάγαμε έναν ευγενή του συμβουλίου και τον πιέσαμε να μιλήσει.

-Δεν θα άντεξε πολύ. Είναι από τους τύπους που λυγίζουν στην πρώτη δυσκολία, αποκρίθηκε ο Τόρος.

-Δυστυχώς δεν αποκάλυψε τίποτε. Μόνο κάποια λόγια που του ξέφυγαν μας έβαλαν σε σκέψεις. Είπε ότι ήταν προτιμότερο να τον σκοτώσουμε εμείς παρά αυτός.

-Ποιον εννοούσε;

-Αυτό δεν το μάθαμε ποτέ.

-Μήπως τον βασιλιά; ρώτησε ο Νόα.

-Δε νομίζω φίλε μου. Έπρεπε να δεις τα μάτια του. Ήταν τρομαγμένος σε απίστευτο βαθμό. Λες και είχε δει φάντασμα.

-Τι τον κάνατε;

-Τον πετάξαμε σε ένα στενό στην Καρ Ρουρ. Βάλαμε και έναν άνθρωπό μας να τον παρακολουθεί. Το μόνο που μας είπε είναι ότι τον τελευταίο καιρό το συμβούλιο συνεδριάζει υπερβολικά συχνά. Κάτι συμβαίνει στη Σουρουάν, κάτι μεγάλο και εμείς δεν έχουμε κανένα στοιχείο που να πάρει, φώναξε ο Αρνούκ. Ίσως η φίλη σας να έμαθε κάτι παραπάνω, αλλά φοβάμαι πως δεν ζει πια.

-Τι θα κάνουμε από εδώ και πέρα; ρώτησε ο Νόα.

Όλοι οι άντρες που άκουγαν τη συζήτηση με προσοχή γύρισαν και κοίταξαν τον Αρνούκ. Έπρεπε να τους δείξει το δρόμο, να σχεδιάσει την επόμενη αποστολή τους, αλλά δεν υπολόγιζαν στην παρουσία του Τόρος.

-Θα επιστρέψω στην Καρ Ρουρ Αρνούκ. Θέλω να μάθω τι απέγινε η Ίλμιν.

-Είναι πολύ επικίνδυνο Τόρος. Θα ζητήσω από τους πληροφοριοδότες μου να το ψάξουν. Έχω αυτιά και μάτια

παντού στους δρόμους της πρωτεύουσας. Αν κάτι έπεσε στην αντίληψή τους θα μου το πουν αμέσως.

-Πολύ καλά, θα περιμένω, αποκρίθηκε ο Τόρος. Ο χρόνος περνούσε και εκείνος δεν είχε μάθει τίποτε. Έπρεπε να παλέψει και άλλο. Έπρεπε να βρει εκείνον που κατέστρεψε το χωριό του.

XI

Ο ήλιος ανέτειλε για ακόμη μία φορά πάνω από τα σοκάκια της Καρ Ρουρ. Ο κόσμος συνέχιζε να ζει ήρεμα την κάθε μέρα δίχως να γνωρίζει τι γίνεται στο παλάτι ή τι έγινε στο βασιλιά.

Ένας μεγαλόσωμος ξανθός άντρας περπατούσε από πάγκο σε πάγκο στην πιο πολυσύχναστη αγορά της πρωτεύουσας και ρωτούσε τους πωλητές. Ήθελε μία πολύ συγκεκριμένη πληροφορία και δυστυχώς εκείνοι δεν μπορούσαν να τον βοηθήσουν.

Η ώρα περνούσε, αλλά εκείνος δεν έλεγε να το βάλει κάτω. Δεν μπορούσε να απογοητεύσει τον αρχηγό του. Το μεσημέρι κατευθύνθηκε προς ένα πανδοχείο και ζήτησε ένα ποτήρι με παγωμένη μπύρα για να πει. Δεν άντεχε τη ζέστη εκείνης της καταραμένης χώρας. Μπορεί να ζούσε εκεί για πάνω από δέκα χρόνια, αλλά ποτέ του δεν θα γινόταν ένα με τη Σουρουάν. Το μόνο που τον κράταγε σε εκείνον τον τόπο ήταν η υποχρέωση που είχε απέναντι στον Αρνούκ.

Κάποια στιγμή ένας άντρας πλησίασε το τραπέζι και κάθισε μαζί του.

-Ρώτησα παντού, δεν μπορώ να μάθω τίποτε, αποκρίθηκε αποκαρδιωμένος. Ήταν μικρόσωμος και τα αμιγώς ανατολίτικα χαρακτηριστικά σε συνδυασμό με τα πυρόξανθα μαλλιά του τον έκαναν να μοιάζει με ένα παιχνιδιάρικο τζίνι.

-Σε καταλαβαίνω. Και εγώ έχω που προσπαθώ από το πρωί. Κανείς δεν είδε τίποτε, κανείς δεν άκουσε τίποτε, κανείς δεν λέει τίποτε.

-Τι περιμένεις; Στην Σουρουάν είμαστε. Ακόμη και αν είδαν κάτι, οι περισσότεροι θα είναι αρκετά τρομαγμένοι για να μπορέσουν να μιλήσουν γι'αυτό.

-Δεν γίνεται να εξαφανίστηκε έτσι μία κοπέλα, αποκρίθηκε ο ξανθός άντρας και χτύπησε το χέρι του στο τραπέζι. Μου έμεινε η συνοικία γύρω από το παλάτι. Θα προσπαθήσω και εκεί. Ύστερα δυστυχώς θα πρέπει να κάνουμε μία κουβέντα με τον Αρνούκ.

-Ξέρεις ότι δεν του αρέσει να τον απογοητεύουν.

-Πρόκειται όμως για άνθρωπο με κατανόηση. Θα καταλάβει εάν του εξηγήσω. Ποτέ δεν μας φέρθηκε άσχημα.

Ο μικροκαμωμένος άντρας σηκώθηκε από το τραπέζι και έκανε να φύγει. Ύστερα σταμάτησε για λίγο.

-Μονάχα πρόσεχε. Η Σουρουάν έχει αρχίσει και αλλάζει. Δεν ξέρω τι συμβαίνει, αλλά άντρες σαν και εμάς πρέπει να φυλάγονται, αποκρίθηκε σιγανά και έφυγε.

Ο ξανθός άντρας έμεινε πίσω. Απλώθηκε στην καρέκλα του και συνέχισε να πίνει την μπύρα του. Ήθελε να αδειάσει το κεφάλι του για μια στιγμή. Τον ένοιαζε μονάχα το καστανόχρωμο ποτό που είχε μπροστά του.

Το απόγευμα κατευθύνθηκε προς το τελευταίο μέρος που είχε απομείνει. Αρχικά ρώτησε δυο τρεις πωλητές, αλλά εκείνοι δεν γνώριζαν τίποτε. Ύστερα πλησίασε έναν άντρα που στο χέρι κρατούσε ένα σφυρί. Ο πάγκος του ήταν σχεδόν κατεστραμμένος και εκείνος με περισσό μεράκι προσπαθούσε να τον επαναφέρει στην αρχική του κατάσταση. Είχε κιόλας φτιάξει το πλαίσιο και τώρα

ενίσχυε τις πλευρές με επιπλέον ξύλα. Είχε αφήσει το πανί που έκρυβε τον ήλιο για το τέλος.

-Μπορώ να ρωτήσω τι συνέβη στον πάγκο σου; Θέλεις βοήθεια μήπως;

-Και να σου πω δεν θα με πιστέψεις, αποκρίθηκε ανέμελα ο πωλητής. Είναι κάποια πράγματα για τα οποία είναι καλό να μη μιλάμε.

-Πες μου εσύ και ας μην σε πιστέψω.

Ο άντρας κοίταξε συνωμοτικά το παλάτι. Ύστερα ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του ξένου και του έκανε νόημα να τον ακολουθήσει, προσπαθώντας να φανεί άνετος και αδιάφορος. Τον οδήγησε σε ένα στενό πιο κάτω και τον ανάγκασε να τον ακολουθήσει μέχρι το τέλος.

-Είσαι ένας από τους άντρες του Αρνούκ, έτσι δεν είναι; Ακούμε για εσάς όλο και περισσότερο κάθε μέρα.

-Τι σε κάνει να το πιστεύεις αυτό και τι νομίζεις πως κατάφερες φέρνοντάς με εδώ; ρώτησε απειλητικά ο ξανθός άντρας.

-Ηρέμησε. Πρώτον πιστεύω στον αγώνα σας. Όχι μόνο εγώ, αλλά οι περισσότεροι απλοί πολίτες. Ο βασιλιάς τον τελευταίο καιρό μας έχει γονατίσει με την υπέρμετρη φορολογία. Μην αναφερθώ στους στρατιώτες που ουσιαστικά κλέβουν πράγματα από τους πάγκους μας και δεν λογοδοτούν σε κανέναν. Δεύτερον, εάν μας ακούσουν να συζητάμε ανοικτά θα καταλήξουμε και οι δύο στην κρεμάλα.

-Είμαι όλος αυτιά.

-Δεν πρέπει να πέρασε ούτε εβδομάδα από όταν συνέβη εκείνο το αλλόκοτο περιστατικό για το οποίο θέλω να σου μιλήσω. Ήταν σχεδόν μεσημέρι και ο κόσμος κυκλοφορούσε κανονικά στο δρόμο. Εγώ εκείνη την ώρα προσπαθούσα να πουλήσω κάποια λαχανικά σε μία

ιδιαίτερα ενοχλητική ηλικιωμένη. Τους ξέρεις τώρα τους ηλικιωμένους.

-Συνέχισε, απαιτήσε ο άντρας με τα ξανθά μαλλιά. Δεν είχε χάσει τόσο χρόνο για να ακούσει για περιπέτειες με ηλικιωμένους που είναι αναποφάσιστοι και σκληροί πελάτες.

-Ξαφνικά ακούσαμε έναν δυνατό θόρυβο και είδαμε μία κοπέλα που έπεσε πάνω στον πάγκο μου με τρομερή ορμή. Τα ξύλα τα είχαν τα χρονάκια τους και έτσι έγιναν κομμάτια.

-Πως ήταν αυτή η κοπέλα; απαιτήσε να μάθει ο πληροφοριοδότης. Δεν ήταν δυνατόν. Μπορεί εκείνος ο πωλητής να του έδινε την πληροφορία που ζητούσε τελικά;

-Τι σημασία έχει;

-Πρέπει να μου πεις. Πρέπει να μάθω. Είναι το κλειδί για μια υπόθεση που ερευνώ.

Ο πωλητής ξεκίνησε να την περιγράφει με κάθε λεπτομέρεια και οι ομοιότητες ήταν εμφανείς με την περιγραφή του Αρνούκ. Σίγουρα δεν του ξέφευγαν πολλά πράγματα. Πρέπει να είχε απωλέσει την προσωπική του ζωή και να ασχολούταν μονάχα με τους περαστικούς.

-Τι εννοείς έπεσε με ορμή πάνω στον πάγκο σου; ρώτησε ύστερα ο πληροφοριοδότης. Είχε νοιαστεί να μάθει για την εμφάνισή της και είχε παραβλέψει αυτή την ιδιότυπη πληροφορία.

-Την κοπέλα την πέταξαν από κάποιο ψηλό πάτωμα στον πύργο.

-Τι;

-Ναι σου λέω. Μας ήρθε ουρανοκατέβατη. Και πρόσεξε και το άλλο. Δεν είναι δυνατόν ένα μικρό κορίτσι να μου διέλυσε τον πάγκο. Το σώμα της έπεφτε για πολύ ώρα με μεγάλη ορμή.

-Από ποιο πιστεύεις ότι την έριξαν;

-Θα σου ακουγόταν πολύ τρελό εάν έλεγα πως μάλλον έπεσε από τη βασιλική αίθουσα;

Ο πληροφοριοδότης άρχισε να τρέχει προς τον πάγκο. Πίσω του ακολουθούσε ο πωλητής φυσώντας και ξεφυσώντας, καθώς δεν μπορούσε να μιλάει και να τρέχει ταυτόχρονα.

-Περίμενε! Που πας;

Ο άντρας σταμάτησε όταν έφτασε εμπρός στο παλάτι. Ύψωσε το κεφάλι του και με το βλέμμα του άρχισε να διατρέχει σπιθαμή προς σπιθαμή τα τείχη. Αμέσως άρχισε να αποκλείει ένα σωρό παράθυρα και μπαλκόνια γιατί η θέση τους δεν είχε σχέση με τον πάγκο του πωλητή. Το βλέμμα του όλο και ανέβαινε και κάποια στιγμή σταμάτησε στη βασιλική αίθουσα. Ο πωλητής είχε απόλυτο δίκιο. Η κοπέλα θα μπορούσε να είχε πέσει από εκεί. Το θέμα τώρα ήταν εάν αυτή η υπόθεση είχε πραγματική βάση και εάν το κορίτσι το είχαν σπρώξει ή είχε πηδήσει μόνο του. Πολλά ερωτήματα άρχισαν να ξεπηδούν μέσα από τις σκιές της εξαφάνισης της φίλης του Τόρος και του Νόα. Ο πληροφοριοδότης προσπάθησε να βάλει τις σκέψεις του σε μια σειρά, αλλά μπερδεύτηκε περισσότερο και έτσι σταμάτησε να συλλογίζεται το συμβάν. Θα ανέφερε τις πληροφορίες αυτές στον Αρνούκ. Ίσως εκείνος να γνώριζε κάτι παραπάνω.

-Η κοπέλα τι απέγινε; ρώτησε ύστερα τον πωλητή που είχε καταφέρει να τον προφτάσει. Έπρεπε να μάθει εάν ήταν νεκρή.

-Την πήραν και την πήγαν στο νοσοκομείο, αποκρίθηκε εκείνος παίρνοντας βαθιές ανάσες

-Σε τι κατάσταση ήταν;

-Δε νομίζω να κατάφερε να ζήσει. Αίμα έτρεχε από το κεφάλι της και ίσα που ανέπνεε. Να φανταστείς τα ξύλα του πάγκου μου βάφηκαν κόκκινα.

-Σε ευχαριστώ ξένε. Με βοήθησες πολύ περισσότερο απ'ό,τι φαντάζεσαι;

-Τώρα τι σκοπεύεις να κάνεις;

-Αυτό είναι δική μου δουλειά, αποκρίθηκε ο ξανθός άντρας και άρχισε να κατευθύνεται με ταχύτητα προς το νοσοκομείο.

-Είμαστε μαζί σας, μην το ξεχνάτε αυτό, ακούστηκε να λέει η φωνή του πωλητή στο βάθος.

Τι ανακούφιση! Ο αγώνας του Αρνούκ είχε βρει αντίκρισμα. Ο κόσμος έβλεπε στο πρόσωπό του έναν τίμιο πολεμιστή που πάσχιζε να κάνει τη Σουρουάν καλύτερη. Εάν μάθαινε για τις αντιδράσεις του κόσμου θα κοκκίνιζε σα μικρό παιδί. Πάντα έτσι κοκκίνιζε όταν συγκινούνταν ή όταν του έκαναν φιλοφρονήσεις όμορφες κοπέλες.

-Εδώ την έχουμε, αποκρίθηκε μία νοσοκόμα στον πληροφοριοδότη. Ευτυχώς η κοπέλα ζούσε και δεν είχε δυσκολευτεί να τη βρει.

Η νοσοκόμα τράβηξε το παραβάν και οδήγησε τον άντρα σε ένα μικρό δωμάτιο που είχε ένα κρεβάτι, μία καρέκλα και ένα μικρό τραπεζάκι. Τα δημόσια κτίρια στη Σουρουάν μπορεί να ήταν παλιά και αρκετές φορές άσχημα, αλλά ήταν πάντοτε καθαρά και διατηρημένα. Το δωμάτιο της Ίλμιν ήταν το φωτεινό παράδειγμα του κανόνα.

Η κοπέλα ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι και ανέπνεε αργά. Τα μάτια της ήταν κλειστά, κρύβοντας έτσι όλη την ομορφιά του κόσμου που καθρεφτιζόταν πάνω τους.

-Πως είναι; ρώτησε ο άντρας τη νοσοκόμα.

-Είναι σε άσχημη κατάσταση. Κατάφερε να γλιτώσει το θάνατο, αλλά δεν θα μπορέσει να περπατήσει ποτέ ξανά.

-Το γνωρίζεις;

-Δυστυχώς ναι.

Ο πληροφοριοδότης σιωπηλός έκανε νόημα στη νοσοκόμα να τον αφήσει. Πλησίασε την κοπέλα και την κοίταξε για κάμποση ώρα δίχως να κάνει τίποτε. Σκέφτηκε πως θα αντέδρασε την στιγμή που έμαθε πως δεν θα μπορέσει να περπατήσει ξανά στη ζωή της. Κάτι μέσα της πρέπει να ράγισε. Ένωθε άσχημα που θα την ενοχλούσε με ένα σωρό ερωτήσεις, ενώ εκείνη βρισκόταν στη χειρότερη θέση που θα μπορούσε, αλλά δεν μπορούσε να κάνει και αλλιώς.

Σήκωσε το χέρι του και ακούμπησε απαλά το μέτωπό της. Εκείνη άνοιξε αργά αργά τα μάτια της και τον κοίταξε με περιέργεια για αρκετή ώρα πριν μιλήσει. Ύστερα πανικοβλήθηκε. Άρχισε να τρέμει σύγκορμη και προσπάθησε να ουρλιάξει, αλλά ο πληροφοριοδότης την πρόλαβε και της έκλεισε το στόμα.

-Ηρέμησε. Είμαι φίλος σου. Δεν θέλω το κακό σου. Έχω έρθει για να κάνω μερικές ερωτήσεις μονάχα. Ο άντρας που με έστειλε εδώ βρίσκεται αυτή την στιγμή με τον Τόρος και το Νόα.

Στο άκουσμα των δύο ονομάτων η Ίλμιν ηρέμησε. Ο Αρνούκ είχε σκεφτεί ότι μπορεί να αντιδρούσε άσχημα και έτσι είχε πει στον άντρα να χρησιμοποιήσει αυτά τα ονόματα για να την καθησυχάσει. Όπως αποδείχτηκε, η πληροφορία αυτή ήταν ένας άσος στο μανίκι του. Εκείνη του έκανε νόημα να την αφήσει να μιλήσει. Ήταν πλέον νηφάλια.

-Πως σε λένε; τον ρώτησε.

-Τζάρουντ. Δουλεύω για τον Αρνούκ, έναν άντρα που προσπαθεί να αλλάξει τη Σουρουάν.

-Τον έχω ακουστά. Και εγώ από την Σουρουάν είμαι. Μέχρι πριν λίγο καιρό θα έλεγα πως ο Αρνούκ ήταν επικίνδυνος για τη χώρα. Τώρα όμως δεν μπορώ να συμφωνήσω περισσότερο μαζί του. Η Σουρουάν πρέπει να αλλάξει.

-Θέλω να μιλήσουμε, όπως σου είπα και πριν λίγο.

-Πρώτα θα πρέπει να με πάρεις από εδώ. Θέλω να φύγω, να ξαναδώ τους φίλους μου.

-Μα η κατάστασή σου είναι κρίσιμη.

-Μη φοβάσαι θα αντέξω. Ό,τι ήταν να πάθω το έπαθα. Νομίζω ότι μόνο ξεκούραση μου χρειάζεται. Σε παρακαλώ, πήγαινε με στον αρχηγό σου.

-Πραγματικά δεν ξέρω τι να πω. Αφού το θες τόσο πολύ, θα σε πάρω. Δώσε μου λίγο χρόνο για να μιλήσω με τη νοσοκόμα και να την πείσω.

Ο Τζαρούντ βγήκε από το δωμάτιο. Κοίταξε για λίγο αριστερά και δεξιά και ύστερα εντόπισε τη νοσοκόμα. Εκείνη μιλούσε με δύο στρατιώτες. Έμοιαζε τρομοκρατημένη. Τα χέρια της έτρεμαν και προσπαθούσε να τους καθυστερήσει, αλλά εκείνοι την πίεζαν. Πλησίασε και άλλο και κρύφτηκε στη γωνία που έκανε ένα τοίχος για να ακούσει καλύτερο. Αδύνατο! Οι στρατιώτες ήθελαν να μάθουν που έχουν την Ίλμιν. Η νοσοκόμα έλεγε πως δεν θυμάται το δωμάτιο και όσο οι στιγμές περνούσαν οι φωνές δυνάμωναν. Τι συνέβαινε; Που είχε μπλεχθεί η κοπέλα; Γύρισε και έτρεξε γρήγορα πίσω στο δωμάτιο. Τράβηξε το παραβάν και της έκανε νόημα να μείνει ήσυχη. Ύστερα έβγαλε ένα μακρύ μαχαίρι που έκρυβε στην αριστερή του μπότα και περίμενε καρτερικά δίπλα

στην είσοδο. Ήταν ο πιο σίγουρος τρόπος να πάρει το πάνω χέρι.

Μέσα σε λίγη ώρα, άρχισαν να ακούγονται βήματα στο διάδρομο. Οι στρατιώτες πλησίαζαν. Τα σπαθιά τους χτυπούσαν πάνω στις μεταλλικές τους εξαρτήσεις και έβγαζαν έναν κουδουνιστό θόρυβο που αντιχούσε πάνω στην πέτρα.

Οι στρατιώτες παραμέρισαν την κουρτίνα και πλησίασαν την Ίλμιν. Δεν έβγαλαν λέξη, μονάχα τράβηξαν τα ξιφη τους. Ο ένας την πλησίασε με αργό και σταθερό βηματισμό και ο άλλος γύρισε να φυλάξει την είσοδο. Τότε ήρθε αντιμέτωπος με τον Τζαρούντ. Προσπάθησε να του επιτεθεί, αλλά ο άντρας του Αρνούκ ήταν ταχύτατος. Πρώτα τον κάρφωσε στα πλευρά, ύστερα τον κλώτσησε στο πίσω μέρος των ποδιών για να τον ρίξει και τον αποτελείωσε με ένα χτύπημα στο σαγόνι. Το μαχαίρι του βάφηκε κόκκινο και ο εχθρός πνίγηκε στο αίμα πριν προλάβει να φωνάξει. Μέχρι να ανασυνταχθεί ο Τζαρούντ, δέχτηκε ένα δυνατό χτύπημα από τον δεύτερο στρατιώτη. Πήδηξε στην άκρη την τελευταία στιγμή και τη γλίτωσε με ένα ελαφρύ τραύμα στο αριστερό χέρι. Έπρεπε να πολεμήσει κατά μέτωπο και το μαχαίρι δεν ήταν το καλύτερο όπλο για εκείνη τη μάχη. Έκανε μερικά βήματα προς το πτώμα του στρατιώτη και προσπάθησε να σηκώσει το σπαθί του, αλλά με κάθε κίνηση που έκανε, έμενε ανοικτός και ευάλωτος στον αντίπαλό του. Έχανε πολύτιμο χρόνο και δεν έπρεπε. Σταμάτησε να σκέφτεται το σπαθί και όρμησε μόνο με το μαχαίρι. Τινάχτηκε στον αέρα και κάρφωσε τον στρατιώτη στο δεξί μάτι πριν εκείνος προλάβει να τον λαβώσει με το σπαθί του. Τράβηξε πίσω το μαχαίρι και χτύπησε ξανά και ξανά. Εν τέλει εκείνος έχασε την ισορροπία του και έπεσε νεκρός στο πάτωμα.

Γύρισε και κοίταξε την Ίλμιν. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Είχαν γλιτώσει από καθαρή τύχη. Ένα λεπτό να αργούσε να βγει από το δωμάτιο και τώρα θα τα έβαζε με δύο ξίφη ταυτόχρονα.

Ο Τζαρούντι πλησίασε την κοπέλα και την άρπαξε με τα δυο του χέρια. Εκείνη δεν έφερε αντίρρηση. Ήξερε ότι πλέον δεν μπορούσε να τρέξει και έτσι έπρεπε να αρκεστεί στο κράτημα εκείνου του άντρα.

Βγήκαν από το δωμάτιο βιαστικά και η νοσοκόμα τους κοίταξε ταραγμένη.

-Πρέπει να την πάρω από εδώ. Κινδυνεύει. Σε παρακαλώ μην πεις ότι μας είδες να φεύγουμε, αποκρίθηκε ο πληροφοριοδότης και εκείνη κατένευσε.

Μόλις απομακρύνθηκαν αρκετά από το δωμάτιο, επιβράδυνε και άρχισε να περπατά αμέριμνος σα να μην συμβαίνει τίποτε. Επίσης έπιασε την Ίλμιν λίγο πιο διακριτικά για να μην φανεί ότι την είχε αρπάξει με τη βία, ενώ εκείνη κρατήθηκε με τα δυο της χέρια από το λαιμό του.

Βγήκαν προσεκτικά από την έξοδο του κτιρίου. Ο Τζαρούντι είδε στο βάθος κάποιους αργόσχολους στρατιώτες να παίζουν χαρτιά. Δεν ήξερε αν έπρεπε να φυλάνε την περιοχή και χασομερούσαν ή αν έτυχε να κάθονται απλώς εκεί και να περνάνε τον ελεύθερό τους χρόνο. Κινήθηκε προς την αντίθετη κατεύθυνση και χάθηκε μέσα στα στενά. Ύστερα από λίγο βρήκε έναν άντρα που φορούσε κουκούλα και τον πλησίασε για να του μιλήσει.

-Πρέπει να φύγουμε. Θέλω να φυλάτε τα νώτα μας. Μπορείς να πεις στους άντρες σου να μας βοηθήσουν;

-Βεβαίως αποκρίθηκε εκείνος.

-Που πας με την κοπέλα;

-Στον αρχηγό.

-Ωραία. Εάν δούμε στρατιώτες να πλησιάζουν θα τους τακτοποιήσουμε. Φύγε και μη κοιτάξεις πίσω.

Είχε αρχίσει να νυχτώνει και ο Τζαρούντ είχε αφήσει πίσω του την Καρ Ρουρ. Σε ένα μικρό δασάκι βρήκε καταφύγιο κάτω από τα δέντρα. Ακούμπησε την Ίλμιν προσεκτικά στο χώμα και ύστερα προσπάθησε να πάρει μερικές ανάσες. Το τραύμα στο χέρι του είχε γίνει χειρότερο, αλλά και πάλι δεν ήταν κάτι που δεν γιατρευόταν με μερικές μέρες ξεκούραση.

-Είσαι καλά; τον ρώτησε εκείνη. Δεν μπορούσε παρά να κατηγορήσει τον εαυτό της για όσα του είχαν τύχει.

-Δεν είναι κάτι θα μου περάσει. Έχω περάσει χειρότερα.

-Λες να μας ακολουθήσε κανείς;

-Δεν το πιστεύω. Βλέπεις δεν ταξιδέψαμε με μεγάλη ταχύτητα. Εάν ήταν, θα μας είχαν προφτάσει. Είμαστε τυχεροί που βρήκαμε αυτό το σύδεντρο για να κρυφτούμε.

-Όντως το κλίμα δεν ευνοεί την συχνή εμφάνιση τέτοιων τοπιών. Ο αρχηγός σου βρίσκεται μακριά από εδώ;

-Όχι, αλλά έπρεπε να σταματήσουμε. Δεν άντεξα άλλο. Έπρεπε να ξαποστάσω για λίγο πριν συνεχίσουμε.

-Δεν πιστεύω να υπονοείς ότι είμαι βαριά. Αυτό δε θα στο συγχωρούσα με τίποτα.

Ο Τζαρούντ έβαλε τα γέλια. Η κοπέλα ακόμη και εκείνη την στιγμή είχε αίσθηση του χιούμορ. Μέσα του τη θαύμασε. Ήταν μια αυτόφωτη και ανεξάντλητη πηγή ψυχικής δύναμης. Αποφάσισε να το σκάσουν ενώ δεν μπορούσε να περπατήσει και συμμερίστηκε την προσπάθειά του δίχως να γκρινιάζει σαν κακομαθημένη. Δεν ήξερε αν ήταν πάντοτε έτσι, αλλά τώρα καταλάβαινε

γιατί ανήκε στον κλειστό κύκλο των ανθρώπων που συναναστρέφονταν με τον Τόρος τον θρυλικό μισθοφόρο.

-Είσαι έτοιμη; τη ρώτησε.

-Δεν ήθελες λίγο χρόνο για να ξεκουραστείς; Προς τι αυτή η αλλαγή;

-Το μυαλό προστάζει διαφορετικά από το σώμα, αυτό είναι όλο. Θα τα καταφέρουμε. Έλα, αποκρίθηκε και έτεινε το χέρι του.

Εκείνη τεντώθηκε μπροστά και άφησε να την πάρει στην αγκαλιά του. Με βήμα ταχύ σαν το άνεμο την οδήγησε στις εσοκατιές του τοπίου που αγκάλιαζε την πρωτεύουσα, εκεί όπου βρισκόταν η σπηλιά των επαναστατών.

Με το που έφτασαν στην είσοδο, ο Τζαρούντ σφύριξε έναν παράξενο σκοπό, αφήνοντας τους φρουρούς να καταλάβουν πως επρόκειτο για φίλο και όχι για εχθρό. Εκείνοι τον υποδέχτηκαν ανοίγοντάς του το δρόμο.

Ο άντρας πρώτα έφτασε στο κέντρο της σπηλιάς και ύστερα ακούμπησε κάτω την Ίλμιν. Αμέσως τον πλησίασε ο Αρνούκ, ο Τόρος, ο Νόα και μερικοί ακόμη άντρες.

-Τζαρούντ είσαι καλά; τον ρώτησε ο αρχηγός του. Βλέπω ότι τραυματίστηκες.

-Δεν είναι κάτι. Δώσε μία μέρα να ξεκουραστώ και το χέρι θα είναι σα καινούργιο.

-Πολέμησες;

-Δυστυχώς ναι. Κάποια σκυλιά από τη φρουρά της πόλης μου επιτέθηκαν στο νοσοκομείο όπου πήγα για να βρω την Ίλμιν.

-Νοσοκομείο; φώναξε αιφνιδιασμένος ο Νόα. Ίλμιν είσαι καλά; Τι σου συνέβη; Δεν ξέρεις πόσο ανησυχήσαμε.

-Καλά είμαι Νόα. Μου λείψατε, αποκρίθηκε θλιμμένη και κοίταξε τους ανθρώπους που την είχαν φέρει με ασφάλεια μέχρι την πατρίδα της.

-Σήκω και έλα κοντά στη φωτιά για να ζεσταθείς, αποκρίθηκε ο Αρνούκ. Θα σου φέρουμε και φαγητό.

Ο Τζαρούντι με μία γενναία κίνηση, πλησίασε την κοπέλα και την σήκωσε στα χέρια του. Ύστερα την μετέφερε δίπλα στη φωτιά. Η κίνησή του ήταν αρκετή για να εξηγήσει στους άντρες πως δεν μπορούσε να περπατήσει πια. Με εκείνη την ιπποτική πράξη την έβγαλε από τη δύσκολη θέση του να αρχίσει να περιγράφει τι της συνέβη.

-Ίλμιν δεν μπορείς να περπατήσεις; ρώτησε ο Τόρος.

-Όχι Τόρος. Δεν μπορώ ούτε τώρα ούτε θα μπορέσω ποτέ ξανά. Είμαι τυχερή που έμεινα μονάχα παράλυτη και δεν πέθανα.

-Τι σου συνέβη όταν χωριστήκαμε;

-Η μοίρα μου έπαιξε άσχημο παιχνίδι, το χειρότερο που θα μπορούσαν να σκεφτούν οι θεοί.

-Μίλα μας φίλη μου, αποκρίθηκε ο Αρνούκ. Πες μας την ιστορία σου.

-Είσαι ο Αρνούκ σωστά; τον ρώτησε εκείνη.

-Μάλιστα.

-Κάποτε δεν σε συμπαθούσα καθόλου και σου οφείλω μία συγγνώμη για αυτό. Η Σουρουάν έχει σαπίσει μέχρι τον πυρήνα της, αποκρίθηκε με ειλικρινή τόνο δίκως να σκέφτεται κάτι για την αντίδρασή του στα τολμηρά της λόγια.

-Οι σχέσεις των ανθρώπων ξαναγράφονται κάθε μέρα, αποκρίθηκε εκείνος ευχαριστημένος. Σημασία έχει το παρόν Ίλμιν, όχι το παρελθόν. Ο αγώνας μου είναι δίκαιος. Στο τέλος όλοι θα το καταλάβουν αυτό. Χαίρομαι που άλλαξες γνώμη.

-Ας τα αφήσουμε αυτά τώρα Αρνούκ, αποκρίθηκε ο Τόρος. Πες μας Ίλμιν. Έμαθες κάτι για τη Σουρουάν, κάτι που να έχει σχέση με όλες αυτές τις απαγωγές.

Η Ίλμιν είχε σκοπό να μιλήσει για όλα όσα είδε στον Τόρος και στο Νόα. Ένωθε επίσης άνετα με τον Τζαρούντι και τον Αρνούκ, αλλά δεν ήθελε όλοι εκείνοι οι στρατιώτες να μάθουν για τους δαίμονες. Την επόμενη ημέρα η πόλη θα είχε βουλιάξει από τις φήμες, ήταν σίγουρη γι'αυτό.

-Πάμε να μιλήσουμε κάπου πιο ήσυχα; αποκρίθηκε.

-Δεν υπάρχει λόγος να φοβάσαι κάποιον από τους άντρες μου, είπε κάπως προσβεβλημένος ο Αρνούκ.

-Πίστεψέ με, όταν ακούσετε αυτά που έχω να σας πω, θα ευχόσουν να μην κάθονταν οι άντρες σου γύρω από τη φωτιά.

Ο Αρνούκ κατένευσε και έκανε νόημα στους απολύτως απαραίτητους να τον ακολουθήσουν. Μέσα από ένα μικρό διαδρομάκι τους έβγαλε σε ένα πολύ μικρότερο σπήλαιο που είχε μία λιμνούλα στο κέντρο του.

-Εδώ δεν θα μας ακούσει κανείς, αποκρίθηκε. Τώρα που το σκέφτομαι, Τζαρούντι μείνε κοντά στην πόρτα. Ας μεριμνήσουμε για κάθε περίεργο που μπορεί να θελήσει να μάθει το τι θα ειπωθεί εδώ.

Ο Τζαρούντι δίχως δεύτερη σκέψη πλησίασε την είσοδο, αλλά σε τέτοιο βαθμό ούτως ώστε να είναι ακόμη ένα με την παρέα και να μπορεί να λάβει μέρος στην συζήτηση.

-Σε ακούμε, αποκρίθηκε ο Τόρος.

-Όλα ξεκίνησαν όταν χωριστήκαμε Τόρος. Με πήραν και με πήγαν στο ανώτατο συμβούλιο και από εκεί με έστειλαν στο βασιλιά.

-Στο βασιλιά; Πολύ σπάνιο αυτό, αποκρίθηκε με περιέργεια ο Αρνούκ. Πρώτη φορά ακούω να πηγαίνουν

κάποιον που συλλαμβάνουν στο βασιλιά. Τι ειπώθηκε εκεί;

-Όχι πολλά πράγματα. Δεν προλάβαμε να μιλήσουμε για αρκετή ώρα. Κάτι τον σκότωσε.

-Τι; ούρλιαξε ο Τζαρούντ. Ελπίζω να μην έχεις χάσει τα λογικά σου.

-Ο βασιλιάς είναι νεκρός, αποκρίθηκε η κοπέλα με ένα βλέμμα γεμάτο δύναμη ούτως ώστε να εξαφανίσει κάθε αμφιβολία που πήγε να σχηματιστεί.

-Ποιος τον σκότωσε; ρώτησε ο Τόρος. Τι ακριβώς συμβαίνει Ίλμιν.

-Το ερώτημα Τόρος δεν είναι ποιος τον σκότωσε, αλλά τι τον σκότωσε.

-Τι εννοείς;

-Ο βασιλιάς θανατώθηκε από έναν δαίμονα.

-Δεν είναι δυνατό να λες στα σοβαρά αυτά τα πράγματα, αποκρίθηκε γελώντας ο Αρνούκ.

-Λέω πέρα για πέρα την αλήθεια. Ο βασιλιάς εξαϋλώθηκε μπροστά στα μάτια μου. Αυτό το τέρας τον εξαφάνισε μέσα σε μια στιγμή.

-Τι δουλειά είχαν οι δαίμονες στον κόσμο μας; ρώτησε ο Νόα. Η ζωή του τον είχε διδάξει να μην αγνοεί την δύναμη του κακού και τις εκφάνσεις του. Οι δαίμονες ήταν μία από τις πολλές μάσκες του.

-Ήρθαν ύστερα από το κάλεσμα του βασιλιά. Τους έφερε εδώ για να τον βοηθήσουν να κάνει την Σουρουάν ισχυρή.

-Ποιο ήταν το αντάλλαγμα; ρώτησε πάλι ο Νόα.

-Αυτό δεν το έμαθα, αλλά κάποια μισόλογα του βασιλιά και του δαίμονα με οδηγούν στο συμπέρασμα ότι οι άνθρωποι με τα κόκκινα μάτια ήταν μέρος της συμφωνίας. Οι δαίμονες εκμεταλλεύτηκαν στο έπακρο τις υπηρεσίες

του βασιλιά και ύστερα τον σκότωσαν, αλλά οι δουλειές τους δεν τελείωσαν εκεί.

-Εσένα γιατί σε άφησε να ζήσει; αναρωτήθηκε ο Αρνούκ.

-Είπε ότι θα του χρειάζομαι για μερικές αποστολές που είχε κατά νου. Έπρεπε να πληρώσω κάπως το τίμημα της αποτυχίας που με οδήγησε στη γνωριμία με το Νόα και τον Τόρος.

-Με τι είχε σχέση αυτή η αποτυχία για την οποία μιλάς;

-Με την απαγωγή ακόμη ενός ανθρώπου με κόκκινα μάτια. Αντικατέστησα τον πατέρα μου που αρρώστησε βαριά και δεν μπορούσε να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα του βασιλείου ή των δαιμόνων όπως κατάλαβα πριν από λίγες μέρες.

-Τι απάντησες στο δαίμονα Ίλμιν; ρώτησε ο Νόα. Ήξερε ότι μία πιθανή συνεργασία με τις δυνάμεις του κακού θα υπόγραφε την καταδίκη της ψυχής της.

-Αρνήθηκα να τον βοηθήσω και επίσης αρνήθηκα να δεχθώ την τιμωρία του. Μάζεψα όσες δυνάμεις μου είχαν μείνει και βούτηξα από το παράθυρο που έβλεπε σε ένα δρομάκι από κάτω. Νόμιζα ότι θα πέθαινα, αλλά τελικά έμεινα παράλυτη από τη μέση και κάτω. Και τώρα αναγκάζομαι κάθε βράδυ να βλέπω στα όνειρά μου εκείνη τη διαβολική ύπαρξη που στροβιλίζεται και παίρνει την υπόσταση κάθε πράγματος που κάνει ώρες ώρες εμάς τους ανθρώπους αξιολύπητους και αηδιαστικούς.

-Γνωρίζεις κάτι που να μπορούμε να συνδέσουμε με όλα αυτά; ρώτησε ο Τόρος τον Αρνούκ. Ίσως να πρέπει να δράσουμε. Ξέρεις Αρνούκ έφτασα ως εδώ για να πάρω εκδίκηση για την καταστροφή του τόπου μου. Αντί να αποδώσω δικαιοσύνη στον κόσμο των ανθρώπων, μαθαίνω ότι είμαστε αντιμέτωποι με ανώτερες δυνάμεις του κάτω κόσμου. Και σκέφτομαι ότι και πάλι πρέπει να δράσω.

Αυτή τη φορά όχι μόνο για δικό μου καλό, αλλά και για το καλό εκείνων για τους οποίους νοιάζομαι.

-Αυτός είναι ο Τόρος που με ελευθέρωσε, φώναξε ο Αρνούκ συγκινημένος. Δεν πρόκειται να σε απογοητεύσω. Έμαθα χθες ότι τον τελευταίο καιρό γίνονται εργασίες σε ένα από τα ορυχεία στα βουνά βόρεια της Καρ Ρουρ, τα οποία είχαν να χρησιμοποιηθούν εδώ και αιώνες. Δεν ξέρω εάν είναι κάτι συμπτωματικό, αλλά οι χωρικοί που ζουν εκεί κοντά λένε στους άντρες μου ότι βλέπουν ανθρώπους με αλλόκοτα μάτια. Τους φέρνουν αλυσοδεμένους, τους βάζουν στις κατακόμβες και δεν βγαίνουν ποτέ έξω για να πουν την ιστορία τους.

Ο Τζαρούντι τα άκουγε όλα αυτά με προσοχή, αλλά κάτι βασάνιζε το μυαλό του, κάτι που είχε σχέση με την Ίλμιν και την ασφάλειά της.

-Άραγε Ίλμιν εκείνοι οι δύο στρατιώτες που ήρθαν για να σε σκοτώσουν, να τελούσαν υπό τις διαταγές του δαίμονα; ρώτησε πηγαίνοντας τη συζήτηση μερικά βήματα πίσω.

-Νομίζω αυτή είναι η πιο πιθανή εξήγηση. Βέβαια δεν έλαβαν την εντολή απευθείας από το δαίμονα, αλλά από κάποιον ανώτατο ευγενή. Μόνο εκείνοι και ο βασιλιάς που δεν υπάρχει πια, γνωρίζουν για το δαίμονα.

-Αυτό μικρή μου φίλη εξηγεί πολλά, αποκρίθηκε ο Αρνούκ και το μυαλό του ταξίδεψε στο περιστατικό με εκείνον τον ευγενή που φοβόταν το θάνατο από το χέρι κάποιου του οποίου το όνομα δεν είχε αναφέρει. Εκείνος ο κάποιος ήταν ο δαίμονας. Πρέπει να ξεκουραστούμε, είπε στην συνέχεια. Αύριο θα πάρω μία σημαντική δύναμη μαζί μου και θα επιτεθούμε στα ορυχεία. Δεν έχουμε πια να κάνουμε με ένα παρακμάζον κράτος, αλλά με ένα έθνος δαιμόνων που απειλεί την υπόστασή μας. Τόρος, κάτι τελευταίο. Υπάρχει περίπτωση η Ίλμιν να μας

φουσκώνει το μυαλό με φανταστικές ιστορίες; ρώτησε έκδηλα και δίχως ίχνος ευγένειας ο πολεμιστής. Δεν θα διακινδυνέψω τη ζωή των αντρών μου σε μία βιαστική αποστολή για ένα ψέμα.

-Θα ακολουθούσα την Ίλμιν και στην κόλαση, αποκρίθηκε ο μισθοφόρος κάνοντας περισσότερο από σαφές το πιο θα έπρεπε να είναι το επόμενο βήμα τους. Η επίθεση έπρεπε να γίνει.

Ξαφνικά οι επαναστάτες βρέθηκαν να τα βάζουν με τις σκιές του μύθου, αλλά δεν είχαν και άλλη επιλογή. Ή θα πολεμούσαν ή θα περίμεναν ένα κακό να τους καταδυναστεύσει, ένα κακό που δεν γνώριζε από κανόνες, ούτε προειδοποιούσε προτού χύσει το δηλητήριό του μέσα στο σώμα του εχθρού. Η μάχη θα ξεκινούσε ακόμη και αν αντιπαλός τους ήταν ο αέρας.

XII

Το σκοτάδι έριχνε τα πέπλα του πάνω από τα βουνά. Τα φιδόμορφα μονοπάτια που είχαν λαξευτεί στη σάρκα των πέτρινων γιγάντων οδηγούσαν τους επαναστάτες όλο και πιο ψηλά. Μοναδικός σύμμαχός τους σε εκείνο το ταξίδι ήταν η δύναμη, η υπομονή και το ακνό φως των δαυλών που προσπαθούσαν με διακριτικότητα να υποβαθμίσουν την εξουσία εκείνης της προαιώνιας μαυρίλας που υπήρχε προτού ανακαλυφθεί η φωτιά και θα υπήρχε και αφού εξαφανιζόταν. Από εκεί πήγαζαν οι μεγαλύτεροι φόβοι των ανθρώπων και οι δαυλοί δεν ήταν παρά τεχνάσματα που τους βοήθησαν να προχωρήσουν μπροστά στο ρου της ιστορίας.

Μπροστά περπατούσε ο Αρνούκ, ο Τόρος και ο Νόα ενώ πίσω ακολουθούσε μία δύναμη περίπου εβδομήντα στρατιωτών. Ήταν τόσοι όσοι έπρεπε για να μπορούν να κινούνται αθόρυβα, αλλά και να εμπλακούν με ευκολία σε μία μάχη ενάντια σε ένα απόσπασμα του στρατού της Σουρουάν. Η Ίλμιν είχε μείνει πίσω με τον Τζαρούντ να τη φυλάει και περίμενε καρτερικά μέχρι να μάθει κάποιο νέο από την επιχείρηση. Είχαν όλα συμβεί τόσο ξαφνικά τον τελευταίο μήνα. Οι μοίρες διαφορετικών ανθρώπων είχαν πλεχτεί μεταξύ τους με έναν θεϊκό και περίτεχνο τρόπο και τώρα τους οδηγούσαν σε μία απροσδόκητη κατάληξη, εάν επρόκειτο για κατάληξη και όχι για ένα νέο ταξίδι ακόμη πιο βαθιά στα νερά του αγώνα για ελευθερία και της εκδίκησης.

-Σε λίγο φτάνουμε, αποκρίθηκε ο Αρνούκ. Αν πάρουμε τη στροφή και ανηφορίσουμε για άλλο ένα χιλιόμετρο θα φτάσουμε σε ένα εργοτάξιο και ύστερα στην είσοδο του ορυχείου. Άντρες ετοιμαστείτε, διέταξε και όλοι τράβηξαν τα όπλα τους.

-Ξέρεις Νόα μπορείς να μείνεις εδώ εάν θέλεις, αποκρίθηκε συμπνετικά ο Τόρος. Κανείς δεν έχει απαίτηση από έναν μοναχό να εμπλακεί σε μία μάχη που δεν ξέρουμε που μπορεί να μας οδηγήσει.

-Όχι Τόρος, θα πολεμήσω. Πρέπει να προσπαθήσω. Το οφείλω στην Ίλμιν που έδειξε τόση γενναιότητα και το οφείλω στις αρχές με τις οποίες μεγάλωσα.

-Δεν θα πάψεις όμως να είσαι μοναχός, αν σκοτώσεις άλλον άνθρωπο;

-Ναι, αυτό μας διδάσκουν στο μοναστήρι. Και να σου πω την αλήθεια δεν με νοιάζει καθόλου το αν θα είμαι μοναχός πια. Γαλουχήθηκα για πολλά χρόνια με αρετές αγίων ανθρώπων. Έμαθα να βοηθώ, να συμπονώ και να μην μένω αμέτοχος στα δεινά του κόσμου. Όταν ξεκινήσαμε το ταξίδι μας ένιωθα πως έπρεπε να διορθώσουμε ένα κακό που είχε γίνει, ακόμη και αν ο δρόμος για να τα καταφέρουμε ήταν αυτός της εκδίκησης. Τότε έβλεπα το ταξίδι μας σαν περιπέτεια, τώρα το βλέπω σαν σκοπό. Ο δικός σου είναι η λύτρωση και ο δικός μου είναι η ελευθερία. Το Πνεύμα έχει δίκιο. Δίπλα σου είμαι ελεύθερος και μόνο γι'αυτό αξίζει να πολεμήσω.

Ο μισθοφόρος εξεπλάγην με τα λόγια του φίλου του. Κάθε μέρα τον έβλεπε να ωριμάζει και να γίνεται ένα με έναν κόσμο στον οποίο δεν είχε μεγαλώσει. Είχε αφήσει πίσω του τις αδυναμίες και είχε μεταμορφωθεί σε έναν πολεμιστή με ιδανικά. Μπορεί να ήταν αδέξιος με τα όπλα, να μην είχε κάνει παρά ελάχιστη εξάσκηση, αλλά

στο πεδίο της μάχης θα γινόταν από τους πιο επικίνδυνους αντιπάλους που θα μπορούσε να αντιμετωπίσει κανείς. Θα πολεμούσε με αυταπάρνηση και δεν θα σταματούσε πουθενά, φτάνοντας στα άκρα για ό,τι τον έκανε εκείνο το πράγμα το οποίο ονειρευόταν από μικρός, ελεύθερο.

Ο Αρνούκ είχε ακούσει τη συζήτηση των φίλων του και ένιωσε περήφανος που τους είχε στο πλευρό του. Αισθάνθηκε ανακουφισμένος που ο Τόρος ήταν ακόμη ο άνθρωπος που θυμόταν, εκείνος ο μισθοφόρος που μπορεί να σκότωνε για λεφτά, αλλά δεν θα πουλούσε ποτέ του τις βασικές αξίες που διαμόρφωναν τον εαυτό του. Κάτι σε αυτή την αποστολή του δημιουργούσε έναν περίεργο αναβρασμό μέσα του. Δεν ήταν τόσο ψύχραιμος όσο άλλες φορές. Δεν ήξερε που θα τον οδηγούσε όλο αυτό, αλλά όσο είχε ένα όπλο στα χέρια θα κρατούσε τη θέση του και αυτό ήταν το μόνο πράγμα που είχε σημασία.

Το εργοτάξιο άρχισε να φαίνεται καθαρά μπροστά τους. Επρόκειτο για έναν ανοικτό χώρο με τεράστιους ογκόλιθους πεταμένους αριστερά και δεξιά. Γύρω τους υπήρχαν σκαλωσιές και στο έδαφος πεταμένα σκαρπέλα και άλλα εργαλεία για να τους λαξεύσουν. Δεν έμοιαζαν να είναι μεγάλης αξίας και απ'ό,τι φαινόταν ο χώρος έπρεπε να λειτουργεί σαν λατομείο όταν στο ορυχείο έκαναν μέρες να βρουν πολύτιμα πετρώματα που θα απάλλασαν τους εργάτες από πολλές εβδομάδες σκληρής δουλειάς.

Διάσπαρτες στο χώρο ήταν σκηνές στρατιωτών. Οι περισσότεροι κοιμούνταν εκείνη την προχωρημένη ώρα, αλλά υπήρχαν και μερικοί που φυλούσαν σκοπιά. Ο Αρνούκ έκανε νόημα σε μερικούς από τους άντρες τους και εκείνη όπλισαν αμέσως τα τόξα τους εκτοξεύοντας ένα φονικό σμήνος από βέλη στα κεφάλια των στρατιωτών. Οι

περισσότεροι σκοποί έπεσαν νεκροί, αλλά αμέσως ακούστηκαν φωνές και οι επιζήσαντες στρατιώτες άρχισαν να κινητοποιούνται.

-Δεν είναι πολλοί και δεν είναι προετοιμασμένοι, ούρλιαξε ο Αρνούκ. Πάρτε τους τα κεφάλια και προχωρήστε μπροστά. Μας περιμένουν μεγαλύτερες δυσκολίες στο ορυχείο.

Οι πολεμιστές άφησαν την πολεμική τους ιαχή να ξεχυθεί από τα πνευμόνια τους και όρμησαν μπροστά σαν αγριεμένο κύμα. Ατσάλι συνάντησε ατσάλι και μία βίαιη μάχη ξέσπασε. Για κάθε πολεμιστή του Αρνούκ που έπεφτε, δύο και τρεις στρατιώτες της Σουρουάν έχαναν τη ζωή τους. Οι επαναστάτες τους κάρφωναν με τα ξίφη τους, τους έσπαγαν τα κεφάλια και τα πλευρά με τα σφυριά. Τα πρόσωπά τους είχαν βαφεί με το αίμα εχθρών και φίλων και τα μάτια τους ήταν δύο απόκοσμα μαύρα πετράδια μέσα από τα οποία ξεχυνόταν μία θάλασσα οργής και μίσους. Εκείνη την στιγμή δεν σκέφτονταν ότι και οι εχθροί τους ήταν άνθρωποι. Στο πρόσωπό τους έβλεπαν όλη την ασχήμια της χώρας της και σκόπευαν να την αφανίσουν. Ο Τόρος πάλευε και αυτός παλικαρίσια, αλλά πολύ πιο επιδέξια. Χτυπούσε τους εχθρούς σε ζωτικά σημεία και τους εξουδετέρωνε δίχως πολύ κόπο. Όλα αυτά τα χρόνια είχε αναγάγει την αφαίρεση της ζωής ενός ανθρώπου σε τέχνη. Δίπλα του ο Νόα πολεμούσε όσο καλύτερα μπορούσε, αλλά αντιμετώπιζε δυσκολίες. Τραυμάτισε κάνα δυο εχθρούς, αλλά δεν αφαίρεσε τη ζωή κανενός. Δεν ήταν λίγες οι φορές που τον έσωσε το σπαθί του Τόρος ή εκείνο του Αρνούκ.

Μέσα σε λίγα λεπτά η μάχη είχε τελειώσει. Οι στρατιώτες του εργοταξίου δεν είχαν καταλάβει τι τους χτύπησε. Είχαν σκοτωθεί σχεδόν όλοι και εκείνοι οι λιγοστοί που

επέζησαν είχαν τρέξει μέσα στο ορυχείο για να ειδοποιήσουν τους υπολοίπους. Ο μικρός στρατός του Αρνούκ μετρούσε μονάχα εφτά νεκρούς.

-Πόσοι λες να ήταν; τον ρώτησε ο Τόρος.

-Όχι πάνω από εκατόν πενήντα και σίγουρα όχι επίλεκτοι. Ήταν έμπειροι, αλλά όχι και τόσο ικανοί. Είμαι σίγουρος ότι μέσα μας περιμένουν πολύ περισσότερες δυσκολίες.

-Λες ο δαίμονας να έμαθε για την επίθεση Αρνούκ;

-Δε νομίζω. Κινηθήκαμε αστραπιαία και με άκρα μυστικότητα. Επίσης όσοι χωρικοί μας είδαν στα δρομάκια φάνηκαν να είναι με το μέρος μας. Βέβαια, να είσαι σίγουρος ότι θα μάθει για την επίθεσή μας. Θα κάνουμε θόρυβο, όπως πάντοτε άλλωστε.

Ο Τόρος χαμογέλασε. Είχε κουραστεί με το παρελθόν του και πολλές από τις δολοφονίες που είχε διαπράξει τώρα έμοιαζαν να είναι άσκοπες πράξεις δίχως κανένα νόημα. Εδώ, όμως, κάθε ζωή που έπαιρνε τον έφερνε πιο κοντά στο τέλος εκείνου του άσχημου κεφαλαίου της ζωής του. Χαιρόταν που είχε τον Αρνούκ κοντά του. Με μία φράση ο πολεμιστής μπορούσε να ωραιοποιήσει τις καταστάσεις και να αναδείξει το ηθικό υπόβαθρο πίσω από αυτές, ακόμη και εάν δεν υπήρχε καμία ιδέα στο παρασκήνιο μιας εκθροπραξίας.

Δίχως άλλες σκέψεις, οι άντρες ανασυντάχθηκαν και όρμησαν προς την είσοδο του ορυχείου. Μία χοντρή ξύλινη πόρτα που τους έκλεινε το δρόμο δεν άντεξε και κατέρρευσε υπό το βάρος τόσων αντρών που την κλωτσούσαν, τη γρονθοκοπούσαν και την έσπρωχναν με όλη τους τη δύναμη και την οργή.

Μπροστά στα μάτια των επιτιθέμενων ξεδιπλώθηκε μία εικόνα από πέτρινες, φυσικές γεφυρούλες, στενά διαδρομάκια και ξύλινες σκάλες που οδηγούσαν σε

ψηλότερα και χαμηλότερα πατώματα. Το έδαφος ήταν γεμάτο με σφυριά και αξίνες, ενώ σε πολλά σημεία στους τοίχους υπήρχαν κρίκοι από τους οποίους περνούσαν αλυσίδες.

-Απίστευτο! Είναι σαν μυρμηγκοφωλιά, αποκρίθηκε ο Νόα. Πως μπορεί κανείς να δουλέψει εδώ μέσα; Εγώ μετά βίας παίρνω ανάσα.

-Τι θα κάνουμε Άρνουκ; ρώτησε τον μεγαλόσωμο πολεμιστή ο Τόρος.

-Σύντομα θα χρειαστεί να ξαναπολεμήσουμε. Είναι σχεδόν σίγουρο ότι θα χωριστούμε ξανά και ξανά, μέχρι που θα καταλήξει ο καθένας να πολεμά μόνος του. Δεν υπάρχει άλλος δρόμος. Το τοπίο όχι μόνο ανοιχτό δεν είναι, αλλά ούτε καν κλειστό. Είναι απίστευτα στενόχωρο.

-Που λες να φυλάνε τους αιχμαλώτους;

-Σίγουρα στα κάτω πατώματα. Συνήθως όσο πιο πάνω πας, θα συναντήσεις χώρους ξεκούρασης των στρατιωτών, γραφεία αξιωματικών και αποθήκες με τρόφιμα.

-Τότε θα κατεβούμε.

-Ναι Τόρος. Εμπρός άντρες! Θα κατεβούμε, ακόμη και αν οδηγηθούμε στον κάτω κόσμο. Άλλο ένα χτύπημα σε ένα προπύργιο του ξεπεσμού, άλλο λίγος χώρος για να αναπνεύσει η χώρα. Εμπρός!

Και έτσι ξεκίνησε η κατάβαση. Σύντομα οι άντρες του Άρνουκ ήρθαν αντιμέτωποι με τους πρώτους στρατιώτες. Πολλούς τους σκότωσαν με τα όπλα τους, ενώ άλλους τους έσπρωξαν στο κενό που ανοιγόταν αβυσσαλέο κάτω από τα πόδια τους. Αποκλείεται να επιβίωνε κανείς από τέτοια πτώση.

Οι στρατιώτες δεν ήταν εκπαιδευμένοι για να πολεμούν σε τέτοιες συνθήκες. Είχαν μάθει να λειτουργούν μέσα στην ομάδα και να βρίσκουν στήριγμα στους άντρες δίπλα

τους. Από την άλλη οι άντρες του Αρνούκ δεν είχαν κανένα πρόβλημα να ανταπεξέλθουν. Τους περισσότερους από αυτούς τους είχε μαζέψει από τους δρόμους, από την άγρια φύση και από τις αρένες που πολεμούσαν για τη ζωή τους. Θα έκαναν τα πάντα για να πέσει πρώτα ο εχθρός και μετά αυτοί. Έτσι τους είχε διδάξει η ζωή. Γι'αυτό εξάλλου συνέχιζαν να κατεβαίνουν απτόητοι δίχως να έχουν απώλειες.

Ο Τόρος ήταν από τους λίγους που δεν ακολουθούσε κάποιο μικρό μονοπατάκι ή δεν κρεμόταν από κάποιο σκοινί μόνος. Είχε μαζί του το Νόα και του έδειχνε που να πατήσει, πώς να πιαστεί από τα αναρριχητικά φυτά, που σκαρφάλωναν τους τοίχους στην αιώνια ζωή τους και που να πηδήσει.

Σιγά σιγά η άβυσσος κάτω από τα πόδια τους άρχισε να γίνεται όλο και πιο φωτεινή.

-Πλησιάζουμε, φώναξε ο Αρνούκ. Πρέπει να φτάνουμε στο τέλος. Ελάτε άντρες, λίγο ακόμη.

-Προσοχή, φώναξε κάποιος ξαφνικά.

Ο Τόρος κοίταξε ενστικτωδώς προς τα πάνω και είδε πέτρες, ακόμη και μεσαίους βράχους να καταρακυλάνε προς το μέρος τους.

-Που να πάρει! Πρέπει να είναι στρατιώτες από τα ανώτερα πατώματα στα οποία δεν πήγαμε. Προσπαθούν να μας παγιδεύσουν. Έπρεπε να είχες στείλει άντρες και εκεί Αρνούκ.

-Ναι, που να πάρει η οργή. Τι θα κάνουμε τώρα;

-Κολλήστε στους τοίχους, φώναξε ο Τόρος. Γρήγορα, δεν έχουμε άλλη επιλογή. Ταυτόχρονα έπιασε το Νόα από τον αυχένα και τον έσπρωξε πάνω στο υγρό τοίχωμα της σπηλιάς με δύναμη λες και ήθελε να διαλύσει το κεφάλι του. Μην κουνηθείς ούτε εκατοστό Νόα.

Σύντομα οι βράχοι τους πρόλαβαν και παρέσυραν πολλούς στο πέραςμά τους. Το μέρος έτρεμε και η πέτρα που κυλούσε πάνω σε πέτρα αντιχούσε με τρομακτικό θόρυβο, λες και το έδαφος επρόκειτο να σκιστεί στα δύο. Σκόνες και χώματα έκρυβαν το οπτικό πεδίο των πολεμιστών, αλλά αυτό ήταν το λιγότερο.

Ύστερα από πέντε λεπτά ο θόρυβος κόπασε και οι σκόνες άρχισαν να κατακάθονται. Ο Τόρος κοίταξε τριγύρω και είδε ότι ήταν πολύ λίγοι εκείνοι που ακουμπούσαν ακόμη πάνω στα τοιχώματα.

-Αρνούκ, είσαι καλά; Φώναξε.

-Ναι. Χάσαμε πολλούς άντρες. Δεν μετρώ πάνω από είκοσι.

-Θα συνεχίσουμε, του φώναξε ο Τόρος. Νόα πως είσαι; χτύπησες πουθενά; ρώτησε ύστερα το φίλο του.

-Όχι Τόρος. Είμαι μια χαρά, με έσωσες, ξανά.

-Μην το σκέφτεσαι. Έλα δεν έχουμε πολύ ακόμη.

Οι άντρες συνέχισαν την κατάβαση. Τους πήρε αρκετή ώρα, αλλά στο τέλος έφτασαν εκεί που ήθελαν. Υπό άλλες συνθήκες θα πατούσαν τα πόδια τους σε ομαλό έδαφος, αλλά τώρα βρέθηκαν να προσπαθούν να ισορροπήσουν πάνω σε μία θάλασσα από βράχια που είχαν αναμειχθεί με ανθρώπινη σάρκα και είχαν βαφεί κόκκινα από το αίμα, αίμα φίλων και εχθρών.

-Τι είναι όλο αυτό; Μοιάζει με ομαδικός τάφος, αποκρίθηκε απογοητευμένος ο Αρνούκ. Οι άντρες μου εξαφανίστηκαν σε μια στιγμή. Τι αρχηγός είμαι εγώ; Έπρεπε να τους προστατέψω.

-Ηρέμησε, αποκρίθηκε ο Τόρος ακουμπώντας το χέρι του πάνω στον ώμο του. Δεν μπορούσες να κάνεις τίποτε. Σημασία έχει να πολεμήσεις και να μην αφήσεις όλους αυτούς τους θανάτους να πάνε χαμένοι.

-Πάμε, αποκρίθηκε εκείνος και παραμέρισε το χέρι του φίλου του. Το βλέμμα του είχε αλλάξει. Ήταν σαν του Τόρος όταν ξύπνησε στο μοναστήρι. Ζητούσε αίμα.

Οι εναπομείναντες πολεμιστές ακολούθησαν ένα μονοπάτι με κατηφορική κλίση ώσπου βγήκαν σε ένα μεγάλο άνοιγμα γεμάτο με κελιά. Μπροστά στα κελιά έστεκαν περίπου δέκα φρουροί. Ο Αρνούκ όρμησε και τους σκότωσε μόνος του. Αυτός ήταν ο φόρος τιμής στους νεκρούς συμπολεμιστές. Από τη μάχη κέρδισε ένα κόψιμο στην πλάτη και ένα σκίσιμο στα πλευρά, αλλά δεν το ένοιαζε.

Ο Νόα άρχισε να παρατηρεί πιο προσεκτικά τα κελιά. Ήθελε να μιλήσει, αλλά η ανάσα του είχε κοπεί. Μέσα υπήρχαν μονάχα άνθρωποι με κόκκινα μάτια. Γυναίκες και άντρες κάθε ηλικίας, από μικρά παιδιά μέχρι ηλικιωμένους. Ήταν όλοι εξασθλιωμένοι και κοιτούσαν τώρα τους πολεμιστές με βλέμματα απεγνωσμένα και τρομακτικά. Ήταν λες και είχαν δει τους δαίμονες για τους οποίους μιλούσε η Ίλμιν. Ακόμη και αν τους έσωζαν δεν υπήρχε επιστροφή γι'αυτούς. Πλησίασε ένα κελί όπου κρατούσαν μία νεαρή κοπέλα.

-Είσαι καλά; τη ρώτησε. Μην ανησυχείς, θα βρούμε έναν τρόπο να σας βοηθήσουμε.

-Δεν υπάρχει διαφυγή.

-Τι σας έκαναν;

-Δεν, δεν θυμάμαι.

-Μας ρουφούν το αίμα με εκείνο το περίεργο μηχάνημα, ούρλιαξε ένας άλλος άντρας. Μας πηγαίνουν εκεί μία στο τόσο και μας τρυπάνε το δέρμα με ένα σωρό βελόνες.

Ο Τόρος έκανε μία βόλτα απ'όλα τα κελιά. Κοιτούσε τα πρόσωπα εκείνων των ανθρώπων και προσπαθούσε να

αφουγκραστεί τον πόνο και την δυστυχία τους. Ξαφνικά άκουσε μία φωνή να τον καλεί και γύρισε.

-Είσαι ο Τόρος, ο μισθοφόρος έτσι δεν είναι; τον ρώτησε μία κοπέλα. Ακόμη και μέσα σε όλη εκείνη την δυστυχία και εξαθλίωση ήταν ένας πανέμορφος ξανθός άγγελος. Τα μάτια της δεν τρόμαζαν, αλλά δημιουργούσαν ένα ζεστό αίσθημα ηρεμίας. Δεν ξέρω εάν με γνωρίζεις. Είμαι από το Βορρά, από τον τόπο σου. Λυπάμαι για ό,τι έγινε. Εγώ φταίω για όλα, εγώ, φώναξε και ύστερα ξέσπασε σε λυγμούς.

Ο Τόρος πλησίασε τα κάγκελα, πέρασε το χέρι του μέσα στο κελί και την ακούμπησε στο κεφάλι.

-Δεν φταις εσύ. Ο Σόρακ Νουλ φταίει, η Σουρουάν φταίει, ακόμη και ο κόσμος όλος φταίει, αλλά όχι εσύ. Που σας πηγαίνουν για να σας πάρουν το αίμα;

-Στο τέλος του ανοίγματος υπάρχει ένας διάδρομος που ύστερα από λίγο διακλαδίζεται. Πάρε τον αριστερό δρόμο και θα βρεις το μέρος που μας πάνε.

-Ποιοι σας έκαναν τόσο κακό; Ακόλουθοι του βασιλιά της Σουρουάν να μαντέψω;

-Όχι. Είναι κάποιοι άντρες ντυμένοι στα μαύρα. Δεν μπορούμε να δούμε ούτε τα πρόσωπά τους γιατί φορούν και μαύρες πορσελάνινες μάσκες. Λένε ότι θα αναστήσουν τους δαίμονες και θα επαναφέρουν την παλαιά τάξη πραγμάτων, αυτή που δεν έπρεπε να διαταραχθεί ποτέ. Ο βασιλιάς του παρέχει άντρες και χρυσάφι. Είχε έρθει και ο ίδιος εδώ μερικές φορές. Το καταλάβαμε από το σεβασμό που του έδειχναν.

-Θα ακουστεί λίγο περίεργο, αλλά μήπως είδες ποτέ κάποιον δαίμονα να περπατά ανάμεσά σας;

-Εγώ όχι, αλλά πολλοί άλλοι εδώ θα σου πουν ότι είδαν. Αυτό το μέρος λειτουργεί εδώ και έναν χρόνο περίπου. Οι

πρώτοι από εμάς που έφτασαν εδώ και κατάφεραν να ζήσουν κάνουν λόγο για την επίκληση ενός τρομερού δαίμονα. Χρειάστηκαν πάνω από είκοσι αθώες ψυχές για να βρεθεί στον κόσμο μας. Κανείς δεν δάκρυσε για όλη αυτή τη δυστυχία. Οι στρατιώτες πήραν μονάχα τα πτώματά τους και τα έκαψαν σε μία άτυπη κηδεία.

-Κάνε λίγο υπομονή, όλα αυτά θα τελειώσουν. Αρνούκ, πρέπει να προχωρήσουμε.

-Δεν θα αφήσω κανέναν εχθρό όρθιο, φώναξε εκείνος. Δείξε μου που είναι και εγώ θα τους βρω και θα τους κάνω να το πληρώσουν.

-Ξέρεις πρέπει να χωρίσουμε τις δυνάμεις μας.

-Γιατί;

-Δεν είναι απίθανο να μας έρθουν από επάνω ενισχύσεις για να μας παγιδεύσουν. Καλύτερα να τους αντιμετωπίσουμε και να τους αχρηστέψουμε εδώ προτού συναντηθούν με ό,τι μας περιμένει μπροστά.

-Πολύ καλά.

Ο Αρνούκ έδειξε δέκα άντρες του και τους έκανε νόημα να μείνουν στο άνοιγμα. Ήταν αρκετοί για να αντιμετωπίσουν πενήντα εχθρούς. Θα τους τσάκιζαν πριν προλάβουν να αντιδράσουν. Οι υπόλοιποι προχώρησαν μπροστά. Στην διακλάδωση έστριψαν αριστερά και συνέχισαν έως ότου βγήκαν σε ένα μικρότερο άνοιγμα. Εάφνου τα μάτια τους γέμισαν με πρωτόγνωρες εικόνες.

Στο φυσικό τοίχωμα του ανοίγματος που βρισκόταν στο βάθος, ακριβώς απέναντι από τους πολεμιστές, ήταν σκαλισμένο πάνω στην πέτρα ένα απόκοσμο πρόσωπο. Τα χαρακτηριστικά του ήταν ξένα και απροσδιόριστα και είχε το στόμα του ανοικτό λες και ούρλιαζε από οργή ή πόνο, κανένας δεν γνώριζε. Το μέγεθός του ήταν σαν εκείνο ενός γεροδεμένου άντρα. Αντί για μαλλιά είχε πολλούς

χάλκινους σωλήνες οι οποίοι κατέληγαν σε ένα κρεβάτι στο κέντρο του ανοίγματος. Η αίθουσα ήταν γεμάτη με άντρες ντυμένους στα μαύρα, ενώ στο κρεβάτι είχαν δεμένο έναν άντρα.

-Τι διαστροφή είναι αυτή; ούρλιαξε ο Αρνούκ. Γιατί δεν επιτεθήκαμε πιο γρήγορα; Ποιος ξέρει πόσοι υπέφεραν εδώ.

Ένας από τους άντρες γύρισε και τους κοίταξε. Μπορεί να φορούσε μάσκα, αλλά ο Τόρος ένιωσε το βλέμμα του να τον καρφώνει με ένα απάνθρωπο μίσος. Ύστερα περπάτησε αργά προς το μέρος τους και στην συνέχεια κοντοστάθηκε λίγα βήματα μακριά τους.

-Τι κάνετε εδώ; αποκρίθηκε. Τι θέλετε σε αυτό το μέρος;

-Καλύτερα να μου πεις εσείς τι θέλετε, αποκρίθηκε ο Αρνούκ. Τι είναι όλη αυτή η φαρσοκωμωδία με τους ανθρώπους με τα κόκκινα μάτια; Τι τους κάνετε;

-Δεν γνωρίζεις τίποτε, έτσι δεν είναι; Είσαι και συ από εκείνους που διδάχτηκαν την ιστορία διαστρεβλωμένη και έμειναν ικανοποιημένοι με τις ελλιπείς γνώσεις που τους παρείχε ένας κόσμος δίχως ταυτότητα.

-Τι εννοείς;

-Τι νομίζεις ότι κάνουμε εδώ;

-Σκοτώνετε αυτούς τους ανθρώπους. Πρώτα τους βασανίζετε και ύστερα τους σκοτώνετε.

-Κάνεις λάθος. Δεν σκοτώνουμε κανέναν. Έχουμε απώλειες μερικές φορές, αυτό είναι αλήθεια, αλλά πρόκειται για έναν ευγενή σκοπό.

-Γιατί παρέχετε με αίμα, μόνο με το αίμα αυτών των ανθρώπων, εκείνο το κεφάλι; Γιατί επικαλείστε τους δαίμονες; ρώτησε ο Τόρος. Είδε ότι ο Αρνούκ είχε αρχίσει να ταραξεται και έχανε τα λόγια του και τον έλεγχο της κουβέντας οπότε έπρεπε να αναλάβει εκείνος.

-Τι ξέρεις για αυτούς τους ανθρώπους και τους δαίμονες; Τίποτε. Άσε με λοιπόν να σου εξηγήσω. Σας κάνω ίσως ένα πολύ μεγάλο δώρο, αλλά αφού φτάσατε μέχρι εδώ πρέπει να ανταμειφθείτε. Το ήξερα ότι οι στρατιώτες του βασιλιά δεν είναι ικανοί για τίποτε.

Η μάσκα φίλτραρε τη φωνή του αγνώστου και τη διαστρέβλωνε με έναν παράξενο τρόπο, κάνοντάς τον να φαίνεται πως δεν έχει δικιά του λαλιά, αλλά λέει εκείνα που ήθελε να πει μία ανώτερη δύναμη.

-Κάποτε οι δαίμονες ζούσαν στον κόσμο μας, πολύ πριν εμείς εξελιχθούμε και αποκτήσουμε συνείδηση. Ήταν όντα που δεν είχαν αναπτυχθεί εδώ, αλλά είχαν έρθει με αστρόπλοια από μακρινούς πλανήτες, ποιος γνωρίζει άραγε πόσο εξελιγμένους;

-Τι είναι το αστρόπλοιο, ρώτησε απορημένος ο Νόα. Δεν την έχω ξανακούσει ποτέ αυτή τη λέξη.

-Φαντάσου ένα καράβι που μπορεί και ταξιδεύει στον ουρανό.

-Αυτό είναι αδύνατο.

-Για εμάς ναι, για εκείνους όχι. Είδαν λοιπόν τον κόσμο μας να ωριμάζει, διάφορα ζώα να εμφανίζονται και άλλα να εξαφανίζονται και είδαν τέλος και εμάς να εξελισσόμαστε, να γινόμαστε ικανοί με τα εργαλεία και στο τέλος να χτίζουμε τους πολιτισμούς μας. Ήταν εκεί σε κάθε στάδιο της ιστορίας μας και μας παρακολουθούσαν να ακολουθούμε ένα δρόμο σαν τον δικό τους. Κάποια στιγμή αποφάσισαν πως ήρθε η ώρα να μας συναντήσουν και να δηλώσουν ανοικτά την ύπαρξή τους. Εμείς τους δεχτήκαμε και τους λατρέψαμε ακόμη και σαν θεούς μας. Αλλά όσο τα χρόνια περνούσαν, η σχέση μας άρχισε να οδηγείται προς το τέλος της.

-Τι εννοείς; ρώτησε ο Τόρος.

-Εμφανίστηκαν οι Λευκοί Θεοί. Αυτοί οι καταραμένοι μάγοι.

-Οι Λευκοί Θεοί ήταν ευγενείς ιππότες, αποκρίθηκε με σθένος ο Νόα.

-Έτσι θέλουν να πιστεύεις. Ευγενείς άντρες που υπηρέτησαν πιστά το βασιλιά και ένα σωρό τέτοιες αηδίες. Οι Λευκοί Θεοί ήταν μάγοι. Τρεις άντρες που απάρτιζαν το ιερατείο κάποιου αρχαίου βασιλιά. Ασχολήθηκαν με τον κόσμο όσο λίγοι, μελέτησαν σε βάθος τη φύση, διάβασαν θρύλους από την αυγή του χρόνου και κατέληξαν να αποκτήσουν μαγικές δυνάμεις πέρα από κάθε αντίληψη. Οι σημερινοί μάγοι και οι σαμάνοι ποτέ δεν θα καταφέρουν να γευτούν τη γλυκιά γεύση εκείνης της απεριόριστης δύναμης που κατέληξε να κυλά μέσα στις φλέβες τους. Ο άνθρωπος με το πέρασμα των αιώνων άρχισε να αποκτά μία νέα αντίληψη για τον κόσμο, να κρατά μία διαφορετική στάση. Μέσα σε όλα αυτά οι δαίμονες δεν εμφανιζόταν πια. Έπρεπε να διωχθούν. Τώρα που το σκέφτομαι εμείς είμαστε οι δαίμονες. Αυτή η φυλή που εκδιώξαμε δεν είναι καν δαίμονες. Έτσι τους χαρακτήριζαν επειδή έμοιαζαν με τα απαίσια τέρατα των μύθων και των θρύλων.

-Τι έκαναν οι Λευκοί Θεοί; ρώτησε ο Νόα. Όλο το οικοδόμημα της πίστης του είχε δεχθεί ένα ισχυρό χτύπημα. Δεν ήξερε τι να πιστέψει πια. Αν όλα αυτά ήταν αλήθεια, τότε ακολουθούσε ένα δρόμο αρετής που ήταν ένα μεγάλο φέμα και τίποτε άλλο.

-Άνοιξαν μία πύλη προς τον κάτω κόσμο. Έμαθαν πως ο πλανήτης μας ήταν μία παράξενη περίπτωση κόσμου στον οποίο υπήρχε μία μικρότερη διάσταση μέσα σε μία μεγαλύτερη. Εμείς ζούμε στην επιφάνεια μέσα στη μεγάλη

διάσταση, ενώ εκείνοι εκδιώχθηκαν στην μικρή διάσταση του κάτω κόσμου.

-Πως τα ξέρεις όλα αυτά; απαίτησε να μάθει ο Αρνούκ, που είχε ζαλιστεί από τις τόσες πολλές πληροφορίες.

-Ανήκω σε μία οικογένεια που ήταν πιστοί υπηρέτες των δαιμόνων από την αρχή. Από κάθε πρόγονο δινόταν στους απογόνους ένα βιβλίο που έλεγε όλη την αλήθεια. Όταν μεγάλωσα αρκετά, βγήκα στον έξω κόσμο, επισκέφθηκα ερείπια των παλιών χρόνων, είδα επιγραφές, τοιχογραφίες και μελέτησα αρχαία κείμενα. Οι δαίμονες ήταν παντού γύρω μας μέχρι που τους εξαφάνισαν οι άνθρωποι.

-Πως γίνεται να εξαφανίστηκε ένας ολόκληρος λαός; ρώτησε ο Τόρος. Πως γίνεται μερικοί άνθρωποι να έκαναν σκόνη τόσα πολλά πλάσματα;

-Ωραία ερώτηση φίλε μου, αποκρίθηκε ο άγνωστος άντρας λες και ήταν δάσκαλος και έκανε μάθημα σε κάποιο σχολείο. Εκμεταλλεύτηκαν με τον χειρότερο τρόπο την πιο ιερή τους μέρα. Κάθε χρόνο, μία συγκεκριμένη μέρα, οι δαίμονες συγκεντρώνονταν σε αυτά εδώ τα βουνά και κοιτούσαν τον ουρανό σιωπηλοί, αναπολώντας τη μέρα που έχασαν το σπίτι τους και βρήκαν ένα καινούργιο. Δεν ήθελαν να ξεχαστεί η ιστορία των προγόνων τους. Γι'αυτό και όλοι ανεξαιρέτως έπρεπε να παρευρεθούν. Οι Λευκοί Θεοί το εκμεταλλεύτηκαν αυτό. Δημιούργησαν μία ομάδα από ισχυρούς μάγους, παίρνοντας άλλους πενήντα στο πλευρό τους και σχημάτισαν έναν κύκλο μαγείας που ήταν ικανός να εξοστρακίσει έναν ολόκληρο λαό σε έναν άλλο κόσμο.

-Δε μπορώ να φανταστώ πως υπάρχει μαγεία τόσο ισχυρή ώστε να εξαφανίσει έναν τόσο μεγάλο πληθυσμό.

-Πρόσεξε. Οι δαίμονες έχουν άλλο χρόνο ζωής και δεν μπορούν παρά να αφήσουν πίσω μονάχα έναν απόγονο.

Δεν πρέπει να ήταν περισσότεροι από τρεις χιλιάδες όταν το συμβάν αυτό έλαβε μέρος.

-Και με τους ανθρώπους με τα κόκκινα μάτια τι συμβαίνει; ρώτησε ο Αρνούκ. Ποτέ δεν του άρεσαν οι ιστορίες, αλλά αυτή όφειλε να την ακούσει.

-Οι άνθρωποι με τα κόκκινα μάτια είναι υβρίδια. Είναι γιοι και κόρες δαιμόνων που ζευγάρωσαν με ανθρώπους. Δεν ξέρω τι ακριβώς συμβαίνει, αλλά πάντα κληρονομούν την φύση του ανθρώπου και έχουν αυτά τα χαρακτηριστικά πορφυρά μάτια.

Σιωπή πλημμύρισε την αίθουσα. Κανείς δεν περίμενε να το ακούσει αυτό. Οτιδήποτε άλλο θα ήταν αποδεκτό, αλλά αυτό ξεπερνούσε τα όρια της αντίληψής τους. Οι άντρες με τα μαύρα έστεκαν και τους κοιτούσαν πίσω από τα προσωπεία τους. Δεν είχαν πρόσωπα και όμως κάθε μάσκα έμοιαζε να έχει τη δική της ταυτότητα. Ο Τόρος δεν ήξερε τι να πιστέψει. Όλη αυτή η ιστορία τον ξεπερνούσε, έθετε σε δοκιμασία την ίδια του την ύπαρξη. Ο Νόα βρισκόταν σε ακόμη χειρότερη κατάσταση. Πρώτα η πίστη του και τώρα αυτό. Οι άνθρωποι γεννιούνταν και πέθαιναν μέσα σε ένα ψέμα που τα κάλυπτε όλα σαν ένα αδιαπέραστο εμπόδιο. Ένα εμπόδιο που ελάχιστοι είχαν καταφέρει να υπερπηδήσουν για να φτάσουν στην αλήθεια. Ακόμη και οι περίεργοι μαυροφορεμένοι άντρες δεν έμοιαζαν τώρα με άκαρδα τέρατα δίχως συνείδηση. Τότε όμως τι ήταν; Οι φορείς της πραγματικής ιστορίας του ανθρώπου; Άντρες με ευγενή σκοπό; Διορθωτές του ψέματος ή μήπως παράλογες υπάρξεις που είχαν χάσει κάθε επαφή με την πραγματικότητα; Όλα αλλοιώθηκαν και έσπασαν σαν εύθραυστο γυαλί. Και το γυαλί που καταστρέφεται ποτέ δεν επανέρχεται στην αρχική του κατάσταση.

-Πως γίνεται να ζουν ακόμα αυτοί οι άνθρωποι; ρώτησε ο Αρνούκ. Δεν θα έπρεπε να έχουν πεθάνει;

-Σας το είπα και πριν. Οι δαίμονες έχουν άλλο χρόνο ζωής. Καθένας τους μπορεί να ζήσει ακόμη και τρεις χιλιάδες χρόνια. Οι άνθρωποι με τα πορφυρά μάτια δεν μπορούν να ζήσουν τόσο πολύ, αλλά σίγουρα φτάνουν τα χίλια χρόνια. Ξέρετε πόσο επώδυνο είναι γι'αυτούς να ενσωματωθούν σε μια κοινωνία και ύστερα να την δουν να πεθαίνει; Να βρουν φίλους και οικογένειες; Πάλι καλά που υπάρχουν κάποιοι λίγοι ανάμεσά μας που τους υιοθετούν και τους παρέχουν τη ζωή που τους αξίζει.

Ο Τόρος έβραζε από οργή όσο τα άκουγε όλα αυτά. Σκέφτηκε πως θα ήταν η ζωή του εάν είχε τέτοια μάτια. Αν θα είχε γνωρίσει τους ίδιους ανθρώπους, εάν θα είχε οικογένεια, εάν θα τον είχε ερωτευτεί η ίδια γυναίκα. Αυτοί οι άνθρωποι βασανίζονταν και ίσως να περίμεναν και ένα τέλος που αργούσε να έρθει υπερβολικά πολύ. Και σα να μην έφταναν όλα αυτά, υπήρχε και εκείνη η οργάνωση που τους βασάνιζε. Και ο αρχηγός της μιλούσε από πάνω για το πόσο λυπόταν για όλα όσα είχαν σιωπηλά υποστεί. Τράβηξε το ξίφος του. Όχι εκείνο που είχε πάρει από το κωριό του, αλλά αυτό που βρήκε στις φυλακές όταν του κατέσχεσαν το άλλο. Είχε ορκιστεί ότι με εκείνο θα έδινε τέλος σε όποια τρέλα τον περίμενε στο τέλος του δρόμου, αλλά και αυτό που είχε του αρκούσε.

-Όλα αυτά είναι μία φτηνή παρωδία, αποκρίθηκε κοιτώντας το γυμνό ατσάλι. Λυπάσαι γι'αυτούς τους ανθρώπους, σκέφτεσαι πως θα τους αντιμετώπισε η κοινωνία και ταυτόχρονα τους έκανες πειραματόζωα και τους αντλεις το αίμα για να πετύχεις τους σκοπούς σου.

-Αυτοί οι άνθρωποι δεν είχαν μέλλον. Ήταν καταδικασμένοι να ζουν την ίδια προβληματική ζωή ξανά

και ξανά μέχρι να πεθάνουν εξαθλιωμένοι. Εγώ τους δίνω διέξοδο. Μπορούν να φέρουν πίσω τους πραγματικούς τους προγόνους και να ζήσουν στο πλευρό τους. Κάποιοι πέθαναν στην πορεία, αλλά θυσιάστηκαν για το γενικό καλό.

-Αλήθεια πως λειτουργεί εκείνο το σκαλισμένο πρόσωπο, ρώτησε κάπως αφηρημένα ο Νόα. Ήξερε ότι θα ξεσπούσε σύντομα μάχη και θεώρησε καλό το να μάθει κάτι παραπάνω για εκείνο το παράξενο κατασκεύασμα. Ίσως να μπορούσε να το καταστρέψει και να δώσει ένα γρήγορο τέλος σε όλα αυτά.

-Δεν ήταν μόνο οι Λευκοί Θεοί μεγάλοι μάγοι. Χρησιμοποιώ το αίμα των ανθρώπων με τα κόκκινα μάτια σαν γέφυρα μεταξύ των δύο κόσμων. Είναι το μόνο κοινό στοιχείο που τους ενώνει. Θέλω λίγο ακόμη αίμα για να ανοίξω ξανά την πύλη και να φέρω και άλλους πίσω. Θα αποκαταστήσω την ιστορία, θα τιμήσω το παρελθόν της οικογένειάς μου, θα δώσω στους ανθρώπους πραγματικούς ηγέτες και όχι ανδρείκελα που διψούν μονάχα για πλούτη. Θα αλλάξω τον κόσμο και θα αναδιαμορφώσω τη θρησκεία, ούρλιαξε με παραμορφωμένη φωνή από τη ματαιοδοξία και το μίσος ο μαυροφορεμένος άντρας. Είχε αρχίσει να χάνει τα λογικά του.

-Δεν υπάρχει κάτι άλλο για να συζητήσουμε, αποκρίθηκε ο Αρνούκ στον Τόρος. Άντρες εμπρός! φώναξε και έτρεξε πρώτος.

Οι μαυροφορεμένοι άντρες τράβηξαν διάφορα όπλα που είχαν κρυμμένα πάνω τους και επιτέθηκαν και εκείνοι. Οι ικανότητές τους ήταν σε τελείως διαφορετικό επίπεδο από αυτές των στρατιωτών της Σουρουάν. Οι άντρες του Αρνούκ τους χτυπούσαν με σφυριά και τσεκούρια, αλλά εκείνοι απέφευγαν επιδέξια τα χτυπήματα. Μέσα σε αυτόν τον

πανικό ήρθαν να προστεθούν και ήχοι από κλαγγή σπαθιών που ερχόταν από το άνοιγμα με τα κελιά. Ο Τόρος είχε δίκιο. Οι στρατιώτες της Σουρουάν είχαν ανασυνταχθεί και ξαναεπιτέθηκαν.

-Τόρος, σώσε τον άντρα, φώναξε ο Νόα και του έδειξε το δεμένο άνθρωπο με τα κόκκινα μάτια πάνω στο βωμό.

Ο Τόρος έτρεξε προς το μέρος του όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Ο Νόα είχε δίκιο. Ίσως το αίμα εκείνου του ανθρώπου να άνοιγε την πύλη. Ο αρχηγός της οργάνωσης τον εντόπισε και έτρεξε προς το μέρος του.

-Δεν θα σε αφήσω να τα καταστρέψεις όλα. Έχουμε φτάσει στο τέλος, λίγο αίμα αρκεί για να ανοίξει η πύλη ολοκληρωτικά και να την περάσουν όλοι οι δαίμονες. Τώρα πρέπει να γίνει η αλλαγή. Ξέρεις πόσοι μήνες, ίσως χρόνια θα χρειαστούν για να τα καταφέρουμε ξανά;

-Δεν θα υπάρξει άλλη ευκαιρία, φώναξε ο Τόρος.

Ξαφνικά, όμως, πάγωσε. Είδε ένα μαχαίρι να τινάζεται προς το λαιμό του άτυχου άντρα. Ο αρχηγός με τα μαύρα γύρισε και κοίταξε έναν άντρα του. Είχε πετάξει δίχως δεύτερη σκέψη το μαχαίρι για να ολοκληρώσει τις επιθυμίες του άρχοντά του. Ήταν πλέον πολύ αργά. Μέσα σε λίγες στιγμές, πηχτό κόκκινο αίμα άρχισε να κυλάει από ένα τραύμα στο λαιμό του. Το αίμα συλλεγόταν από τους σωλήνες και τροφοδοτούσε το απόκοσμο κεφάλι.

-Λίγο ακόμη, φώναξε σαν τρελός ο άρχοντας της οργάνωσης. Λίγο ακόμη και εγώ, ο μεγάλος Κάρον Λουν, θα μείνω στην ιστορία ως ο ευεργέτης της ανθρωπότητας. Λίγο ακόμη.

Το αίμα έρεε βασανιστικά αργά από το ειδικά διαμορφωμένο βωμό, στις απολήξεις των σωλήνων και από εκεί στο κεφάλι. Αμέσως οι μαυροφορεμένοι άντρες μαζεύτηκαν σε ένα ημικύκλιο, βάζοντας πίσω τους τον

αρχηγό τους. Οι περισσότεροι άντρες του Αρνούκ είχαν σκοτωθεί. Δεν μπορούσε να πιστέψει ότι υπήρχαν πολεμιστές τόσο άξιοι που να μπορούν να πολεμήσουν ως ίσος προς ίσο με τους άντρες του. Μόνο με δύο πολεμιστές στο πλευρό του, συν τη βοήθεια του Τόρος και του άπειρου Νόα, ήλπιζε να ανταμώσει γρήγορα με τους πολεμιστές που είχε αφήσει πίσω.

Ο Κάρον Λουν άρχισε να απαγγέλλει με μυστικιστικό τρόπο τα λόγια ενός απόκρυφου μαγικού, ενώ οι άντρες του κοιτούσαν με τραβηγμένα τα όπλα τους εχθρούς τους. Δεν θα άφηναν κανέναν να σπάσει την άμυνά τους και να φτάσει στον αρχηγό τους. Ήθελε μισή ώρα και θα του την εξασφάλιζαν πάση θυσία.

-Τόρος, ήταν τιμή μου που σε γνώρισα τότε και σε ξανασυνάντησα τώρα, αποκρίθηκε ο Αρνούκ. Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο χάρηκα όταν είδε ότι δεν άλλαξες καθόλου. Όλοι λένε πως είσαι ο μισθοφόρος με τα χίλια θύματα, αλλά εγώ γνωρίζω την πραγματική σου ταυτότητα. Δεν θέλω να πεθάνεις σήμερα. Δεν ξέρω ποια θα είναι η αυριανή μέρα για τον κόσμο μας.

-Μην τα σκέφτεσαι αυτά Αρνούκ. Τίποτε δεν τέλειωσε. Ο μισθοφόρος γύρισε και κοίταξε την πέτρινη κεφαλή. Είδε μία μικρή μπλε λάμψη να γεννιέται μέσα στο στόμα της. Γιατί έλεγε ψέματα στον φίλο του; Όλα είχαν τελειώσει. Τι λες; Αντέχεις για μία τελευταία μάχη;

-Ναι που να πάρει. Ο Αρνούκ γύρισε και κοίταξε τους δύο άντρες που του είχαν απομείνει. Ήταν μαζί του από την αρχή, από τότε που γύρισε στη Σουρουάν και οραματίστηκε ένα καλύτερο μέλλον για τη χώρα του. Μπορείτε να φύγετε εάν θέλετε, αποκρίθηκε με ηρεμία. Η αποστολή σας τέλειωσε. Όλο αυτό που αντιμετωπίζουμε τώρα είναι κάτι τελείως διαφορετικό. Οι εχθροί που σας

περιμένουν πίσω είναι πολύ πιο εύκολοι από αυτούς που έχετε μπροστά σας.

-Θα μείνουμε, φώναξαν και οι δύο με μια φωνή. Για τη Σουρουάν, για τον αγώνα.

Τα τελευταία λόγια ακούστηκαν με δύναμη και έκαναν θόρυβο. Δεν προερχόταν μονάχα από τα στόματα δύο αντρών. Ο Αρνούκ χαμογέλασε σα μικρό παιδί. Γύρισε και είδε οχτώ πολεμιστές του να στέκονται στην είσοδο. Όποιοι και αν τους είχαν επιτεθεί, τώρα κείτονταν νεκροί.

-Πόσοι σας επιτέθηκαν; ρώτησε ο αρχηγός τους.

-Όχι πάνω από εβδομήντα, αποκρίθηκε ένας από αυτούς. Τους σφάξαμε όλους. Ελπίζω το σημερινό να γίνει μάθημα στο στρατό της Σουρουάν.

-Προσοχή άντρες! Οι εχθροί που έχουμε μπροστά μας είναι πολύ πιο σκληροί. Σκότωσαν σχεδόν δέκα αδέρφια σας και έχασαν μονάχα δύο δικούς τους.

-Νόα, είπε ο Τόρος και κοίταξε το πρόσωπο του φίλου του. Φύγε, δεν υπάρχει λόγος να πολεμήσεις εδώ.

-Αυτό αποκλείεται Τόρος. Θα πολεμήσω ακόμη και αν πεθάνω.

-Μην είσαι ανόητος. Έκανες αρκετά. Σκέψου τη ζωή σου, σκέψου την Ίλμιν. Θα την αφήσεις έτσι πίσω; Με ένα απλό αντίο; Νιώθω ότι έχεις πολλά πράγματα που θέλεις να της πεις. Εξάλλου πρέπει να κάνεις και κάτι άλλο πολύ σημαντικό. Ο μισθοφόρος έγειρε και ψιθύρισε μερικά λόγια στο αυτί του φίλου του.

-Μα, θέλω να πολεμήσω στο πλευρό σου, αποκρίθηκε το αγόρι.

-Είναι εξίσου σημαντικό να κάνεις αυτό που σου είπα. Κοίτα τι συμβαίνει εδώ.

-Πήγαινε Νόα, αποκρίθηκε και ο Αρνούκ. Είχε καταλάβει τα κίνητρα του Τόρος. Κάνε ό,τι σου πε. Έχω και εγώ μια

χάρη να σου ζητήσω. Βρες τους άντρες που άφησα πίσω και στείλε τα χαιρετίσματά μου.

Ο Νόα έκλεισε τα μάτια του. Σκέφτηκε για λίγο τις επιλογές του και ύστερα αποφάσισε να το σκάσει από εκεί. Δεν είχε πολύ χρόνο και έπρεπε να τρέξει με όλη του την ψυχή. Δεν φοβόταν τη μάχη, δεν φοβόταν το θάνατο. Φοβόταν όμως αυτό που θα ακολουθούσε. Ο Τόρος είχε δίκιο. Έπρεπε να γυρίσει την πλάτη του στο μισθοφόρο, να τον προδώσει και να φύγει. Του έπιασε σφικτά το χέρι και τον κοίταξε για ώρα μέσα στα μάτια. Δεν είπε τίποτε, ο Τόρος τα είχε καταλάβει όλα. Στην συνέχεια το έβαλε στα πόδια. Κανένas εχθρός δεν έκανε τον κόπο να τον ακολουθήσει. Όσο ο Κάρων Λουν έμενε προστατευμένος, οι αντίπαλοι μπορούσαν να κάνουν ό,τι ήθελαν. Αργά ή γρήγορα θα έβρισκαν το τέλος που τους αναλογούσε.

-Αρνούκ νομίζω ότι είμαστε έτοιμοι, αποκρίθηκε ο Τόρος.

-Εμπρός! ούρλιαξε εκείνος και όλοι έτρεξαν και χτύπησαν με ορμή πάνω στο ανθρώπινο τείχος των μαυροφορεμένων αντρών.

Ο αρχηγός των επαναστατών κουνούσε το όπλο του με δύναμη και δεξιοτεχνία, αλλά δεν μπορούσε να πετύχει εύκολα τους στόχους του. Οι αντίπαλοι πρόσεχαν ούτως ώστε να μην αφήνουν ανοίγματα στη γραμμή άμυνάς τους, αλλά συνέχιζαν να κινούνται πολύ γρήγορα, λες και ήταν φαντάσματα. Ούτε ο Τόρος μπορούσε να χτυπήσει εύκολα κάποιον, αλλά είχε κιόλας σχηματίσει στο μυαλό του ένα εναλλακτικό σχέδιο.

-Αρνούκ έλα εδώ, φώναξε και εκείνος τον πλησίασε.

-Τι είναι Τόρος;

-Διάλεξε έναν εχθρό και θα του επιθεθούμε ταυτόχρονα. Χτύπα με δύναμη και όσο πιο γρήγορα μπορείς.

-Εντάξει, αποκρίθηκε εκείνος δίχως να αμφισβητήσει το μισθοφόρο. Το καλό που του ήθελε η προσπάθεια να άξιζε.

Οι δυο τους επιτέθηκαν σε έναν εχθρό στα άκρα της αριστερής πλευράς. Χτυπούσαν με μανία και εκείνος απέκρουε σχεδόν όλα τα χτυπήματα. Σύντομα, όμως, κουράστηκε και άρχισε να παραπατάει. Κάποια στιγμή ο Αρνούκ κατάφερε να του τσακίσει το δεξί χέρι και με μία μπουνιά στην κοιλιά τον ξάπλωσε στο έδαφος. Στην συνέχεια ο Τόρος πήρε λίγο φόρα και πέταξε με όλη του τη δύναμη το σπαθί. Εκείνο έσκισε σα βέλος τον αέρα και καρφώθηκε βαθειά μέσα στο πόδι του Κάρον Λουν.

Ο μάγος άφησε μία κραυγή πόνου να του ξεφύγει και γονάτισε. Για λίγες στιγμές σταμάτησε να ψέλνει και η μπλε ενέργεια της πύλης εξασθένησε. Ο Αρνούκ βλέποντας τώρα το σχέδιο του Τόρος να διαγράφεται καθαρά μπροστά στα μάτια του, σήκωσε το ξίφος του άντρα που είχε ρίξει και το εκσφενδόνισε με δύναμη. Δύο εχθροί μπήκαν μπροστά του, αλλά το ρήγμα άργησε να κλείσει. Το δεύτερο ξίφος καρφώθηκε στον ώμο του πάνω που είχε αρχίσει να ξαναβρίσκει τα λόγια του. Ύστερα ο επαναστάτης γύρισε για να κοιτάξει τους άντρες του. Μόνο ένας έστεκε όρθιος. Οι εχθροί είχαν χάσει τέσσερις δικούς τους, αλλά το αριθμητικό πλεονέκτημα τους ανήκε.

-Γιατί παλεύουν με τόση δύναμη που να πάρει; ούρλιαξε ο Αρνούκ.

-Ο Κάρον Λουν τους έχει ενισχύσει με τη μαγεία του, δεν εξηγείται αλλιώς, απάντησε ο Τόρος. Πίσω από την πλάτη του η πύλη άρχισε να μεγαλώνει ξανά. Ο χρόνος περνούσε πολύ πιο γρήγορα απ'ό,τι θα ήθελε. Αρνούκ μπορείς να κρατήσεις για λίγο μόνος σου;

-Κάνε ό,τι είναι να κάνεις Τόρος.

Ο μισθοφόρος έτρεξε προς το πέτρινο σκάλισμα και άρχισε να τραβάει με τα γυμνά του χέρια τους σωλήνες. Το αίμα έσταζε μέσα στο ανοικτό στόμα και αποτελούσε τον καταλύτη της μαγείας του Κάρον Λουν. Ήταν πλέον πολύ αργά. Η πύλη είχε μεγαλώσει πάρα πολύ.

-Αρνούκ κρατάς; ρώτησε και γύρισε για να τον κοιτάξει.

Είδε τον φίλο του να είναι πεσμένος στα γόνατα. Είχε δύο ξίφη καρφωμένα στον κορμό του και ήταν βαμμένος κόκκινος από το δικό του αίμα, αλλά και αυτό των εχθρών. Ένας φρουρός του μάγου στεκόταν μπροστά του και τον κοιτούσε ατάραχος. Ο Τόρος έτρεξε προ το μέρος του, αλλά δεν πρόλαβε. Εκείνος δίχως ίχνος συμπόνιας κάρφωσε το μεγαλόσωμο πολεμιστή στην καρδιά. Όταν είδε ότι το έργο του είχε τελειώσει, έδειξε τον Τόρος. Εκείνος ήταν ο επόμενος. Τώρα όλοι οι επαναστάτες είχαν πεθάνει, ο Αρνούκ είχε πεθάνει και ήταν ο επόμενος στη λίστα. Πήγε να τραβήξει το σπαθί από το άψυχο κορμί του Αρνούκ, αλλά δεν τα κατάφερε. Χαμήλωσε το βλέμμα του και είδε ότι ο πολεμιστής έσφιγγε τη λεπίδα με το δεξί του χέρι. Σηκώθηκε αργά και κοίταξε τον εχθρό στα μάτια. Εκείνος είχε ακινητοποιηθεί από το φόβο. Η μάσκα έκρυβε την έκφραση του προσώπου του, αλλά το τρεμάμενο κορμί του τον είχε προδώσει. Ο επαναστάτης τον έπιασε από το πρόσωπο και τον έσφιξε τόσο που συνέθλιψε τη μάσκα. Αντίκρισε ένα νέο άντρα. Δεν τον ένοιαζε. Τον άρπαξε από το λαιμό και τον στραγγάλισε. Στην συνέχεια έβγαλε το ξίφος από το στήθος του και έκανε μία τελευταία επίθεση. Πριν πέσει οριστικά σκότωσε άλλους δύο εχθρούς. Στο τέλος τον εγκατέλειψαν οι δυνάμεις του και βρέθηκε αναισθητός στο έδαφος. Προσπάθησε να συλλαβίσει το όνομα του Τόρος, αλλά δεν τα κατάφερε. Ο πολεμιστής είχε γυρίσει για λίγο από τον

πίσω κόσμο για να αποδείξει πως δεν θα πέθαινε σαν κοινός θνητός. Πήρε μαζί του όσους περισσότερους μπορούσε.

Στο βάθος ο Κάρον Λουν συνέχιζε να ψέλνει πεσμένος στο έδαφος. Το πρόσωπό του είχε γίνει μία μάσκα απόλυτου πόνου, αλλά δεν σταματούσε. Δεν θα πρόδιδε τους άρχοντές του.

Ο Τόρος κοιτάζε τους εχθρούς του. Δεν ήταν πάρα πολλοί και ο τρόπος με τον οποίο πέθανε ο Αρνούκ τους φόβισε. Δεν ήταν άτρωτοι. Ήταν απλοί πολεμιστές και ο μισθοφόρος είχε αντιμετωπίσει εκατοντάδες τέτοιους στα νιάτα του. Σήκωσε δύο ξίφη από κάτω και πήρε μία παράξενη στάση. Θα χρησιμοποιούσε την καλύτερη τεχνική του. Αυτή που είχε διδαχθεί πριν από πολλά χρόνια από έναν βετεράνο στρατιώτη της Νόρντια.

Σχημάτισε ένα ημικύκλιο με το δεξί του πόδι, στηρίχτηκε στο αριστερό και ύστερα όρμησε μπροστά με όλη του τη δύναμη. Πέρασε σαν τυφώνας ανάμεσα από τους αντιπάλους και κατάφερε πολλαπλά χτυπήματα. Την πρώτη φορά τη γλίτωσε μόνο με ένα ελαφρύ τραύμα στο θώρακα. Αυτό ήταν το αρνητικό. Αποδυνάμωσε την άμυνά του για να ενισχύσει την επίθεση. Όταν ήταν νεότερος, έτρεχε σαν τον άνεμο και κανείς δεν τον προλάβαινε. Τώρα όμως δεν μπορούσε να κινηθεί τόσο εύκολα. Αναπόφευκτα θα δεχόταν χτυπήματα από τους εχθρούς του. Επιτέθηκε άλλες δύο φορές. Τέταρτη φορά δεν χρειάστηκε. Όλοι οι εχθροί ήταν νεκροί. Το σώμα του είχε γεμίσει με πληγές. Μετά βίας ένιωθε το δεξί του χέρι και απορούσε πως μπορούσε και κρατούσε το σπαθί. Πλησίασε με όλη του τη δύναμη τον Κάρον Λουν. Είχε χρόνο, έπρεπε να έχει χρόνο, αλλιώς όλα αυτά θα είχαν γίνει για το τίποτα.

Σήκωσε το αριστερό χέρι και το άφησε να πέσει. Το σπαθί θα έβρισκε το μάγο στο κεφάλι. Λίγο πριν η λεπίδα τον βρει, εκείνος άρχισε να γελάει. Ο Τόρος ένιωσε πως η ατμοσφαιρική πίεση έπεσε απότομα. Για μια στιγμή κουφάθηκε και ξαφνικά όλα επανήλθαν και μία δυνατή λάμψη τον τύφλωσε ενώ ένα ωστικό κύμα αέρα τον εκσφενδόνισε στην άλλη μεριά.

-Ήσουν αργός, φώναζε και γελούσε ο μάγος. Ελάτε άρχοντες. Ελάτε για να δείτε το σπίτι σας, ελάτε για να δείτε τους ανθρώπους που σας εξόρισαν.

Ο Τόρος ζαλιζόταν και η όρασή του ήταν θολή, αλλά μπορούσε να διακρίνει ότι ή πύλη είχε ανοίξει και ότι πλέον η σπηλιά είχε αρχίσει να γεμίζει με μερικά αλλόκοτα πλάσματα.

-Επιτέλους ελεύθεροι, φώναξε ένας από τους δαίμονες. Ήταν σαν και εκείνον που είχε συναντήσει η Ίλμιν, αλλά μεγαλύτερος σε μέγεθος. Επίσης ήταν πιο μυώδης και φαινόταν από την συμπεριφορά του ότι μπορούσε να επιβληθεί στους υπολοίπους.

-Καλωσόρισες άρχοντα, αποκρίθηκε ο μάγος και προσκύνησε σα δούλος.

-Εσύ μας ελευθέρωσες;

-Μάλιστα. Είμαι απόγονος μίας οικογένειας που υπηρετούσε τους προγόνους σας. Εγώ ήρθα σε συνεννόηση με το βασιλιά και ρύθμισα τη συνεργασία σας. Ήταν πολύ εύπιστος.

-Ο αδελφός μου που είναι;

-Είναι στην πρωτεύουσα της χώρας όπου βρίσκεστε. Το σχέδιό σου έχει πάρει μπρος. Είναι ζήτημα χρόνου μέχρι να υποκύψει το πρώτο κράτος στην εξουσία σας.

-Πολύ καλά, υπηρέτησε τα συμφέροντά μας με τον καλύτερο τρόπο, αποκρίθηκε και ύστερα πλησίασε τον

μάγο και ακούμπησε το χέρι του στο κεφάλι του. Μέσα σε μια στιγμή εκείνος κοκάλωσε και έγινε σκόνη.

Ο Τόρος τα έβλεπε όλα αυτά σαν όνειρο. Δεν μπορούσε να καταλάβει τι ακριβώς συνέβαινε. Είχε χτυπήσει στο κεφάλι και αυτό δε διευκόλυνε καθόλου τα πράγματα. Τι συνέβη στον μάγο; Ξαφνικά είδε μία φιγούρα να πλησιάζει εκείνη που εξαφάνισε τον Κάρρον Λουν.

-Γιατί του το έκανες αυτό; Το μόνο που έκανε ήταν να σε βοηθήσει. Ξέχασες ποιοι είμαστε, ξέχασες τι αντιπροσωπεύουμε;

-Ναι ξέχασα. Οι άνθρωποι με ανάγκασαν να ξεχάσω όταν με εξόρισαν σε εκείνο το κολαστήριο που εσύ αποκαλούσες πατρίδα όλα αυτά τα χρόνια.

-Μπορεί να περάσαμε δύσκολα, αλλά εκείνο ήταν το σπίτι μας. Βλέπεις ο πραγματικός τόπος μας καταστράφηκε. Γι'αυτό καταλήξαμε εδώ. Και δυστυχώς οι μηχανές μας δεν άντεξαν και έτσι δεν θα μπορέσουμε να ταξιδέψουμε ξανά. Δεν έχουμε που αλλού να πάμε. Νομίζεις ότι εμένα μου άρεσε όταν είδα ότι απέκτησα ένα νέο σπίτι και ξαφνικά μου το στέρησαν και με έστειλαν εκεί κάτω; Αλλά και κείνο σπίτι μας ήταν.

-Άσε τις συναισθηματικές αηδίες πίσω σου. Δες τι μπορούμε να καταφέρουμε. Θα πάρουμε εκδίκηση και θα κάνουμε τον κόσμο δικό μας. Θα γίνουμε βασιλιάδες και θα αποκτήσουμε δούλους. Ποτέ μας δεν ήμασταν σε καλύτερη θέση.

-Γιατί φέρεσαι έτσι;

-Γιατί μου αξίζει. Γιατί με μίσησαν και με κατέστρεψαν δίχως να το αξίζω.

-Οι εχθροί σου πρέπει να είναι μία χούφτα μάγοι, όχι όλη η ανθρωπότητα.

-Όλοι τους ίδιοι είναι. Και τώρα θα πληρώσουν το τμήμα. Η ιστορία δεν ξεγράφεται. Οι νικητές τη διαμορφώνουν κατά τη θέλησή τους, αλλά οι ηττημένοι δεν ξεχνούν ποτέ.

-Άρα όλο αυτό που κάνεις κάποια στιγμή θα στραφεί εναντίον σου.

-Όχι, γιατί οι δικοί μου ηττημένοι δεν θα τολμήσουν να σηκώσουν ποτέ κεφάλι.

Ο Τόρος άκουγε την κουβέντα με προσοχή. Οι δαίμονες ήταν δικασμένοι. Υπήρχαν ακόμη ενάρετα άτομα ανάμεσά τους. Βέβαια δεν μπορούσε να κατηγορήσει τους υπολοίπους. Οι Λευκοί Θεοί τους κατέστρεφαν και εκμεταλλεύτηκαν την ιερή τους μέρα. Τους άρπαξαν το μέλλον και το έκαναν δικό τους.

Ο μεγαλόσωμος δαίμονας κάποια στιγμή εντόπισε τον πεσμένο Τόρος. Τον πλησίασε, τον έπιασε από το κεφάλι και τον σήκωσε ψηλά.

-Τι έχουμε εδώ; Ποιος είσαι εσύ;

Ο Τόρος δεν απάντησε.

-Φαίνεται σα να ξεπετάχτηκε από μάχη. Κοίτα πόσο βασανισμένος είναι. Μην του κάνεις κακό, αποκρίθηκε ο δαίμονας που δεν μισούσε τους ανθρώπους.

-Το όνομά μου είναι Τόρος, αποκρίθηκε με δυσκολία ο μισθοφόρος.

Ο δαίμονας τον άφησε να σωριαστεί κάτω. Έμεινε από πάνω του να τον κοιτά και να σκέφτεται τι θα έκανε μαζί του. Υπήρχαν διάφορα σχέδια τα οποία περιελάμβαναν την εκμετάλλευσή του. Θα τα κατάφερνε άραγε;

-Λοιπόν Τόρος, μπορώ να σε σκοτώσω εδώ και τώρα. Είδες τι έκανα στον μάγο. Σου δίνω όμως μία δεύτερη επιλογή. Θα μπορούσα να σε χρησιμοποιήσω σε μία αποστολή και έτσι να παρατείνω για λίγο το χρόνο ζωής σου. Ποιος ξέρει; Μετά μπορεί να ακολουθήσει ακόμη μία και αν είσαι

καλός οι αποστολές θα πολλαπλασιάζονται μέρα με τη μέρα.

Ο μισθοφόρος μάζεψε όλη τη δύναμη που του είχε απομείνει και στάθηκε στα πόδια του. Κοίταξε το πλάσμα στα μάτια. Μονάχα μίσος και κακία έκρυβε το πορφυρό βλέμμα του. Τα βράχιά του ανοιγόκλειναν ρυθμικά φιλτράροντας τον αέρα, ενώ το κορμί του γυάλιζε από την μπλε λάμψη της πύλης που συνέχιζε να είναι ανοιχτή πίσω του. Ό,τι και αν ήταν δε ανήκε στη γη, δεν μπορούσε να την διεκδικεί έτσι απλά, ακόμα και αν οι Λευκοί Θεοί του είχαν συμπεριφερθεί άτιμα και άνανδρα.

-Δεν θα γίνω ποτέ δούλος κανενός. Μήτε ανθρώπου μήτε δαίμονα. Δεν ξέρω τι σου έκαναν οι πρόγονοί μου, αλλά εγώ δεν θα πληρώσω τα λάθη τους.

-Ω! Τι γενναία λόγια. Δεν ξέρω τι θα πεις όταν θα δεις τα έθνη σας να πέφτουν το ένα μετά το άλλο. Θέλω να σε δω να παρακαλās και να κλαις. Ξέρεις ποιο είναι το κακό με εσάς τους ανθρώπους; Έχετε σύντομες και εύθραυστες ζωές, αλλά πάντα αγνοείτε την έλευση του θανάτου. Λογιάζετε τους εαυτούς σας αιώνιους. Ο δικός σου θάνατος δεν αργεί να έρθει. Μην επιταχύνεις την πραγματοποίησή του.

Ο δαίμονας ύψωσε αλαζονικά το κεφάλι του και άρχισε να κινείται προς την έξοδο του. Οι ακόλουθοί του τον μιμήθηκαν. Μόνο ο δαίμονας που συμπαθούσε τους ανθρώπους δίστασε για μια στιγμή και σκέφτηκε να κάνει κάτι, αλλά τελικά έπραξε όπως η μάζα. Από την πύλη συνέχιζαν να ξεπηδούν και άλλοι δαίμονες. Θα έβγαιναν μέχρι τελευταίου και ύστερα θα την κατέστρεφαν.

Ο Τόρος τους είδε να παρελαύνουν και γέλασε. Δεν μπορούσε να τους αντιμετωπίσει. Ήταν ανίκανος. Έφτασε μέχρι το τέλος, αλλά εκείνο δε θα γραφόταν από τα δικά

του χέρια. Είπε να σταθεί εκεί και να ξαποστάσει. Ύστερα, όμως, σκέφτηκε το Νόα. Δεν θα είχε προλάβει να απομακρυνθεί πολύ. Θα τον έβρισκαν και δεν θα δίσταζαν να τον βασανίσουν. Αυτό δεν θα το επέτρεπε.

-Ε! Εσύ, φώναξε στο δαίμονα. Δεν τελειώσαμε, που νομίζεις ότι πας;

-Πάλι εσύ; φώναξε ο δαίμονας και σταμάτησε να κινείται. Έχεις το θράσος να με προκαλείς, ενώ αποφάσισα να σε αφήσω πίσω δίχως να σου πάρω τη ζωή;

-Έχω τάσεις αυτοχειρίας, τι άλλο να πω;

Ο μισθοφόρος σήκωσε δύο σπαθιά από κάτω. Έκλεισε τα μάτια του για μια στιγμή και είδε τη ζωή του να περνά μπροστά του με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Είδε βαρβάρους να τον φωνάζουν Ταλμούθ που στη γλώσσα των Βορείων σήμαινε «Το γεράκι του θανάτου», είδε να τον καταζητούν και να κολλάνε αφίσες που έγραφαν «Ο μισθοφόρος με τα χίλια θύματα. Καταζητείται», είδε να παρατάει τα όπλα και να γυρνά στο χωριό του για μια ήρεμη ζωή, είδε τη φωτιά να του στερεί την ευτυχία, είδε το μοναστήρι που ξύπνησε, το Νόα, την Ίλμιν και τον Αρνούκ. Ας του έκανε ό,τι ήθελε εκείνος ο δαίμονας. Δεν θα του έπαιρνε ποτέ την ψυχή και όλες αυτές τις αναμνήσεις. Θα πέθαινε, αλλά θα γινόταν ένα με τον κόσμο. Είχε υπάρξει ανελέητος, σκληρός, αδιστακτος και ακάριστος. Όλα αυτά όμως τα είχε διορθώσει. Τώρα θα πλήρωνε το τίμημα και θα έδινε τη ζωή του για καλό σκοπό. Θα έκανε αυτό για το οποίο γεννιούνται όλοι οι άνθρωποι και ας χαλάνε στην συνέχεια, θα προστάτευε τη ζωή στον κόσμο του.

-Νόα! Τρέχα, ούρλιαξε και όρμησε προς τον αρχηγό των δαιμόνων. Ήλπιζε ότι ο φίλος του θα τον άκουγε.

Τίναξε μπρος τα ξίφη του, αλλά ο εχθρός του τον απέφυγε με άνεση, λες και ήταν αόρατος. Αμέσως οι

δαιμόνες μαζεύτηκαν γύρω του και ετοιμάστηκαν να επιτεθούν στον Τόρος, αλλά ο αρχηγός τους τους διέταξε να κάνουν πίσω. Είχε καιρό να πολεμήσει. Ίσως να ξεσκουρίαζε με εκείνη την μάχη.

Ο Τόρος επιτέθηκε πολλές φορές ακόμη, αλλά όλες του οι κινήσεις ήταν άχρηστες εναντίον του πλάσματος. Η δύναμή του ήταν πρωτόγνωρη. Έφτασε η στιγμή που αποφάσισε να επιτεθεί και εκείνο. Σήκωσε το δεξί του χέρι και το τίναξε μπροστά. Μικροσκοπικές ριπές αέρα κατευθύνθηκαν προς τον άντρα σαν βέλη δεκάδων τοξοτών. Ο Τόρος απέφυγε τις περισσότερες, αλλά δεν τα κατάφερε και στο τέλος χτυπήθηκε. Έσκισαν την σάρκα του επιφανειακά σαν ξυράφια και του προκάλεσαν αφόρητο πόνο. Εκείνος όμως σηκώθηκε για άλλη μία φορά. Έτρεξε πάλι και επιτέθηκε δίχως επιτυχία. Ο δαίμονας τον απέφυγε και τον κλώτσησε δυνατά στην κοιλιά, τινάζοντάς τον δέκα μέτρα πίσω. Σηκώθηκε και επιτέθηκε ξανά. Πάλι τίποτα.

Μετά από πολλές επιθέσεις αποφάσισε να αλλάξει τακτική. Άρχισε να επεξεργάζεται το περιβάλλον γύρω του για να δει πως θα το εκμεταλλευτεί. Είχε διάφορα μπαλώματα χώματος πάνω στο πέτρινο έδαφος. Όρμησε για άλλη μία φορά και με μία επιδέξια κίνηση γέμισε τη χούφτα του με χώμα, δίχως να κόψει ταχύτητα. Η επίθεσή του ήταν ηθελημένα άγαρμπη. Ο δαίμονας τον απέφυγε και για να κάνει επίδειξη της δύναμής του επιβράδυνε και δεν αντεπιτέθηκε αμέσως. Περιπάτησε ήρεμα προς το μέρος του. Εξάλλου ο Τόρος δεν είχε που να κρυφτεί, ούτε υπήρχε διέξοδος για να το σκάσει. Άνοιξε και τα δύο χέρια του και ετοιμάστηκε να τα χτυπήσει με δύναμη ούτως ώστε να δώσει πνοή ζωής σε ένα ωσικό κύμα. Ο μισθοφόρος εκμεταλλεύτηκε ένα μικρό άνοιγμα που εμφανίστηκε,

έτρεξε προς το δαίμονα και πέταξε με όλη του τη δύναμη το χόμα πάνω στα βράγχια. Εκείνος γέλασε, αλλά μετά από λίγο σταμάτησε να αναπνέει. Ο αέρα είχε πάψει να φιλτράρεται. Έβαλε τα χέρια στα βράγχια και άρχισε να απομακρύνει τα χόματα. Ο Τόρος σκόπευσε και εξακόντισε το ένα ξίφος του. Κάρφωσε το δαίμονα στα πλευρά και είδε ένα πηχτό άλικο υγρό να χύνεται βασανιστικά αργά από την πληγή. Εκείνος σηκώθηκε και τον κοίταξε στα μάτια. Το βλέμμα του είχε αλλάξει, δεν ήταν τόσο τρομακτικό πια.

-Κανείς δεν κατάφερε να με λαβώσει σε μάχη από τότε που ήμουν μικρό παιδί. Δεν περίμενα ότι θα υπήρχε κάποιος άνθρωπος που θα μπορούσε να σταθεί απέναντί μου. Το όνομά σου είναι Τόρος, σωστά; Δεν θα το ξεχάσω ποτέ.

Στην συνέχεια ο δαίμονας εξαπέλυσε ένα μπαράζ επιθέσεων. Ήταν ανελέητος. Όταν πολεμούσε με την πραγματική του δύναμη κανείς και τίποτα δεν μπορούσε να του αντισταθεί. Αν όλοι πάλευαν όπως εκείνος, τότε οι άνθρωποι είχαν κάνει εκθρούς κάποια φοβερά πλάσματα.

Μετά από αρκετή ώρα ο Τόρος σωριάστηκε στο έδαφος. Είχε αντέξει για πάνω από μία ώρα ενάντια στο τρομερό εκείνο πλάσμα. Δεν ένιωθε πλέον τα χέρια του και τα πόδια του. Ήταν γεμάτος πληγές και χτυπήματα, αλλά δεν ένιωθε ούτε τον πόνο. Ένιωθε απελευθερωμένος. Δεν του έμενε πολλή ώρα ακόμη. Ο δαίμονας τον πλησίασε και έσκυψε για να του μιλήσει. Οι υπόλοιποι της φυλής του άρχισαν να βγάζουν επιφωνήματα. Πρώτη φορά έβλεπαν τον αρχηγό τους να σκύβει για να μιλήσει σε κάποιον άνθρωπο.

-Πες μου μία επιθυμία σου και εγώ θα στην πραγματοποιήσω, αρκεί να είναι λογική, αποκρίθηκε σιγανά. Η φωνή του ήταν σκληρή και τραχιά, αλλά ταυτόχρονα εξέπεμπε αυτοσυγκράτηση και ηρεμία.

-Μην επιτεθείς αμέσως στα ανθρώπινα βασίλεια. Δώσε λίγο χρόνο.

-Αυτό είναι αδύνατο. Έτσι και αλλιώς δεν πρόκειται να αλλάξει τίποτε.

-Δεν πειράζει αδελφέ. Πραγματοποίησέ του την επιθυμία, αποκρίθηκε ο δαίμονας που ήταν περισσότερο φιλικός.

-Πάντοτε ήσουν συμπονετικός με τους ανθρώπους. Επίσης ξέρεις ότι δεν μπορώ να απογοητεύσω τον μικρό μου αδελφό και το εκμεταλλεύεσαι αυτό, αλλά ας είναι. Άνθρωπε έχετε δέκα μέρες. Θα ανεβούμε στα βουνά για να προσευχηθούμε όπως παλιά. Μετά θα βρούμε τον άλλον αδερφό μας και θα επιτεθούμε. Δεν ξέρω τι διαφορά θα κάνουν δέκα μέρες, αλλά είναι δικές σου. Τις κέρδισες με την αξία σου.

-Θέλω να μάθω και κάτι άλλο δαίμονα. Ποιο είναι το όνομά σου; Θα με ρωτήσουν στον κάτω κόσμο ποιος με σκότωσε και εγώ πρέπει να γνωρίζω.

-Γκουρθάλ. Αυτό είναι το όνομά μου.

Ο δαίμονας απομακρύνθηκε και οι δικοί του τον ακολούθησαν. Πίσω έβγαιναν ακόμη περισσότεροι από την πύλη. Ο Τόρος κοίταξε την οροφή του σπηλαιού και άρχισε να αναπνέει αργά. Ήλπιζε να είχε κερδίσει το χρόνο που χρειαζόταν ο Νόα. Δεν φοβόταν για τους δαίμονες. Θα τηρούσαν το λόγο τους. Το είδε στα μάτια του αρχηγού τους. Ύστερα από λίγο ένιωσε μία τεράστια κούραση και έπειτα όλα έσβησαν. Ο μισθοφόρος με τα χίλια θύματα, ο Ταλμούθ των βαρβάρων είχε πεθάνει. Έζησε τη ζωή του σαν άντρας και πέθανε όπως του άρμοζε,

με το σπαθί στο χέρι. Αντιμετώπισε τους πάντες και τα πάντα και δεν έκανε ποτέ πίσω. Ούτε την ύστατη ώρα έκανε.

XIII

Ο Τζαρούντι καθόταν στην άκρη της σπηλιάς και κάζευε το τοπίο που απλωνόταν μπροστά του. Είχε γείρει πίσω και ακουμπούσε σε ένα βράχο. Δεν του άρεσε που είχε μείνει πίσω. Ήθελε να πολεμήσει στο πλευρό του Αρνούκ, αλλά ήξερε και ότι η δουλειά που του είχε αναθέσει ήταν εξίσου σημαντική. Είχε πει στους άντρες να είναι σε επιφυλακή και να έχουν πάντα ένα όπλο πάνω τους. Επίσης βρισκόταν σε συνεχή συνεννόηση με τους πληροφοριοδότες της Καρ Ρουρ. Ήθελε να μαθαίνει ό,τι συνέβαινε. Φοβόταν μήπως η πρωτεύουσα έστελνε ενισχύσεις στα ορυχεία. Αν συνέβαινε κάτι τέτοιο θα ήταν εκεί για να τους σταματήσει και να κερδίσει λίγο χρόνο στον Αρνούκ.

Ύστερα σηκώθηκε και είπε να μπει μέσα για να δει πως τα πάει η Ίλμιν. Φαινόταν να είναι δυνατή, αλλά δεν ήξερε για πόσο θα άντεχε ακόμη. Την πλησίασε και την είδε να κρατά ένα φυλακτό στα χέρια της.

-Φυλακτό είναι αυτό; ρώτησε.

-Ναι, μου το είχε δώσει ο πατέρας μου. Ξέρεις έφτασα μέχρι την Καρ Ρουρ και δεν κατάφερα να τον δω. Είναι άρρωστος και δεν ξέρω πόσος καιρός του μένει.

-Θα είναι δύσκολο, σωστά;

-Ποιο απ'όλα; Συνέβησαν τόσο πολλά, τόσο γρήγορα που δεν ξέρω αν θα μπορέσω να διαχειριστώ σωστά τα συναισθήματά μου.

Ο Τζαρούντι ήθελε να πει στη φίλη του ότι όλα θα πάνε καλά, αλλά αυτό θα ήταν ένα μεγάλο ψέμα. Την άφησε

και είπε να ελέγξει τις προμήθειες. Ξαφνικά ένας πολεμιστής τον πλησίασε. Ήταν γεμάτος ιδρώτα και προσπαθούσε να πάρει ανάσα.

-Τζαρούντ, αποκρίθηκε. Έκανα περίπολο στην πεδιάδα και δεν θα πιστέψεις τι είδα.

-Συμβαίνει κάτι.

-Γύρω στα πενήντα άτομα, ίσως και περισσότερα κατευθύνονται προς τα εδώ.

-Τι άτομα είναι αυτά;

-Δεν μοιάζουν με στρατιώτες. Ίσως να είναι παγίδα βέβαια. Δεν ξέρω τι να σου πω.

-Κάνε μου μια χάρη. Ειδοποίησέ τους όλους να πάρουν θέσεις μάχης. Δεν μπορούμε να διακινδυνεύουμε.

-Μάλιστα, αποκρίθηκε ο άντρας και χάθηκε.

Ο Τζαρούντ έτρεξε γρήγορα προς την Ίλμιν και σήκωσε το σπαθί του. Το είχε αφήσει εκεί όταν κουβέντιαζαν πριν από λίγο. Στην συνέχεια κατευθύνθηκε προς το άνοιγμα της σπηλιάς. Εκεί τον περίμεναν πέντε σκοποί.

-Ενημερωθήκατε;

-Ναι.

-Οι υπόλοιποι έχουν πάρει τις θέσεις τους;

-Μάλιστα. Έχουμε άντρες τόσο στην περίμετρο της σπηλιάς όσο και στο εσωτερικό της.

-Ωραία. Προσοχή! Δεν θα επιτεθούμε. Ας δούμε πρώτα τι είναι αυτοί οι άνθρωποι που μας πλησιάζουν και ύστερα αποφασίζουμε τι θα κάνουμε. Έτσι και αλλιώς κατευθύνονται προς μία παγίδα δίχως να το γνωρίζουν, εμείς έχουμε το πάνω χέρι.

Ύστερα από λίγο οι πρώτοι άνθρωποι άρχισαν να φαίνονται στο βάθος του ορίζοντα. Κάθε στιγμή που πενούσε πλησίαζαν όλο και πιο πολύ. Πολύ σύντομα ήταν εμφανές πως δεν αποτελούσαν απειλή. Μετά βίας

μπορούσαν να περπατήσουν πόσο μάλλον να επιτεθούν σε βετεράνους πολεμιστές.

-Δώσε την εντολή να αποτραβηχτούν η στρατιώτες, είπε ο Τζαρούντ σε έναν από τους άντρες που ήταν δίπλα του και εκείνος έφυγε τρέχοντας.

Κάπου ανάμεσα στο πλήθος είδε ένα χέρι να υψώνεται και να χαιρετάει. Τεντώθηκε μπροστά για να μπορέσει να διακρίνει κάτι καλύτερα, αλλά δεν τα κατάφερε. Στην συνέχεια η φιγούρα του Νόα διαγράφηκε πλέον καθαρά στον ορίζοντα.

Η σπηλιά είχε γεμίσει με ανθρώπους, αλλά δεν έπαυε να είναι ευρύχωρη. Ο Νόα είχε καθίσει δίπλα στην Ίλμιν. Ήθελε να της μιλήσει για διάφορα πράγματα, αλλά προείχαν άλλα πιο σημαντικά. Μαζί του είχε φέρει τους ανθρώπους με τα κόκκινα μάτια. Δεν μπορούσε να τους αφήσει πίσω. Είχαν βασανιστεί όσο λίγοι. Ενώ οι σύντροφοί του πολεμούσαν, εκείνος άδραξε την ευκαιρία, πήρε τα κλειδιά από έναν σκοτωμένο εχθρό και τους ελευθέρωσε. Ύστερα δεν είχε που να τους πάει και έτσι τους πήρε μαζί του στο κρησφύγετο των επαναστατών.

-Πες μας Νόα, τι συνέβη στα ορυχεία; ρώτησε ο Τζαρούντ γεμάτος περιέργεια.

-Τα ορυχεία λειτουργούσαν σα φυλακή γι'αυτούς τους ανθρώπους. Ένας μάγος χρησιμοποιούσε το αίμα τους για να ανοίξει μία πύλη και να επαναφέρει τους δαίμονες στον κόσμο μας.

-Γιατί;

-Ανήκε σε κάποια οικογένεια που τους υπηρετούσε πριν εξοριστούν.

-Εξοριστούν; ρώτησε η Ίλμιν.

-Ναι. Σύμφωνα με εκείνον οι δαίμονες είναι αρχαία πλάσματα που ήρθαν στον κόσμο μας πριν από αμέτρητους αιώνες. Μας είδαν να αναπτυσσόμαστε και εμείς τους ενσωματώσαμε στις κοινωνίες μας, πολλές φορές λατρεύοντάς τους σαν ανώτερα όντα. Κάποια στιγμή οι Λευκοί Θεοί εκμεταλλεύτηκαν μία άγια για εκείνους μέρα. Καθώς συγκεντρώθηκαν στα βουνά που βρίσκονται τα ορυχεία για να κοιτάξουν τον ουρανό και να αναπολήσουν τα χρόνια πριν φτάσουν στον κόσμο μας, οι άνθρωποι άνοιξαν μία πύλη και τους έστειλαν σε μία άλλη διάσταση του κόσμου μας που πάντα βρίσκεται κρυμμένη, μακριά από τις συνειδήσεις μας.

-Θες να πεις ότι συνυπήρχαμε ειρηνικά με εκείνα τα όντα; ρώτησε έντρομη η Ίλμιν. Οι μνήμες από τη συνάντηση της με έναν από τους δαίμονες ήταν ακόμη νωπές και βασάνιζαν το μυαλό της. Δεν είναι δυνατόν.

-Και όμως είναι Ίλμιν. Εμείς φταίμε για την συμπεριφορά εκείνου του δαίμονα. Οι Λευκοί Θεοί δεν ήταν αγνοί ήρωες, αλλά μάγοι που ήθελαν όλη ή την περισσότερη εξουσία στα χέρια τους. Και την απέκτησαν με τον πιο πανούργο και απαίσιο τρόπο.

Ο Τζαρούντ δεν μπορούσε να πιστέψει όσα άκουγε. Ένα από τα ακλόνητα στηρίγματα της ανθρωπότητας, οι Λευκοί Θεοί, ήταν ένα παχύ ψέμα που είχε συγκαλυφθεί από εξουσίες αδηφάγων ευγενών και αδίστακτων βασιλιάδων.

-Αυτοί οι άνθρωποι έχουν καμία σχέση με όλα αυτά; αποκρίθηκε δείχνοντας τους βασανισμένους φυλακισμένους που είχε ελευθερώσει πριν από λίγο ο Νόα.

Η Ίλμιν κοιτούσε όλα εκείνα τα παιδιά και τις εξαντλημένες γυναίκες και σκέφτηκε την αποστολή που της είχε αναθέσει το βασιλείο της. Ήταν βρώμικη και

εκείνη ακάθαρτη που την είχε αναλάβει δίκως δεύτερη σκέψη.

-Είμαστε παιδιά ανθρώπων και δαιμόνων, αποκρίθηκε ένας γέροντας με κόκκινα μάτια που πήρε την πρωτοβουλία να μιλήσει.

Όλα κατέρρευσαν. Η μία αλήθεια διαδεχόταν την άλλη και το οικοδόμημα του σύγχρονου κόσμου των ανθρώπων θα κατέρρεε. Τα θεμέλιά του δεν ήταν ισχυρά. Ίσως και να μην υπήρχαν καθόλου.

-Και πως ζείτε ακόμη; ρώτησε ένας από τους πολεμιστές του Τζαρούντ. Οι δαίμονες έχουν να έρθουν σε επαφή με τους ανθρώπους εδώ και αιώνες.

-Δεν έχουμε το μέσο χρόνο ζωής που έχετε εσείς. Μοιάζουμε με τους ανθρώπους εξωτερικά, αλλά ζούμε πολύ περισσότερο. Χίλια χρόνια ή και παραπάνω. Πάντως δεν μπορούμε να φτάσουμε τους δαίμονες. Έχουν ακόμη και τετραπλάσιο χρόνο ζωής από εμάς, αποκρίθηκε ο γέροντας.

-Ο μάγος χρησιμοποιούσε το αίμα αυτών των ανθρώπων για να ανοίξει την πύλη μέσω της οποίας οι δαίμονες θα επέστρεφαν πίσω, αποκρίθηκε ο Νόα επαναφέροντας την κουβέντα στο παρόν. Πίστευε ότι ήταν το μόνο κοινό στοιχείο που ένωσε τους δύο κόσμους.

-Τα κατάφερε; ρώτησε ο Τζαρούντ. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Δεν ήξερε εάν ήθελε να ακούσει την απάντηση.

-Πολύ φοβάμαι πως ναι. Ο Τόρος, ο Ααρνούκ, οι συμπολεμιστές σου Τζαρούντ, όλοι θυσιάστηκαν για να μην συμβεί αυτό, αλλά δυστυχώς απέτυχαν. Όταν καταφέραμε να ανέβουμε στην επιφάνεια και να βγούμε από το ορυχείο, τους είδαμε που ανέβαιναν και εκείνοι. Δεν μας ακολούθησαν. Έμειναν στα βουνά. Λες και

ήθελαν να προσευχηθούν, να γιορτάσουν εκείνη την άγια μέρα.

-Ξέρεις πόσοι είναι; ρώτησε ο Τζαρούντι. Είναι πολλοί; Πεζ μου.

-Γενικά ο πληθυσμός τους δεν φτάνει μεγάλα μεγέθη, λόγω του χρόνου ζωής τους, οπότε μην περιμένεις περισσότερους από πέντε χιλιάδες.

-Νόα, αποκρίθηκε ύστερα η Ίλμιν. Η φωνή της ήταν σπασμένη και τα μάγουλά της κόκκινα. Τι ήταν αυτό που είπες πριν; Ο Τόρος είναι νεκρός;

-Δεν υπάρχει καμία πιθανότητα να τα κατάφερε, αποκρίθηκε εκείνος. Έμεινε πίσω για να πολεμήσει. Ξεκινήσαμε αυτό το ταξίδι για να πάρουμε εκδίκηση, αλλά εκείνος το μετέτρεψε σε έναν αγώνα για όλους μας. Και είμαι σίγουρος ότι αυτό το πλήρωσε με τη ζωή του, αποκρίθηκε θλιμμένα ο Νόα. Τα λόγια του ήταν σκληρά, αλλά αντικατόπτριζαν πλήρως την αλήθεια. Ο Τόρος είχε πεθάνει.

-Και εσύ; Εσύ γιατί δεν έμεινες εκεί πίσω; Γιατί γύρισες; Φοβήθηκες να πολεμήσεις; Η Ίλμιν ούρλιαζε με όλη της τη δύναμη ενώ δάκρυα έτρεχαν ασταμάτητα από τα μάτια της. Που ήσουν εσύ όταν τον σκότωσαν;

Ο Νόα δεν απάντησε. Μπορούσε να της εξηγήσει ότι ο φίλος του τον είχε διώξει, ότι έμεναν πράγματα που έπρεπε να γίνουν, αλλά δεν είχε καμία σημασία. Την άφησε να ξεσπάσει, να βγάλει όλο το θυμό, την απογοήτευση και τη θλίψη της. Της είχαν συμβεί πολλά και δεν το έβαλε ποτέ κάτω. Τώρα εκείνη η έκρηξη της άξιζε. Σηκώθηκε όρθιος και έκανε νόημα στον Τζαρούντι να τον ακολουθήσει. Δεν θα έπεφταν έτσι, όχι όταν άνθρωποι σαν τον Αρνούκ και τον Τόρος είχαν χύσει το αίμα τους για να το σκάσει εκείνος.

-Τζαρούντ θέλω να ξέρεις ότι ο αρχηγός σου πολέμησε σαν τρεις άντρες μαζί, αποκρίθηκε ο Νόα. Πριν φύγω μου είπε να σας χαιρετίσω εκ μέρους του.

-Γιατί γύρισες Νόα; Πες μου ότι υπάρχει κάποιος λόγος και δεν το έσκασες απλώς επειδή φοβήθηκες.

-Ο Τόρος πιστεύει ότι πρέπει να αντισταθούμε. Κάποιος έπρεπε να γυρίσει πίσω και να σας ειδοποιήσει πριν να είναι αργά. Δεν ξέρω πόσο χρόνο έχουμε, αλλά πρέπει να δράσουμε άμεσα. Πρέπει να συγκεντρώσουμε όσους περισσότερους πολεμιστές γίνεται και να στήσουμε έναν αξιόμαχο στρατό.

-Μπορώ να βρω αρκετούς άντρες που θα έδιναν και τη ζωή τους για τον Αρνούκ. Δώσε μου μια μέρα και αύριο θα σου έχω έναν στρατό χιλίων ατόμων έτοιμο να πολεμήσει τους δαίμονες, αποκρίθηκε ο Τζαρούντ.

-Δεν καταλαβαίνεις Τζαρούντ. Χρειαζόμαστε πολλούς πολεμιστές. Όσους περισσότερους γίνεται. Πρέπει να έρθουν μαζί μας στρατιώτες της Νόρντια, ιππότες της Σουρουάν, μισθοφόροι του Νότου, δολοφόνοι, όλοι. Οι δαίμονες είναι παντοδύναμοι. Χίλια άτομα δεν είναι τίποτε για εκείνους.

-Πολύ καλά. Θα στείλω πληροφοριοδότες παντού. Θα ζητήσουν ακροάσεις με βασιλιάδες και ευγενείς. Θα τους ενημερώσω για ό,τι έγινε και ύστερα θα τους πω να περιγράψουν με κάθε λεπτομέρεια αυτά που μας είπες ότι συνέβησαν στα ορυχεία. Αν δεν τους πιστέψουν, μπορούν να στείλουν άντρες τους εδώ για να δουν τους δαίμονες με τα ίδια τους τα μάτια. Που πιστεύεις ότι πρέπει να αμυνθούμε; Τα σύνορα της Σουρουάν και της Νόρντια είναι μία καλή επιλογή. Υπάρχει μία ανοικτή λωρίδα γης, αλλά δεξιά και αριστερά αυτής το μέρος είναι γεμάτο

βουνά και στενά περάσματα. Θα τους περικυκλώσουμε και θα τους πετσοκόψουμε έναν έναν.

-Η ιδέα σου είναι λογική Τζαρούντι. Ο Τόρος όμως, μου είπε να πάμε στα βουνά του Βορρά. Εκεί όπου μεγάλωσε και γνώρισε τον Αρνούκ. Πιστεύει ότι οι άνθρωποι θα δικαστούν ακόμη και την ύστατη ώρα. Μόνο όταν οι δαίμονες τους κάψουν τις πόλεις και τα χωριά, μόνο όταν καταλάβουν ότι η απειλή τους είναι απτή θα θελήσουν να συνεργαστούν. Μέχρι τότε όμως θα προσπαθήσουν να τρέξουν κάπου μακριά. Και δεν υπάρχει κανένας καλύτερος τόπος από το Βορρά. Ο στρατός μας εκεί θα τροφοδοτείται συνεχώς με νέους πολεμιστές που θα συρρέουν από όλον τον κόσμο.

-Πολύ καλά, αποκρίθηκε ο Τζαρούντι και έφυγε για να ξεκινήσει τις προετοιμασίες. Πριν προλάβει να απομακρυνθεί πολύ, κοντοστάθηκε για λίγο. Ξέρεις Νόα, είμαι ευλογημένος που είχα για αρχηγό τον Αρνούκ και τυχερός που γνώρισα εσένα και τον Τόρος. Για μοναχός έχεις κότσια.

-Δε νομίζω ότι είμαι μοναχός πια, αποκρίθηκε εκείνος χαμογελώντας.

Ο Νόα πλησίασε την Ίλμιν. Είχε σταματήσει να κλαίει και είχε ηρεμήσει. Τον κοίταξε για λίγο στα μάτια και ύστερα χαμήλωσε το βλέμμα της.

-Ξέρεις Νόα, δεν τα εννοούσα όλα αυτά που είπα πριν, συγγνώμη.

-Με πρόλαβες Ίλμιν. Και εγώ συγγνώμη ήθελα να σου ζητήσω.

-Γιατί;

-Επειδή δεν σε πίστεψα από την αρχή.

-Τι εννοείς;

-Όταν σε γνωρίσαμε, αποφασίσαμε με τον Τόρος να σε βοηθήσουμε γιατί πιστεύαμε ότι θα μας βοηθούσες να φτάσουμε στον στόχο μας πιο γρήγορα και πιο ανώδυνα εάν θέλεις. Στην συνέχεια καταλάβαμε ποια ήσουν πραγματικά. Δεν ήσουν ένα κακομαθημένο κορίτσι του παλατιού και ο Τόρος αυτό το εκτίμησε.

-Εσύ; Εσύ το εκτίμησες;

Ο Νόα έσκυψε και τη φίλησε στο στόμα. Εκείνη κοκάλωσε. Η καρδιά της χτύπησε δυνατά και ύστερα ένωσε πως σταμάτησε. Προσπάθησε να κάνει πίσω, αλλά τότε θα χαλούσε μία από τις καλύτερες στιγμές της ζωής της.

-Μα τι κάνεις; Είσαι μοναχός; αποκρίθηκε εντυπωσιασμένη από το θάρρος του Νόα.

-Δε νομίζω ότι είμαι μοναχός πια, αποκρίθηκε εκείνος για δεύτερη φορά μέσα σε λίγη ώρα μπερδεύοντας την Ίλμιν.

Είχε σκεφτεί πολλά πράγματα που ήθελε να της πει ακόμη, αλλά δεν είχε σημασία. Το φιλί του ήταν αρκετό και σίγουρα καλύτερο από τις λέξεις που θα διάλεγε ντροπαλά. Σηκώθηκε όρθιος και κοίταξε το άνοιγμα της σπηλιάς που οδηγούσε στην πεδιάδα.

-Έχουμε έναν πόλεμο να κάνουμε, αποκρίθηκε και έφυγε γεμάτος αυτοπεποίθηση, λες και ήταν βασιλιάς.

Γύρω γύρω οι άνθρωποι με τα κόκκινα μάτια κοιτούσαν με περιέργεια. Δεν πρέπει να τους είχε δώσει την παραμικρή σημασία.

XIV

Εΐχαν περάσει είκοσι μέρες από τότε που ο Νόα το είχε σκάσει από τα ορυχεία. Τα περισσότερα βασίλεια των ανθρώπων είχαν πέσει και οι δαίμονες συνέχιζαν να επεκτείνουν την αυτοκρατορία που είχαν αρχίσει να κτιίζουν. Εΐχαν ακούσει για ένα μέρος στο Βορρά όπου είχαν μαζευτεί πολεμιστές και βασιλιάδες. Ο στρατός τους σίγουρα θα ήταν ένα τίποτα εμπρός στην απεριόριστη δύναμή τους. Ο Νόα είχε αντίθετη άποψη. Εΐχε δει την ελπίδα στα μάτια των στρατιωτών, τη δίψα για πόλεμο, την επιθυμία να προστατέψουν τον κόσμο που θα παρέδιδαν στα παιδιά τους.

Ο ήλιος είχε σηκωθεί με όλη του τη μεγαλοπρέπεια πάνω από τα βουνά. Ο ανθρώπινος στρατός ήταν απέραντος και κάλυπτε όλες τις απότομες πλαγιές και πεδιάδες εκείνου του άγονου εδάφους. Εΐχε φτάσει η πληροφορία ότι σε μία ώρα οι ορδές των δαιμόνων θα έφταναν εκεί και θα έκαναν την επίθεσή τους.

Ο Νόα ήταν ντυμένος με μία ατσάλινη πανοπλία. Εΐχε στο πλευρό του την Ίλμιν και απέναντί του καθόταν ο αδελφός Τζόνathan και ο ηγούμενος Νάθαν. Ο Νόα είχε πάει στο μοναστήρι, τους είχε συναντήσει και μόλις είχε τελειώσει να τους εξηγεί όλα όσα συνέβησαν τον τελευταίο καιρό. Εκείνοι τον κοιτούσαν αποσβολωμένοι. Ο Τζόνathan δεν μπορούσε να πιστέψει ότι είχε αφιερώσει τη ζωή του σε ένα ψέμα.

-Μην απελπίζεσαι αδελφέ Τζόνathan, αποκρίθηκε ο ηγούμενος Νάθαν. Πίστεψες σε ένα ψέμα που σε έκανε καλύτερο άνθρωπο και σε οδήγησε στο να δείξεις αλληλεγγύη και συμπόνια σε εκείνους που είχαν ανάγκη. Αυτό δεν μπορεί να στο στερήσει κανείς. Αυτό δεν είναι ένα ψέμα.

-Και πάλι, είπε εκείνος κουρασμένος, λες και ήθελε να παραιτηθεί από τη ζωή, δεν μπορώ να το πιστέψω.

-Ο Τόρος είπες πως πέθανε Νόα, σωστά; ρώτησε ο Νάθαν.

-Ναι ηγούμενε. Πολέμησε το κακό που αντικρίσαμε στα ορυχεία και έσωσε τη ζωή μου όταν με έδωξε. Έμεινε πίσω ενώ γνώριζε ότι το τέλος του θα είναι πικρό.

-Ίσως γι' αυτόν να μιλούσε ο προφήτης Έμρορ, αποκρίθηκε ο ηγούμενος. Είναι αξιοθαύμαστο το πώς κατάφερε να βρει εσωτερική γαλήνη και ύστερα να θυσιαστεί για ιδανικά που φαινόταν πως είχε ξεχάσει. Δεν υπάρχουν πλέον τέτοιοι άνθρωποι ανάμεσά μας.

-Τι σημασία έχουν τα λόγια του προφήτη; ρώτησε ο Τζόνathan. Ήταν καμωμένα και αυτά από λάσπη και στην πρώτη δυσκολία κατέρρευσαν. Είχαν βασιστεί σε αναλήθειες του παρελθόντος και είχαν προβλέψει ένα διαστρεβλωμένο μέλλον.

-Ένα μέλλον που δεν απέχει πολύ από αυτό που είχε οραματιστεί, αποκρίθηκε ο Νάθαν.

-Τελικά ο Τόρος ήταν φτιαγμένος από ατσάλι, σημείωσε ο Τζόνathan. Καλύτερος από τους άγιους των βιβλίων και από εμάς που μείναμε άπραγοι. Πέταξε μονάχα μία σπίθα και κοίτα έξω, εξελίχθηκε σε φωτιά, είπε δείχνοντας τον στρατό των ανθρώπων.

Ο Νάθαν χαμογέλασε. Για άλλη μία φορά χάρηκε που είχε γνωρίσει τον Τζόνathan. Ακόμη και σε εκείνη την ύστατη στιγμή που όλη του η ζωή είχε ανατραπεί, που δεν

ήξερε τι να πιστέψει, είχε φιλτράρει τα όσα γίνονταν γύρω του και είχε κρατήσει την ουσία. Ο Τόρος τελικά δεν ήταν φορέας της θέλησης των θεών. Τους διέψευσε και έλαμψε πιο δυνατά από κάθε αστέρι του ουρανού, όχι σαν ένας ευγενής πολεμιστής που ξεπήδησε από τους μύθους, αλλά σαν ένας άνθρωπος που είχε καθορίσει μόνος του τη ζωή του και το τέλος αυτής.

-Τώρα τι θα κάνεις; ρώτησε το Νόα.

-Θα πολεμήσω. Μόνο έτσι θα τιμήσω τη μνήμη του φίλου μου. Μόνο έτσι θα συνεχίσω να είμαι αυτός που ήμουν όσο τον είχα στο πλευρό μου.

-Μα είσαι μοναχός, διαμαρτυρήθηκε ο Τζόνathan.

-Όχι πια, αποκρίθηκε η Ίλμιν.

Έξω από τα τείχη του μοναστηριού οι πρώτες σάλπιγγες άρχισαν να βουίζουν. Ο Νόα σηκώθηκε και κοίταξε στο βάθος του ορίζοντα. Ο εχθρός πλησίαζε.

-Πρέπει να φύγω, αποκρίθηκε.

-Τζόνathan, θα προσέχεις την Ίλμιν; ρώτησε το μοναχό και εκείνος του κατένευσε.

Γύρισε και έφυγε δίχως να κοιτάξει πίσω. Δύο στρατιώτες τον περίμεναν στην είσοδο του μοναστηριού.

-Ο Τζαρούντ είπε να σε πάμε σε εκείνον, αποκρίθηκε ο ένας από τους δύο. Θέλει να πολεμήσεις στο πλευρό του.

Ο Νόα χαμογέλασε και τον ακολούθησε.

Σύντομα οι δαίμονες έφτασαν στις ψηλές και απόκρημνες, άγονες πεδιάδες του Βορρά. Περίμεναν να ακούσουν κλάματα και παρακάλια, αλλά είδαν έναν στρατό εκατό χιλιάδων ανθρώπων να τους περιμένει. Ήταν όλοι τους ελεύθεροι και δεν φοβόντουσαν τίποτε, ούτε τον ίδιο τον θάνατο. Ο αρχηγός των δαιμόνων διέταξε να γίνει επίθεση και οι ορδές του ξεχύθηκαν μπροστά.

Ο Βορράς δεν κατακτήθηκε ποτέ. Οι άνθρωποι σα μια γροθιά τους νίκησαν και τους εξαφάνισαν μέχρι τον τελευταίο. Μπορεί να έδωσαν μία άλλη διάσταση στην πράξη των Λευκών Θεών, που να μην ήταν ευγενής, αλλά έπρεπε να προστατέψουν το μέλλον τους και τα παιδιά τους. Με τα χρόνια ο κόσμος θα άλλαζε και η ντροπή θα ξεπλενόταν.

Μονάχα χίλιοι πολεμιστές επέζησαν από τους εκατό χιλιάδες. Ήταν εκείνοι που θα οδηγούσαν την ανθρωπότητα σε μία νέα εποχή, εκεί που δεν χωρούσαν το μίσος και η κακία. Ο Νόα και ο Τζαρούντι δεν ήταν ανάμεσά τους. Σκοτώθηκαν στη μάχη πολεμώντας τον αρχηγό των δαιμόνων και έγιναν λαμπρά αστέρια που έφεγγαν δίπλα σε αυτά του Αρνούκ και του Τόρος κάθε βράδυ. Έδειχναν στους ταξιδιώτες που να πάνε και φώτιζαν το δρόμο των ανθρώπων.

Ένας μοναχός, ένας μισθοφόρος και δύο επαναστάτες ήταν αρκετοί για να γίνει η αλλαγή. Αυτό συνήθιζε να λέει συνεχώς η Ίλμιν που είχε επιβιώσει μαζί με τους μοναχούς και είχε γίνει με τα χρόνια η νέα βασίλισσα της Σουρουάν. Δυστυχώς δεν είχε προλάβει να ανταμώσει με τον πατέρα της.

Τη μέρα που τελείωσε η μάχη, δεν έγινε μονάχα η Σουρουάν καλύτερος τόπος, αλλά ο κόσμος όλος. Οι άνθρωποι άφησαν στην άκρη τους μύθους και τους θρύλους του παρελθόντος και έχτισαν τη δική του ιστορία. Αυτή που κανείς δεν μπορούσε να σβήσει ή να αλλοιώσει, γιατί ήταν πέρα για πέρα αληθινή, ήταν πέρα για πέρα ανθρώπινη. Το τέλος που επιζητούσε ο Τόρος είχε γραφεί με χρυσά γράμματα. Πλέον όλοι τον αποκαλούσαν «Τόρος, ο πολεμιστής με τις χίλιες αρετές».

ΤΕΛΟΣ

Επίσης μπορείτε να βρείτε δωρεάν στο διαδίκτυο:

Τα Χρονικά της Σελμόρα: Η ώρα της εκδίκησης

Κοντά στη θάλασσα, περικυκλωμένη από την έρημο βρίσκεται η Σελμόρα, το στολίδι του Νότου, η μάνα πολεμιστών και βασιλιάδων, ο προορισμός κάθε φιλόδοξου ανθρώπου. Σε ένα από τα σοκάκια της, μέσα σε έναν φτωχικό αχυρώνα, ένας δραπέτης μάγος μαζί με έναν πολεμιστή που είναι έτοιμος να αφήσει πίσω τη ζωή του στον στρατό, συναντούν έναν κλέφτη. Οι τρεις τους έχουν έναν κοινό σκοπό, να εκδικηθούν τον τύραννο που βασιλεύει στην πόλη. Αποφασίζουν να τον ακολουθήσουν σε ένα από τα ταξίδια του και καταλήγουν στην καρδιά της ερήμου, στα ερείπια μίας άλλης εποχής, στο σημείο που τα γεγονότα αναγκάζουν ακόμη και τους θεούς να κατέλθουν από τους ουρανούς. Θα μπει άραγε ένα τέλος στο όραμα του τυράννου και στο κυνήγι του για αθανασία;

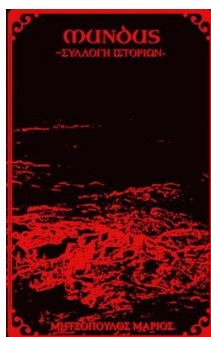
Ταξιδιώτης από το παρελθόν

«Άραγε η μοίρα μας να βρίσκεται γραμμένη εκεί πάνω, σε κάποιο από τα αστέρια που λάμπουν στον νυχτερινό ουρανό;». Αυτή την ερώτηση έκανε ο εγγονός του Τζακ και αντί να λάβει μία απλή απάντηση, άκουσε μία τρομερή ιστορία. Ψηλά στο Βορρά, μέσα σε κοιλάδες κρυμμένες από το ανθρώπινο μάτι, βρίσκονται μυστικά του παρελθόντος και μονοπάτια που οδηγούν στο μέλλον. Ο Τζακ διδάχθηκε από το παρελθόν, αλλά έμαθε πολλά περισσότερα από το ταξίδι του στο μακρινό μέλλον.

Το πέταγμα των δράκων

Η εποχή των ανθρώπων έχει φτάσει στο τέλος της. Η κυριαρχία τους αρχίζει να ξεθωριάζει μπροστά στη δύναμη των δράκων, των παλιών θηραμάτων τους. Μονάχα ένας πολεμιστής αντιστέκεται στα ιπτάμενα θηρία, για να συναντήσει στο τέλος τη μοίρα που του αναλογεί.

Mundus-Συλλογή ιστοριών

Ένα παζλ που αποτελείται από ερημικά νησιά, αρχαίους πύργους, πυκνές ζούγκλες και μαγευτικά δάση έρχεται να αναδείξει τις διάφορες όψεις του κόσμου. Όψεις που η αντίθεσή τους φωτίζεται με τον καλύτερο τρόπο από την δράση ταξιδευτών, πολεμιστών και τυχοδιωκτών.